

Cena krve

Dick Francis

První kapitola

Když jsem se probudil, měl jsem nepříjemný pocit, že mě čeká něco zlého. Bezděčně jsem sevřel v ruce pistoli, kterou jsem měl pod polštářem. Napjatě jsem poslouchal. Nic. Ticho. Nezaslechl jsem ani náznak tichých kroků, ani šustot látky, ani tlumený dech.

Nikde nikdo. Napjaté svaly zvolna povolily. Otočil jsem se na bok a rozhlédl se zpod přivřených víček po nevládném, prázdném, tichém pokoji. Byla to třetina něčeho, čemu jsem říkal domov, protože žádné jiné, přiléhavější, méně hezké slovo pro místo, ve kterém žijeme, nemáme.

Jasně sluneční světlo se prodralo skulinou v růžových záclonách a zaplavilo zlatem pruh vybledlého hnědého plyšového koberce.

Neměl jsem růžovou rád, ale postrádal jsem potřebnou energii k tomu, přemluvit svoji bytnou, aby pořídila modré záclony. Během osmi měsíců, které jsem v domě strávil, jsem poznal, že paní bytná koupí něco nového teprve tehdy, když se staré doslova rozpadne.

Přestože byl všude klid, pocit, že mě čeká něco zlého, stále sílil. Konečně se v mém vědomí vynořil pravý důvod mé mizerné nálady, zcela prozaický a všední. Zaplavil mě pocit znechucení.

Byla neděle, 20. června, a mě čekaly tři týdny dovolené.

Převalil jsem se znovu na břicho, zavřel oči před pronikavým světlem a odtáhl ruku do bezpečné vzdálenosti od pistole.

Uvažoval jsem o tom, jak dlouho by člověk vydržel spát, kdyby se o to doopravdy snažil; jak dlouho by vydržel spát člověk, který většinou spal mizerně... Tři týdny dlouho odkládané povinné dovolené by byly mnohem snesitelnější, kdyby je člověk mohl prospat.

Pod mým polštářem ležela záruka nekonečného, bezedného spánku, devítimilimetrový uspávač, můj nerozlučný přítel, který mě provázel na každém kroku. Provázel mě na pláži, do koupelen, do cizích postelí. Měl mi sloužit k sebezáchově, ne k sebezničení.

Musel jsem v životě přemoci už mnohá pokušení, musím přemoci i toto.

Zazvonil telefon a moje dovolená skončila, ještě než začala.

„Ano?“ ozval jsem se otráveně a opřel sluchátko o polštář.

„Je to Gene?“

„U telefonu.“

„Tak vy nejste pryč,“ řekl s úlevou můj šéf. Podíval jsem se na hodinky. Bylo právě deset.

„Ne,“ odpověděl jsem zcela zbytečně. Nechápal jsem, proč se mu ulevilo, když mě našel doma, věděl přece, že nikam nejedu. Když se znovu ozval, hovořil normálně.

„Nechtěl byste si s námi vyjet na řeku?“ zeptal se.

Měl někde nahoře na Temži motorovou loď. V životě jsem ji neviděl, a šéf mě taky v životě nepozval.

„Zvete mě, nebo to mám pokládat za rozkaz?“

Chvilí zaváhal. „Nevím, co je pro vás přijatelnější.“

To byl šéf! Člověk pro něho pokaždé nakonec udělal desetkrát víc, než by byl sám očekával.

„Dobře. Kdy a kam se mám dostavit?“

„Dcera pro vás dojede. Může tam být tak asi za půl hodiny. Bude to jen rodinný výlet. Sportovní oblečení; můžete přijet tak, jak jste.“

Jo, to bych měl bouřlivý úspěch: neoholený, s pistolí, v trenýrkách. V pyžamu jsem nikdy nespál, překáželo mi. Rozhodl jsem se, že sportovní oblečení na loď jsou šedohnědé plátěné kalhoty a olivově zelený nylonový svetr.

Když někdo zazvonil u dveří a já šel otevřít, vstrčil jsem pistoli do levé kapsy. Člověk nikdy neví. Podíval jsem se širokouhlým kukátkem na chodbu.

Stála tam Keeblova dcera, přijela pro mě, jak bylo ujednáno.

Otevřel jsem dveře.

„Vy jste pan Hawkins?“ zeptala se váhavě a podívala se na mě a na zašlou mosaznou šestku přišroubovanou na tmavých dveřích.

„Ano, to jsem já,“ usmál jsem se na ni. „Pojďte dál“.

Prošla kolem mě a já zavřel. Povšiml jsem si, že vyběhla do čtvrtého patra, aniž se zadýchala, na rozdíl od většiny mých návštěvníků. Věděl jsem, proč bydlím tak vysoko.

„Právě dopíjím kávu. Nevzala byste si taky šálek?“

„Děkuji mockrát, ale táta říkal, abychom si pospíšili, chce se dostat na řeku co nejdřív.“

Keeblova dcera vypadala přesně tak jako na fotografii na „tátově“ stole, byla ještě napůl dítě, chodila do školy. Měla krátké, tmavé, kudrnaté vlasy, pozorné tmavé oči a baculatou postavu, která ještě zeštíhlí.

Měla samozřejmý výraz mladistvého sebevědomí a dívčí nedotknutelnosti, ale u mě v bytě se chovala s roztomilou rozpačitostí.

Opatrně se rozhlédla po obývacím pokoji, který by určitě nikdo nemohl obdivovat pro útulnost nebo eleganci. Nábytek pan domácí pořídil v bazaru a já se o žádné vylepšení nesnažil. Jediné, čím jsem do toho neutěšeného interiéru přispěl, byly dvě řady knih na polici a v rohu místnosti starý plechový kufr, plný všelijakého haraburdí, který jsem se ani nenamáhal vybalit. Za poodhrnutou záclonou bylo vidět do kuchyňky na odřené a oprýskané zařízení, skříňky, sporák, ledničku a dřevo.

Z obývacího pokoje vedly dveře do ložnice, odtamtud do koupelny a z koupelny byl nouzový východ na požární schodiště. Byt měl všechny vlastnosti, které jsem potřeboval, chyběl snad jen vodní příkop. Však mi taky trvalo řadu týdnů, než jsem takové bydlení našel. Opatřil jsem si jenom ještě malé kukátko do dveří na chodbu. Pan domácí zuřil, když to zjistil. Musel jsem tehdy zaplatit činži na tři měsíce dopředu, abych ho ubezpečil, že tam to kukátko nemám proto, abych věděl, kdy jde vybírat nájemné, a mohl předstírat, že nejsem doma.

Bylo mi jasné, že se Keeblova dcera marně snaží vymyslet něco hezkého, co by mi mohla o mém domově říci. Pak to vzdala a nešťastně potřásla hlavou. Byl bych jí mohl povědět, že jsem kdysi bydlel mnohem líp, v prvním patře, s krásným balkónem, v prostorných místnostech s vyhlídkou do zeleného parku. Jenže do toho bytu se mohli příliš snadno dostat nezvaní hosté. Mne odtamtud odnesli nakonec na nosítkách.

Dopil jsem kávu. „Dojdu si jen pro sako a můžeme vyrazit.“

S úlevou přikývla. Představa mého domova jí kazila náladu, pět minut jí stačilo až dost.

Vzal jsem si v ložnici sako, vytáhl pistoli z kapsy u kalhot a vstrčil ji do speciálního závěsu v kabátě. Hodil jsem si přes ruku plášť, špinavý hrnek od kávy jsem vstrčil do dřezu, zatáhl záclonu u kuchyňky a odešel jsem se slečnou Keeblovou ven.

Mlčky jsme sešli o čtyři patra níž a vyšli na sluncem ozářenou ulici. Ohlédla se na starý, omšelý, důstojný dům, který se navlas podobal svým sousedům.

„Nebyla jsem si jistá, jestli to najdu, táta mi jenom řekl, že je to čtvrtý dům od rohu.“

„Několikrát mě odvezl domů.“

„Ano, říkal mi to.“ Zastavila se u bílého austina, který stál zaparkovaný před domem. Zaváhala, klíče od vozu v ruce. „Nebude vám vadit, když pojedu já?“

„Ovšemže ne.“

Poprvé se usmála. Byl to krátký, přátelský úsměv. Odemkla vůz, nastoupila a otevřela dvířka pro spolujezdce. Jak jsem nastupoval, povšiml jsem si, že na zadním sedadle leží nálepky s velkým Z.

„Jak dlouho už máte řidičský průkaz?“ zeptal jsem se nevinně.

„Já...“ znovu se usmála. „Abych pravdu řekla, tak od včerejška.“

Nicméně si počínala dobře. Jela klidně, opatrně, soustředěně a netýrala rychlostní skříň. Kolem kruhového objezdu v Chiswicku jela trochu váhavě, ale pak odhodlaně zamířila na nájezd na dálnici. Když míjela veliký výstražný nápis, na kterém kromě jiného stálo, že na dálnici nesmějí řidiči začátečníci, uličnický se usklíbla.

„Do města jste jela taky tudy?“ zeptal jsem se.

Zamířila do pomalého dopravního pruhu a zrychlila na čtyřicet mil za hodinu.

„Ne, to ne. Totiž, já bydlím v Kensingtonu na koleji, je nás tam šedesát děvčat, a táta dnes ráno volal, jestli bych pro vás nemohla zajet, když už mám v Londýně vůz, a že se s ním máme setkat v Henley. Prostě ho najednou napadlo, jak nás zorganizovat.“

„Ach tak.“

Dojeli jsme na konec úseku dálnice s omezenou rychlostí. Tvrdě šlápla na plyn.

„Nemáte strach?“ Ručička tachometru ukazovala na pětadesátku.

Usmál jsem se. „Ani ne.“

„Totiž...“ křečovitě tiskla volant jako každý začátečník.

„Totiž, já měla od začátku pocit, že vás hned tak něco nevyvede z míry.“

Překvapeně jsem se na ni podíval. Byl jsem vždy rád, že vypadám úplně obyčejně a nenápadně, vyplácelo se to.

„Totiž...“ pokračovala upřímně. „Já se ptala táty, jestli s vámi můžu jet tudy, a on říkal, že si myslí, že na to máte dost dobré nervy. Přišlo mu to k smíchu, proč, to nevím.“

„Má zvláštní smysl pro humor.“

„Ano.“ Několik mil jela mlčky, soustředila se na jízdu. Postupně zvolnila na padesát. Asi už přišla na to, že jízda po dálnici není tak zábavná a vzrušující, jak si představovala. V rychlém dopravním pruhu nás občas míjeli obvyklí nedělní Jimové Clarkové, zatímco v pomalém pruhu se zvolna batolily rodinné vozy se svátečními rodinkami, s babičkou, která zezadu napomínala a dirigovala řidiče. My jeli středním pruhem a jen občas jsme odvážně vyrazili vpravo, abychom předjeli autobus na letiště.

Za Windsorem provoz prořídil. „Vy... vy pracujete u otce?“ zeptala se váhavě.

„Ano, vám se to nezdá?“

„Ale ne, zdá, totiž...“ tvářila se rozpačitě. „Já jen, že táta od nich z práce ještě nikdy nikoho nepozval... totiž, většinou nikoho nezve, aspoň myslím.“ Očividně litovala, že o tom začala hovořit.

„V každém případě je od něho hezké, že mě pozval.“ Uvažoval jsem o tom, co ho k tomu asi vedlo.

Určitě ne touha dopřát mně den na čerstvém vzduchu a slunci; jeho dcera správně postřehla, že takovéhle věci ve zvyku neměl.

Do Henley jsme dojeli s nedotčeným lakem a moje řidička elegantně zaparkovala na štěrku posypaném prostranstvím za nádražím. Když zamykala vůz, třásl se jí ruce a já si uvědomil, že tohle musela být její až dosud nejdelší a nejrychlejší jízda.

„Jela jste výborně, jako starý, zkušený řidič.“

„Prosím vás!“ S úlevou se zasmála, bylo vidět, že má radost.

Věděl jsem, že díky mé chvále pojedě zpátky s větší sebedůvěrou a že ji cesta už tolik neunaví. Dodávat nebo odnímat pocit sebedůvěry byla část mého povolání a pokud vím, žádné odborářské předpisy mi nebránily používat téhle taktiky i v neděli a o svátcích.

„Létající Linda... tak se totiž jmenuje naše loď... je kousek výš proti proudu, není to daleko.“ Znovu se usmála a pokynula mi, abych šel za ní.

Sešli jsme dolů k řece a vydali se po úpravném betonovém chodníčku pro koníčkovaní. Měl jsem pocit, že u řeky musí být nejmíň polovina obyvatel města. Všichni krmili kachny. Slunce jiskřilo na hnědozelených vlnách a u loděnice byla dlouhá fronta na pramičky a veslice. Míjeli jsme zahrady, vzorné trávníky s lehátky, kuželník, dětské hřiště s houpačkami a klouzačkou, a všude jsme potkávali usměvavé sváteční lidičky s nedělními tvářemi a letními, jasnými hlasy. Potkávali jsme rodiny a skupinky, jen zřídka někoho osamoceného.

A mne čekaly celé tři týdny samoty. Mohl bych ty týdny strávit u řeky, mohl bych krmit kachny a jednoduše za nimi skočit, až bych toho všeho měl dost.

„Tamhle je táta,“ ukazovala Keeblova dcera. Slunce zazářilo sametově na její opálené napřažené paži a vykouzilo tmavozlaté stíny na jejích oranžových šatech. Je na mě moc mladá, pomyslel jsem si nedbale. Nebo spíš, já jsem příliš starý. Sto let starý.

Do čtyřicítky mi sice ještě chyběly dva roky, ale Metuzalém by se ode mne byl mohl ledacos přiučit.

Z jednoho z člunů zakotvených u břehu vyskočil Keeble a vykročil nám vstříc, usměvavý, ruce napřažené na uvítanou. Můj šéf vypadal stejně jako ve všední den, až snad na to, že měl rozhalenou košili. Menší, podsaditý, vlídný, věčně trochu ustaraný, pomrkal šedomodryma očima za brejličkami s obyčejnými obroučkami a jako obvykle se příliš pečlivě neoholil. Předčasně přišel o vlasy a vypadal proto spíš na padesát než na pětatřicet.

Jeho to ale netrápilo, tvrdil, že té pleši vděčí za to, že ho povýšili přes vlasaté hlavy jeho vrstevníků.

Možná, že měl pravdu. Vypadal nenápadně, neškodně, jako pilný, pečlivý pracovník. Naše oddělení se vším všudy (i se mnou) zdědil před osmi lety, a mně tehdy stačily přesně dvě minuty na to, abych odhalil ten brilantní, přesný mozek za nenápadným, měkkým zevnějškem.

„Gene,“ uvítal mě, „mám radost, že jste přijel.“ Potřásl mi pilně rukou a já věděl, že tahle společenská formalita pro něho znamená stejně málo jako pro mě. Také jsme se na sebe povinně přátelsky usmáli: Úsměv, který věnoval dceři, šel od srdce.

Políbila ho na tvář a jemu zářily oči hrdostí, kterou jsem u něho nikdy dřív neviděl.

„No, jak vidím, Linny, miláčku, dostali jste se sem v pořádku.“

Nebo snad řídil Gene?“

„No dovo!“ ohradila se. „Snášel to ale hrdinně.“

Keeble se na mě pobaveně podíval. Znovu jsem pochválil její řidičské umění a Keeble mi poděkoval.

Věděl, proč jeho dceru chválím.

Vykročili po chodníčku a pokynuli mi, abych šel za nimi.

Zastavili se u Keeblovy lodi. Byla to hezká loď, elegantní, pěkná. Vpředu měla malou kabinu, vzadu u kormidla byla otevřená.

Paluba byla čistá jako ze skla a chromování jen svítilo. Na bledě modře čalouněné lavičce seděli muž a žena, oba se na nás vyčkávavě usmívali, ale vstříc nám nevyšli.

Linda seskočila do lodi a políbila ženu. Keeble nastoupil opatrně po ní.

„Tak jen pojdte na palubu,“ vyzval mě. Zase bylo na mně, abych si vybral, je-li to pozvání nebo rozkaz. Rozhodl jsem se pro pozvání a nastoupil. Netušil jsem, na jak dlouhou pouť se vydávám.

„To je moje paní, Joan,“ Keeble pokynul k sedící ženě. „Joan, miláčku, tohle je Gene Hawkins.“

Joan Keeblová byla křehká, ptačí žena s náznakem koketerie, kterou zapoměla odložit, když přestala být mladá a hezká. Usmála se na mě a očekávala obdiv. Rychle jsem se snažil ho vykouzlit a připojil jsem několik banálních frází o počasí, lodích a dcerách řidičkách. Přerušil nás Keeble, který mě posunul k sedícímu muži.

„Vy dva se ještě neznáte...“ vteřinu zaváhal. „Davide, tohle je Gene Hawkins, Gene, seznámte se s Davidem Tellerem.“

Teller vstal, krátce mi potřásl rukou a prohlásil, že je rád, že se se mnou setkává. Měl na sobě zmačkanou vybledlou světlemodrou košili přes záplatované plátěné kalhoty. Na nohách měl sešlapané tenisky a na hlavě starou, odřenou baseballovou čepičku. V mozku se mi automaticky vybavovaly správné nálepky: Američan, vzdělaný, dobře situovaný, sebejistý. Byl štíhlý, asi padesátiletý, měl výrazný nos, upřímné oči a musel mít vynikajícího zubaře.

Keeble nás jen stručně představil, nepřipojil žádné vysvětlení.

Začal chystat loď k vyplutí. Křikl směrem ke kabině na jakéhosi Petra, aby mu, šel pomoci. Nic se nedělo.

Nahlédl jsem do kabiny a uviděl asi dvanáctiletého chlapce, který soustředěně nabíjel do laciného fotoaparátu film.

„Petře!“ zahulákal otec.

Petr umučeně vzdychl, zaklapl aparát a se sklopenýma očima prošel kolem mne. Při chůzi navíjel film.

Jistým krokem, aniž se díval kam šlape, vykročil na bort a z burtu na břeh.

„Určitě jednou spadne do vody,“ prohlásila Linda.

Bratr ji neslyšel. V jedné ruce držel fotografický aparát a druhou odvažoval lano. Klečel v čistých černých dřínkách na betonovém chodníčku a když vstal, měl ušpiněná kolena. Zamířil aparát na skupinu kachen, které pomalu plavaly kolem, stiskl spoušť a vážně, soustředěně přetočil.

O kousek dál si povídali Keeble s Tellerem a odvažovali přitom lano na přídi. Linda s maminkou poklízely na palubě, svíjely lana a o něčem brebentily. Napadlo mě, co tam k čertu pohledávám, že tam vůbec nepatřím. Tenhle pocit jsem míval často.

Můj život pro veřejnost a můj vnitřní život si byly čím dál tím vzdálenější. Běžný, společenský nátěr najednou ztratil veškerý smysl a pod ním nezbylo nic než bezútěšná prázdnota. Bylo to čím dál tím horší.

Současnost nestála za nic a budoucnost byla propastná tma. Jediné, co mě jakž takž udržovalo na hladině, byla práce. Přitom to ale byla práce; která mě přivedla tam, kde jsem byl, moje práce a Carol.

Vlastně, abych byl spravedlivý, Carolin manžel.

„Prosím vás, podržte ten provaz, jo?“ ozval se Petr a podal mi kus mokrého lana. „Brý den,“ dodal: Poprvé mě vzal na vědomí.

„Který vy jste?“

„Můžete hádat,“ odpověděl jsem bez uvažování.

Petrova matka se na mě užasle podívala a představila nás.

Keeble se vrátil na palubu a nastartoval motor.

Teller zůstal stát vpředu a na Keeblův pokyn uvolnil lano na přídi. Petr čekal do poslední chvíle a naskočil na záď jen tak tak. Fotoaparát se mu houpal na řemínku kolem krku. „Koukej, to jsem dostal od babičky k narozeninám,“ hlásil pyšně Lindě. „To je ohromný, vid’?“

„Jestli si nedáš pozor, tak ho určitě utopíš.“

„Mám tam teprve druhý film. První jsem vysekal na kluky ve škole.“

Myslíš, že mi ty kachny vyjdou?“

„Mám dole knihu o fotografování,“ ukázal směrem ke kabině. Na sestru se nezlobil, věděl, že ho popichuje z lásky. „Tam se dočteš o všem, jak se exponuje, jak se ostří a vůbec. Asi se zajdu podívat, jak je to s expozicí, když je slunečno; minulý týden, když jsem byl ve škole, tak bylo pořád zataženo.“

Nepatřím sem, nepatřím, říkal jsem si a toužil jsem po tom, abych směl usnout.

Létající Linda namířila proti proudu a proplétala se hejnem veslic. Keeble byl u kormidla, Teller seděl na přídi a Petr se pošťuchoval ve dveřích se sestrou, která ho nechtěla pustit do kabiny. Joan Keeblová

seděla na široké lavičce na zádi a zvala mě, abych se k ní přidružil. Přemohl jsem se a šel si vedle ní sednout. Po několika minutách jalové, povinné konverzace jsem se náhle vzbudil a zpozorněl. Paní Keeblová se totiž velmi nenápadně snažila zjistit, kdo vlastně jsem a proč jsem byl pozván.

Nechtěla, abych si uvědomil, že to sama neví.

Tak tuhle hru dovedu hrát do nekonečna. Mluvit o ničem a neodpovídat přímo. Nevěděl jsem, proč mě pozvali, a bylo velice zajímavé, že to nevěděla paní Keeblová, že se mě na to musela ptát. Povědělo mi to mnoho o vztahu mezi oběma manžely, i vlastně o Keeblovi samém. Taky jsem pochopil, proč mne nikdy předtím nepozval do rodiny. Něco jiného je používat mikroskopu v zaměstnání a něco jiného je strkat pod mikroskop vlastní rodinu.

A teď si ten mikroskop nakonec přece jen pozval. To bylo skutečně zajímavé.

Otočil se, jako by cítil, že o něm přemýšlím. „Jsme u zdymadla,“ hlásil. Vstal jsem a šel si stoupnout vedle něho. Petr přestal bojovat se sestrou a šel se chopit svých povinností u lana na zádi.

„To je Maršské zdymadlo,“ řekla Linda, která se k nám připojila a dívala se dopředu předním sklem kabiny. „Tady to někdy bývá obtížné, když se jede nahoru.“

Když jsme se ještě víc přiblížili, pochopil jsem, proč. Řeka se těsně pod zdymadlem prudce zužovala, vrata komory byla vlevo, vpravo byla stavidla. Před námi se tvořily drobné viry a na hladinu stoupaly bubliny. Jak jsme se blížili, viry i bubliny se zvětšovaly, loď to táhlo do strany a Keeble musel vší silou točit kormidlem, aby ji udržel ve směru. Přes stavidla padaly tuny hnědozelené, bílé zpěněné vody, řítily se dolů v obrovských proudech a voněly vlhkem a bahnem.

Nízká dřevěná bariéra oddělovala přístup ke zdymadlu od zvířené divoké vody pod stavidly. Keeble jistou rukou zavedl loď do klidné vody. Teller, který stál připraven na přídi, rychle přehodil lano přes kotevní hák a Petr připevnil smyčku na zádi.

Podíval jsem se přes hrazení ke stavidlům. Zdivočelá voda tančila, vířila a spěchala do rozšířeného řečiště. Zpěněné vlny zářily v jasném světle a budily úctu. Cítil jsem na tváři teplo slunečních paprsků a chlad jemné vodní tříště a uvažoval jsem o tom, jestli by kdy řeka vydala nešťastníka; který by spadl pod stavidla.

Vrata zdymadla se pomalu otevřela a z komory se zvolna vybatolily lodě, které pluly dolů po proudu.

Létající Linda veplula dovnitř.

Teller a Petr spěšně připevnili lana a chlapec ještě v rychlosti vyfotografoval loď v komoře. Voda proudila otvory v horních vratech a my zvolna začali stoupat. Během deseti minut jsme byli nahoře, o šest stop výše, a vypluli do klidné vody nad zdymadlem.

„Na Temžích je celkem padesát zdymadel,“ řekl Keeble. „Zdymadlo u Leclalade je nejvyšší, tři sta stop nad mořem, pak už se dá jet jenom na veslici.“

„To je pořádné schodiště,“ poznamenal jsem.

Přikývl. „Za královny Viktorie v tom uměli chodit, to všechno vystavěli už tenkrát.“

Teller stál na přídi, v ruce stočené lano. Zamyšleně jsem ho pozoroval. Keeble věděl, kam se dívám a proč, ale nic neříkal.

Nic mi nenapověděl.

Ujeli jsme proti proudu ještě asi půl míle a pak jsme se zastavili u malé hospůdky. Zastávka byla jistě předem v plánu.

Teller rychle vyskočil s lanem na betonovou zídku a odstrkoval loď, aby nenarážela bokem o břeh, ke kterému nás snášel proud.

Připevnil s Petrem obě lana správnými námořnickými uzly a všichni jsme se pak vydali na břeh.

Usadili jsme se na nepohodlných železných židlích u kulatého stolku pod slunečníkem. Linda a Petr si dali coca-colu a Keeble bez ptaní objednal pro dospělé whisky. Joan usrkla ze své sklenice s přivřenýma očima a sešpuhlenými rty, jako by to pití bylo pro tak křehkou bytost příliš silné. Nicméně jsem si všiml, že dopila první. Teller sáhl po své skleničce až po chvíli, pak ji ale vyprázdnil několika mohutnými doušky. Keeble si se svou whisky hrál, pil s přestávkami, držel sklenici proti slunci.

Povídali si o řece, o jiných výletech, jaké bylo tehdy a tehdy počasí... Všude kolem nás, pod jinými slunečníky seděly podobné rodinky; popíjely nedělní pití, jedly nedělní jídlo, užívaly nedělního odpočinku, četly nedělní noviny, chystaly se na nedělní večeři, nedělní večer v londýnském Palladiu... Usedlé, pokojné rodinky, s uspořádaným, klidným životem, neškodné a spokojené.

Dokonce i Keeble se mezi ně hodil. Já... já k nim nepatřil.

„Napijte se,“ obrátil se ke mně Keeble. „Jste přece na dovolené.“

Všichni se na mě zadívali, já poslušně zdvihl skleničku a napil se jako poslední. Připadalo mi nesprávné pít takhle po ránu, podvědomě mi to připadalo nebezpečné. Měl jsem sice rád dobré pití, ale nemohl jsem

si dovolit jeho účinek. Po alkoholu je člověk příliš ochoten spoléhat na štěstí, místo aby spoléhal jen na svoji jasnou hlavu. Já se proto někdy nenapil celé týdny.

Uvědomil jsem si, že tohle byla moje první whisky za celý měsíc.

Keeble se díval, jak popíjím, a přátelsky, vlídně se na mě usmíval, jako můj nejlepší kamarád. Že jsem na dovolené... jako bych někdy opravdu byl na dovolené, dokud jsem měl v kabátě v tom speciálním postroji nástroj k zabíjení... usoudil jsem ale, že ho asi tentokrát nebudu potřebovat. Když Teller objednal další whisky, znovu jsem se napil. Pak bylo na mně, abych objednal třetí rundu, a vypil jsem tedy i třetí skleničku.

Petr vypil tři coca-coly a pak nás opustil, v ruce aparát připravený ke střelbě, a rozhlížel se, na co by namířil.

Hned vedle hospody byla loděnice, která, stejně jako ta v Henley, neměla nouzi o zákazníky. Pronajímali si pramice. Čtyři pánové, kteří tam přišli rozveselení z hospody, měli trochu potíže při nastupování na loď. Teller se rozesmál. „Jaká myslíte, že bude asi pokuta za jízdu na pramici v podnapilém stavu?“ zeptal se. „Řekla bych, že vykoupání,“ poznamenala Linda.

„Jsou to vrtáci.“ Mávali nebezpečně tyčí, ale do vody nespadli.

Pramice klouzala asi deset stop proti proudu a narazila na přístavní zídku u hospody. Rozveselení pánové se sesypali na hromadu a bezmocně mávali nohama ve vzduchu. Snažil jsem se smát svorně s ostatními, ale moc mi to nešlo. Nepatřil jsem k nim.

Dopili jsme, nastoupili a vydali se dál proti proudu. Projeli jsme dalším zdymadlem a octli se na klidném, nezalidněném úseku řeky, lemovaném zelenými pastvinami. Na jednom hezkém místě jsme zajeli ke břehu, připoutali loď a chystali se k obědu.

Petr skákal z lodě do vody, mohutně cákal a plaval kolem, Linda pomáhala matce v kabině s obědem. Teller se povaloval na lavičce a Keeble si pomalu rozkládal nedělní noviny. Začínal jsem být zvědavý, jestli se vůbec dozvím, proč tam jsem.

Právě k tomu Keeble ty noviny potřeboval. Konečně jsem se to dozvěděl.

„Přečtete si tohle,“ ukázal na krátký odstavec.

Četl jsem.

Dosud nejsou žádné zprávy o hřebci Chrisalisovi, který je pohřešován od minulého úterý ve státě Kentucky v USA. Obavy o bezpečí chovného hřebce oceněného na 500000 dolarů stoupají.

Chrisalis je otec Mothe, letošního vítěze derby.

„Myslel jste tohle?“ zeptal jsem se zmateně. Nebyl jsem si jist, jestli jsem četl správný odstavec.

Horlivě přikyvoval.

„Copak vy jste o tom nevěděl?“ zeptal se.

„Myslíte o tom, že se ztratil Chrysalis? To jsem věděl, minulou středu se o tom všude psalo.“

„Jenže vás to nevzrušilo, vidíte,“ řekl se zahořklým úsměvem Teller.

„Já...“

„Mám na tom koni podíl,“ pokračoval Teller. „Patří mi jedna osmina, v ceně 200000 dolarů.“

„No nazdar,“ vyhrkl jsem. Ta představa, investovat tolik peněz do jedné osminy koně!

„A co víc, strávil jsem touhle transakcí celý minulý měsíc, a podařilo se mi to uskutečnit jen tak tak, málem mě vypíchli jiní zájemci. A teď, když se konečně dostal do Států, stalo se tohle.“

„To je mi líto,“ řekl jsem zdvořile.

„Nemůžu samozřejmě očekávat, že to celé pochopíte, že to uvidíte z mého hlediska. Mně totiž skutečně nejde o ty peníze, jde mi o toho hřebce, je zcela nenahraditelný.“

„Ten se určitě najde,“ řekl jsem s přesvědčením.

Bylo mi ale upřímně a srdečně jedno, najdou-li ho nebo ne.

„Já si tím nejsem jistý,“ řekl, „a proto bych rád, abyste se tam rozjel vy a našel ho.“

Pět vteřin bylo hrobové ticho a nikdo se ani nepohnul. Pak se Teller s úsměvem obrátil na Keebla:

„No, poker bych s ním hrát nechtěl, to přiznávám. Musím uznat, že asi máte pravdu, asi je opravdu dobrý.“

Podíval jsem se na Keebla. Povytáhl obočí, nepatrně pokrčil rameny a tvářil se rozpačitě. Bylo by mě zajímavé, co Tellerovi všechno navykládal.

Teller se obrátil ke mně. „Byli jsme se Simem za minulé války u stejného útvaru.“

„Ach tak.“ To vysvětlovalo mnoho, skutečně mnoho.

„To víte, já to jeho zaměstnání provozoval jen během války. Ve čtyřicátém sedmém roce jsem demobilizoval a vrátil se k otci.“

Otec potom za dva roky zemřel a odkázal mi svoje dostihové koně a k tomu dost peněz.“ Zářivě se usmál, skvělé zuby mu jen svítily.

Čekal jsem. Moc mi toho ještě neřekli.

Po chvíli se Teller znovu ozval. „Samozřejmě že to bude za řádný honorář plus úhradu všech výloh.“

„Já ale koně většinou nehoním,“ bránil jsem se mírně.

„To já tuším, tuším taky, koho asi honíte. Keeble mi ale řekl, že teď máte dovolenou.“

To mi nemusel připomínat.

„Chrysalis je už třetí hřebec mezinárodního významu, který se v posledních deseti letech beze stopy ztratil.“

Druhá kapitola

Snažili se, sice nenápadně, ale za to vši silou. Bylo to až k smíchu.

„Vy se přece v koních vyznáte,“ přemlouval mě Keeble. „Váš otec byl, pokud vím trenérem závodních koní.“

„Od čeho je policie?“ namítal jsem. „Ostatně, taky pojišťovna a občané státu Kentucky, kde se přece každý mužský, ženská i dítě vyzná v koních. Předpokládám, že byla vypsána odměna.“

Teller přikývl.

„Tak nač potřebujete mě?“

„Ty druhé dva hřebce nikdo nedokázal najít.“

„Prosím vás, Amerika je velická. Ti dva asi někde pobíhají po prérii, užívají si volnosti a plodí potomky mezi divokými stády.“

„Jednoho z těch dvou našli mrtvého v nějaké rokli asi dva roky potom, co se ztratil,“ přiznal Teller.

„No tak vidíte.“

„Ano, ale toho druhého... taky jsem na něm měl podíl, jednu desetinu... Takže mne to teď postihlo už podruhé.“

Upřeně jsem se na něho zadíval. „Našel jste nějakou podobnost mezi oběma případy?“

Mrzutě zavrtěl hlavou. „Ne, nenašel, v obou případech se hřebci prostě nějak dostali na svobodu. Allyxe nikdy nikdo nenašel, proto bych rád v případě Chrisalise zahájil důsledné pátrání.“

mlčel jsem.

Keeble se neklidně zavrtěl. „Vždyť teď nemáte nic na práci, Gene, tak proč se neseberete a neuděláte si výlet do Států? Co prosím vás budete podnikat, když zůstanete v Putney?“

Přestal pomrkat a upřeně se na mě zadíval.

Vždycky přestal mrkat, když byl napjatý. Já podle toho většinou poznal, že se mu při nějaké banální poznámce roztočila kolečka v mozku na plné obrátky. Lekl jsem se, že možná tuší, jak na tom jsem. Ale ne, to nebylo možné, byl sice vynikající organizátor, ale nebyl přece jasnovidec. Pokrčil jsem rameny a zahrál to do autu.

„Budu se procházet po sadech a zahradách a budu čichat vůni orchidejí.“

„Nesmysl, orchideje nevoni,“ namítl Teller.

„To on dobře ví,“ řekl Keeble, „chtěl prostě říct, že bude zbůhdarma utrácet bezcenný čas.“

„Vy dva zřejmě máte nějaký zvláštní, soukromý způsob dorozumívání,“ vzdychl Teller. „Nicméně, byl bych opravdu rád, Gene, kdybyste jel se mnou, kdybyste to tam aspoň okoukl, to přece nemůže uškodit.“

„Ale nic dobrého to taky nepřinese. Ostatně, tohle není práce pro mě.“ Zadíval jsem se do dálky, na zelenavou vodu. „Taky si potřebuju odpočinout.“

To je umlčelo. Bylo by to krásné, kdyby mně byl skutečně chyběl jen odpočinek, kdybych byl tak vyčerpaný z přepracování a ne z toho nekonečného, beznadějného boje sama se sebou. Pochyboval jsem, že by mě z té deprese mohlo vyléčit to, že bych někde po tisícikilometrových prériích honil nějakého bláznivého hřebce.

Zasmušilé ticho přerušila Joan, která vyšla z kabiny s mísou salátu a vesele švitořila. Rozložili jsme skládací stůl, prostřeli a zasedli na sluníčku k obědu. Měli jsme studené kuře a rozpečenou veku, zapíjeli to dobrým rosé a jako moučník jsme dostali jahody se šlehačkou. Petr seděl u stolu v mokřých plavkách, přestože mu maminka nakázala; aby se pořádně oblékl.

Střídavě jedl a fotografoval. Linda, která seděla vedle mne, vyprávěla Davidu Tellerovi zábavnou historku o škole pro mladé dámy, do které chodila. Při vyprávění se mě občas nevinně dotkla opálenou, hnědou paží. Byl bych se měl radovat z takového příjemného odpoledne u řeky, taky jsem se o to snažil, snažil jsem se taky vychutnat dobré jídlo. Bylo to ale všechno k ničemu, bylo mi mizerně, všechno nestálo za nic, vlna deprese na mě ležela jako těžká, černá peřina.

Ve čtyři hodiny, když jsme umyli nádobí a na chvíli si zdřímli, vyrazili jsme zpátky po proudu k Henley. Nezdálo se, že by Keebla nebo Tellera nějak zvlášť rozladilo moje rozhodnutí nejet do Států.

Ať už je k tomu plánu přivedlo, co chtělo, jistě to nebylo přesvědčení, že jen já a jedině já můžu situaci

zachránit a najít ztraceného koně. Rozhodl jsem se, že na celou záležitost přestanu myslet, a snadno se mi to dařilo.

Když jsme dojeli k poslednímu zdymadlu, našli jsme tam dva mladé lidi na pramici, kteří se ocitli ve svízelné situaci. Teller stál na přídi s lanem v ruce, otočil se na Keebla a ukazoval dopředu.

Všichni jsme se podívali, kam ukazuje.

Kousek před námi se řeka dělila na pomalejší levý proud, který směřoval ke zdymadlu, a vpravo na prudký proud, který se řítíl ke stavidlům. Uprostřed řeky vyčníval z vody mohutný kůl, na kterém byla velká tabule s nápisem POZOR NEBEZPEČÍ. Nějaká dívka ležela v pramici na břiše, polovinou těla nakloněná nad vodu, rukama objímala kůl a snažila se k němu připevnit provaz.

Pokoušela se marně. Na zádi pramice stál mladý člověk v žlutočervené košili, tyč v ruce. Tvářil se ustaraně, a když nás uviděl, zamával na nás. Keeble zvolnil, trochu se přiblížil, a slyšeli jsme, jak mladík volá:

„Nemohl byste nám prosím pomoci?“

Hovořil dost klidně, jako by si neuvědomoval, v jakém jsou nebezpečí. Pramici strhával proud ke stavidlům a zadržovala ji jen dívka tím, že se držela kůlu s výstražným nápisem. Keeble tiše nadával na ty neschopné packaly, zpomalil na nejnižší obrátky a pozpátku se blížil k pramici. Létající Lindu nemohl proud strhnout přes stavidla, brány stavidel byly úzké a naše loď byla příliš velká, ale mohla se odřít o betonové pilíře stavidel a mohlo se stát, kdyby ji proud ke stavidlům strhl, že tam bude bezmocně přibitá a že budeme muset potupně čekat, až nás odtamtud někdo vysvobodí.

Keeble zavolal na děvče, že je odtáhneme, aby se nachystala podat konec provazu buď Lindě nebo mně, podle toho, ke komu bude mít blíž. Dívka přikývla. Oběma rukama stále objímala kůl, dlouhé plavé vlasy jí visely až do vody, chvěla se námahou a vyčerpáním.

„Držte se,“ zavolala na ni Linda, „prosím vás; vydržte, už jen chvilíčku, už budeme u vás.“ Úzkostlivě a vylekaně se naklonila přes bort ve snaze zkrátit vzdálenost mezi námi a pramicí.

Pomalý, tlumený zvuk motoru přehlušovalo hřmění vody pod stavidly. Keeble zachovával klid, byl pánem své lodi a pánem situace. Když nás od pramice oddělovalo už jen šest stop, pustila se dívka jednou rukou kůlu a snažila se podat konec provazu Lindě. Pak jí provaz vyklouzl z prstů. Vykřikla, cákala rukou ve vodě a pak se zoufale snažila znovu chytout kůlu. Linda na ni volala, aby nám rychle podala provaz, snadno na něj mohla dosáhnout, byl připevněný na přídi, ale dívka neposlouchala, držela se křečovitě kůlu a křičela strachy.

Koutkem oka jsem zahlédl, jak mladík přechází dopředu své společnosti na pomoc, konečně už asi pochopil, v jaké jsou kaši.

Zapotácel se a zamával nešikovně tyčí. Konec tyče opsal veliký oblouk a zasáhl do hlavy Davida Tellera, tomu se podlomila kolena a spadl po hlavě do vody.

Než se všichni vzpamatovali a než si řádně uvědomili, co se stalo, byl jsem zutý, na střeše kabiny, a skočil jsem do vody.

Než jsem se ponořil, zaslechl jsem ještě, jak Keeble zoufale volá: „Gene!“ Soustředil jsem se na rychlost, protože rychlost bylo to jediné, co mi mohlo umožnit najít Tellera. Říční voda je temná, neprůhledná, temže je velká řeka, a co pohltí, rychle a beze stop mizí.

Snažil jsem se ponořit po hlavě přesně do těch míst, kde jsem viděl Tellera mizet, a plaval jsem rychle do hloubky, musel jsem se ponořovat rychleji než on. Měl jsem neurčitý pocit, že úder tyče Tellera omráčil, že se ponořoval v bezvědomí jako balvan, bez naděje, že by mohl vyplavat.

Našel jsem ho, když jsem se dostal asi do hloubky osmi stop. Oči jsem měl otevřené, ale neviděl jsem nic. Prudkými tempy jsem se snažil nás oba vynést na hladinu a hledal jsem jeho obličej. Dlaň jsem mu dal na ústa a prsty jsem mu sevřel nos, přitáhl jsem si jeho hlavu před hrudník. Až potud pokračovala záchranná akce podle plánu, dál už to ale nešlo. Nemohl jsem se dostat nad hladinu. Mohutný ledový spodní proud nás táhl dolů, ovíjel naše těla nezdolatelnou silou. Tak, říkal jsem si, teď nás proud přitluče dole na dno u stavidel, a tím to bude vyřízené. Chvilku mně to bylo skoro jedno. Pak jsem si ale uvědomil, že mám doslova v rukách cizí život, který by byl bez mé pomoci ztracen. Začínalo mě bolet na prsou z nedostatku kyslíku. Napadlo mě, že se pokusím vylézt nahoru po stavidlech, až nás to k nim dotáhne. Musím se o to aspoň pokusit.

Najednou to za nás zatáhlo, jako když zabere ryba, jako by nás někdo chytil na udici. Pak to s námi škusbo ještě jednou, silněji, a začalo nás to neúprosně vláčet. Nedržel nás žádný zázračný zachránce, držela nás v železném objetí voda a nezadržitelně nás vlekla ke stavidlům. Obrovská, obludná váha a síla vody zesměšňovala každé lidské snažení, bylo to, jako když se třepetá mýra ve vířvici. Síla, která nás táhla kupředu, zrychlila, a pak jsme narazili. Přesně řečeno, narazil Teller, a to tak prudce, že jsem ho

málem pustil. Točili jsme se v proudu, ramenem jsem narazil o betonovou stěnu, znovu to s námi točilo a mlátilo, a já se marně snažil volnou rukou něčeho chytit. Mlátilo a točilo to s námi stále prudčeji a rychleji a já si uvědomil, že nepřichází v úvahu, že bych mohl šplhat nahoru po stavidlech. Ničeho jsem se nemohl chytit, bylo to marné, jen mě to ze všech stran tlouklo.

Nárazy přestaly, ale točilo to s námi dál. Hučelo mi v uších, myslel jsem, že se mi rozskočí hlava, a v prsou jako kdybych měl nůž. Přepadlo mě obrovské pokušení jednoduše otevřít ústa, nadechnout se a se vším skoncovat. To ale nešlo, podle mých vlastních, soukromých pravidel jsem to nesměl udělat, ne, když jsem měl v rukou cizí život, když jsem dělal to, co mě kdysi pracně učili. Až jindy, říkal jsem si, hlavu jsem měl lehkou, utopím se až jindy, teď počkám, až mi nedostatek kyslíku zatemní mozek, až ztratím vědomí, pak neponesu za nic odpovědnost.

Najednou to s námi přestalo točit, síla proudu se zmírnila.

Přestávalo mi to už myslet a hned jsem si to neuvědomil. Pokusil jsem se rychle udělat několik chabých temp nohama a oba jsme vylétli vzhůru jako vystřelení z praku. Prorazil jsem hlavou hladinu a vzduch mi tekł do plic jako stříbrný plamen.

Smrtící stavidla byla padesát yardů nad námi, proti proudu!

Podplavali jsme je.

Odtáhl jsem ztuhlé, ledové prsty z Tellerova obličeje, přitáhl jsem si jeho hlavu k sobě a začal jsem mu dýchat do úst. Proud, mírný a teplý, nás zvolna unášel, na hladině praskaly bělavé bubliny a šuměly nám kolem uší. Šlapal jsem vodu, držel Tellerovu hlavu nad hladinou a pokračoval v dýchání z úst do úst. Nejevil žádné známky života. Jestli nakonec zjistím, že se zabil hned na začátku a že jsem zachraňoval jen mrtvolu, říkal jsem si hloupě, budu mít vztek.

Ze břehu bylo slyšet křik, pobíhali tam lidé, mávali rukama a ukazovali na nás: Někdo k nám přijížděl s motorovým člunem.

Slyšel jsem blížící se zvuk motoru a viděl jsem, jak se k nám přes bok lodi natahují čísi ruce.

Zavrtěl jsem hlavou. „Provaz, podejte mi provaz!“

Jeden z mužů ve člunu začal něco namítat, ale druhý mě poslechl.

„Táhněte pomalu!“ Omotal jsem si provaz kolem jedné ruky, přidržoval jsem se ho a nechal se táhnout v bezpečné vzdálenosti od vrtule motoru. Pomalu jsme se blížili ke břehu. Pokračoval jsem v umělém dýchání, ale Teller stále nejevil žádné známky života. Člun nás táhl do klidné vody při levém břehu pod zdymadlem.

Na břehu stál shluk lidí, všichni ochotni pomáhat.

Pomoc jsme jistě potřebovali, ale mně se nechtělo pustit Tellera z ruky. Pak se odněkud vynořil veliký, rozložitý, klidný chlapík, natáhl se na břicho do trávy a napřáhl ke mně paže.

„Jen mi ho klidně podejte,“ řekl, „budu s ním dejchat dál, nemějte strach.“

Přikývl jsem, oddálil ústa od Tellerových úst a posunul jsem ho blíž k tomu cizímu chlapíkovi. Rychle Tellera vytahoval z vody.

Přešel jsem mu rukou po hrudníku a ucítil jsem, že se začíná trochu pohybovat. Byl jsem tak udýchaný, že se mi nepodařilo promluvit, marně jsem se snažil vyrazit nějaký zvuk.

Když byl Teller skoro z vody venku, pohnul sebou, zakašlal a otevřel oči. Dusil se, napůl vyplivoval a napůl dával zpěněnou vodu z plic. Ten cizí člověk ho rychle vytáhl na trávu. Jak Tellerovy paty narazily na břeh, prudce sebou škubl, znovu zakašlal, vyrazil ze sebe „Ježíši!“ a ztratil vědomí.

Čísi silné ruce mě vytáhly na břeh hned za Tellerem. Klekl jsem si vedle něho a ohmatával jsem bouli, kterou měl na hlavě. Na štěstí vypadala neškodně. Starostlivě jsem poslouchal, jak chrčivě, namáhavě dýchá. „Otočte ho na bok, ale opatrně prosím vás, jenom aby mu nezapadl jazyk.“

Jakmile jsme ho otočili, začal dýchat lépe. Chtěli ho zdvihnout a odnést nahoru ke zdymadlu, ale to jsem jim nedovolil. Určitě byl zraněn, a následky většiny zranění se mohou zhoršit nešetřeným, neuváženým transportem a on už měl nežádoucího pohybu víc než dost. Ten cizí, klidný chlapík, který ho vytáhl z vody, se mnou souhlasil, uznal, že bude lepší Tellera nechat ležet v klidu, a běžel pro lékaře.

V tu chvíli k nám došel správce zdymadla a za ním přispěchal Keeble s celou rodinou. Vypadali všichni vystrašeně a Linda plakala.

„Zaplat’ pánbůh, že jste celí,“ vzdychl vděčně Keeble a sedl si vedle mne na bobek. Bylo vidět, že pořád ještě nemůže uvěřit, že to nakonec takhle dobře dopadlo.

„Teller má nějaké zranění.“

„Vážné?“

„Nevím... muselo se mu něco stát, když to s ním praštilo o stavidla.“

„Vůbec jsme vás neviděli, když vás to přes ně strhlo, a všichni jsme se dívali!“

„To voní museli asi podplavat,“ řekl správce. „To jo, to voni podplavali pod některou bránou. Ty brány se vytahují nahoru, víte, a my sme museli dvě trochu votevřít, protože je větší voda po těch deštích, víte?“ Přikývl jsem. „Ano, podplavali jsme.“

David se znovu začal dusit a probral se k vědomí. Křečovitě vykašlával zpěněnou vodu z plic a při každém zakašlání viditelně trpěl. Z jeho posunků jsme konečně pochopili, kde je zraněn.

„Noha!“ řekl Keeble. „Ale nekrvácí... myslíte, že si ji mohl zlomit?“

Řekl jsem, že ano, náraz o betonovou stěnu byl určitě dost silný, mohl klidně způsobit zlomeninu.

„Teď pro něho ale nemůžeme udělat nic, že?“ zeptal se Keeble a bezradně se na Davida díval.

Dáv kolem nás čekal, soucitně hučel, pozoroval, jak Teller trpí, a radoval se z toho, že se něco dramatického děje. Bylo úplně marné ty lidi prosit, aby se rozešli.

„Co se stalo s tou pramicí?“ zeptal jsem se Keebla.

„Dotáhli jsme ji ke břehu. Linny se podařilo chytit konec provazu. Ti dva mladí byli strašně vyděšení.“

Rozhlédl se kolem, ale nikde je neviděl.

„Zůstali asi u zdymadla. Ta holka začala být hysterická, když jste s Davidem zmizeli pod vodou a když jste se neobjevovali.“

Bylo vidět, že to sám v duchu znovu prožívá. „Odtáhli jsme je k vratům zdymadla, přivázali tam jejich pramici a pak jsme utíkali pro správce. Ten už mezitím šel sem.“ Zahleděl se proti proudu, ke zčeřené vodě pod stavidly.

„Jak dlouho myslíte, že jste byli pod vodou?“

„Sto let.“

„Ne, doopravdy.“

„Těžko říct, možná tak tři minuty.“

„To stačí.“

„Hm.“

Neosobně, klidně si mě prohlédl, jako si šéf prohlíží zaměstnance. Měl jsem jeden rukáv od košile utržený.

„Jste potlučený,“ prohodil suše.

„Pod těmi stavidly je to hrbolaté.“

„Jo, tam je takový jako schodiště,“ hlásil správce. „Odshora dolu sou schody, a to vás asi po nich ten proud táhl, že jo, no, řeknu vám, to ste měli velký štěstí, že ste se z toho dostali, to vám teda řeknu. Sem pod ty stavidla někdo spadne každé rok a už ho nikdy nikdo nevidí, spodní proud ho vodtáhne prostředkem řeky po dně až do moře.“

„To je krásné,“ zašeptal Keeble.

David Teller přestal kašlat, pootočil se a vstrčil si prsty mezi zuby. Bolestí přivíral oči a tváře se mu leskly potem. Po chvíli pohnul rukou a zeptal se Keebla, co se vlastně stalo. Keeble mu to stručně zopakoval a Teller se na mě zadíval zpod přivřených víček.

„Štěstí, že jste byl s námi,“ zašeptal a pokusil se o úsměv.

Opatrně si začal ohmatávat hlavu a bolestivě zamžikal, když našel tu bouli. „Já si nepamatuju vůbec nic,“ řekl.

„Pamatujete si, že jste předtím chtěl, abych s vámi jel do Států hledat vašeho hřebce?“

Opatrně přikývl. „Ano, to si pamatuju. Vy jste odmítl.“

„Teď jsem si to rozmyslel. Pojedu.“

V kabině létající Lindy Keeble se zájmem přihlížel, jak se pomalu a opatrně svlékám. Byl jsem jako moucha, nikdy v životě jsem nebyl tak utahaný, měl jsem pocit, že pod těmi stavidly zůstala aspoň polovina mých svalů. Knoflíky mi vypověděly poslušnost a odmítaly prolézt dírkami.

„Slyšel jste, co řekl David,“ poznamenal Keeble, „šťěstí, že jste byl s námi.“

Neodpověděl jsem.

„Tak si to zapište za uši a koukejte se vyskytovat, nikdy nemůžete vědět, kdy vás někdo bude potřebovat.“

„Jo, to jistě.“ Odmítl jsem dát najevo, že vím, jak to myslí.

Nenechal se odradit. „Pamatujte si, že jste jako Davidův kůň, jste nenahraditelný.“

Uškříbl jsem se. Bylo mi to jasné. Keeble by měl ztíženou práci, kdyby přišel o osobního kuchaře a uklízečku, o nic jiného mu nešlo.

Stáhl jsem se sebe promočenou košili. Podal mi ručník a nezúčastněně si prohlížel stopy po této a předchozích akcích.

„Myslím to vážně, Gene.“

„Beru na vědomí. A ještě jsem tady, ne?“

To bylo skoro úplné přiznání, ale jeho to aspoň na chvíli uspokojilo a byl ochoten změnit směr hovoru.

„Proč jste se vlastně rozhodl, že do těch Států přece jen pojedete?“

„Dlužím to Davidovi Tellerovi.“

„Jak to?“

Přikývl jsem.

„Tomu nerozumím,“ zamračil se. „Jestli vůbec někdo někomu něco dluží, tak přece jistě spíš on vám.“

„Ne, kdybych býval rychleji myslel, nemusel vůbec do té vody spadnout a nemusel teď mít přeražené stehno. Pil jsem moc whisky a vína a příliš dlouho jsem se povaloval na slunci. Byl jsem trestuhodně pomalý.“

Netrpělivě se zavrtěl. „Nebudte směšný, Gene. I kdybyste byl jednal rychle jako blesk, nemohl jste přece takové nešťastné náhodě zabránit.“

Přehodil jsem si ručník kolem krku a začal si stahovat promočené kalhoty.

„Ta nešťastná náhoda nebyla vůbec žádná náhoda, to byl pokus o vraždu.“

Zadíval se na mě, oči za brýlemi mu neklidně pomrkávaly. Pak se otočil na patě, otevřel dveře kabiny a slyšel jsem, jak křičí na Petra.

„Prosím tě, okamžitě vylez z té pramice a nikoho do ní nepouštěj.“

Je to důležité!“

„To tam nemám pouštět ani Linny?“

„Ani Linny.“

„Vždyť já tam taky nechci,“ ozvala se plačtivě Linda, „do smrti nechci žádnou pramici ani vidět.“

Po otci nebyla, ten byl tvrdý jako kámen, i když na to vůbec nevypadal. Vrátil se do kabiny a zavřel za sebou dveře.

„Tak mě začněte přesvědčovat.“

„Ti dva mladí ihned zmizeli.“

„Měli strach,“ namítl.

„Zmizeli, než mohlo dojít k jakémukoliv vyšetřování. Nemohli vědět, jestli jsme živí nebo mrtví, nepočkali, jak to s námi dopadne. Určitě jim šlo o to být pryč, kdyby mělo dojít k nějakému vyšetřování.“

„Mlčky uvažoval. Když jsme se po nehodě vrátili ke zdymadlu, ti dva už tam nebyli. V tichosti zmizeli a zůstala tam jen jejich pramice. Předtím si na ně nikdo ani nevzpomněl, všichni jsme čekali, až lékař ošetří Tellera, až mu přiloží dlahu a až ho odnesou do sanitky. Když se lékař začal vyptávat, jak vlastně k nehodě došlo, byli ti, kteří nehodu přivodili, pryč.“

„To nemůžete vědět,“ řekl Keeble, „ti dva možná sešli dolů po chodníku a viděli, že jste oba v pořádku.“

Taky mohli mít zcela soukromé, osobní důvody k tomu, že se nechtěli nikomu zpovídat.“

Konečně se mi podařilo stáhnout mokré kalhoty a ponožky.

„Ten mladík stál příliš dlouho nečinně na zádi, měl pomoci té holce s provazem.“

Keeble se mračil. „Ten mladík se tvářil, jako že o nic nejde, asi si vůbec neuvědomil, v jaké jsou situaci. To děvče si to uvědomilo.“

„Jakmile se ten mladík konečně pohnul, podařilo se mu ihned praštit Tellera do hlavy.“

„Taková tyč není moc šikový nástroj, když se s ní neumí... a ti dva přece nemohli s jistotou počítat s tím, že David bude stát na tak příhodném místě.“

„Stál tam skoro celou cestu, měl na starosti lano na přídi.“

„To oni ale nemohli vědět.“

„Viděli, že tady stojí, když jsme se k nim přibližovali.“

„Prosím. Ale musíte uznat,“ prohlásil Keeble energicky, „že vůbec nikdo nemůže být takový blázen, aby lezl do tak krajně nebezpečné situace s mizivou nadějí, že se: mu podaří někoho vlákat do pastí.“

Otřel jsem si nohy, a uvažoval jsem o tom, co si obléknu.

Keeble vzdychl a zamával bezmocně rukama.

„No, vy byste možná takový blázen byl.“

Otevřel skříňku a vytáhl z ní balík nějakého šatstva.

„Tyhle věci tu mám právě pro případ, kdyby se někdo vykoupal.“

Jenže vám to asi nepůjde.“

Byly tam jeho odložené věci, které mi byly samozřejmě příliš velké, a nějaké věci po Lindě, které mi zase byly malé. Všechno bylo ovšem krátké.

„Ostatně,“ pokračoval, „jak mohli ti dva vědět, že jsme si vůbec vyjeli na řeku a že pojedeme právě tímhle zdymadlem? Jak dlouho myslíte, že tam u toho sloupu mohli čekat? Jak věděli, na kterou loď mají mávat, jak mohli zabránit tomu, aby jim nepřispěchal na pomoc někdo jiný?“

„Odborně naaranžované náhody vždycky vypadají věrohodně...“

„To je sice pravda, ale dám na to krk, že tohle naaranžované nebylo.“

„Ale bylo. Vždyť nic neriskovali. Kdyby se to nebylo povedlo podle blánu, kdyby třeba na přídi místo Tellera byl stál Petr, nemuseli vůbec spouštět poplach a začít volat o pomoc. Čekali a spustili to, teprve když viděli, že je situace příznivá.“

„Vždyť ale opravdu byli v nebezpečí.“

„Možná. Stejně bych se ale rád ještě jednou podíval na ten kůl.“

„Taky se tam mohlo sjet víc lodí, mohli jim přijet na pomoc další vodáci, nebo mohli aspoň přihlížet.“

„Kdyby David nebyl stál tak šikovně, že na něho snadno dosáhli, nebylo by se prostě nic stalo a byli by jenom ztratili jednu příležitost. A bylo jim jistě jedno, dívá-li se někdo, protože každý přihlížející by pak ochotně dosvědčil, že to byla nešťastná náhoda. Ta holka tam sebou plácala, křičela, pak velice dramaticky a efektně upustila ten provaz a my se všichni dívali na ni, když ten kluk uhodil Davida. Kdyby tam bývalo bylo víc lidí, stejně by se byli všichni dívali na to děvče.“

„Dobře, jak ale mohli ti dva vědět, kde David dnes bude? A proč by ho vůbec proboha měli chtít zabít?“

Natáhl jsem si prastaré Keeblovy kalhoty, které jsem si málem mohl omotat dvakrát kolem těla.

„Mlčky mi podal elastický pásek, kterým jsem si kalhoty v pase převázal.“

„Musela to být nešťastná náhoda, Gene, nemohlo to být nic jiného, opravdu.“

Kalhoty mi sahaly tak do půl lýtek. Pracně jsem si ještě navlékl ponožky.

„No tak to přece uznejte,“ už se mnou ztrácel trpělivost.

Vzdychl jsem. „Vy uznejte, že jsem přece specialista na aranžování náhod.“

„Většinou ale ne vražedných,“ namítl.

„Většinou ne.“ A taky jsem neměl žádnou chuť takové náhody aranžovat v budoucnosti, když nebudu muset. „Ale uznejte, že umím věci nastrojit tak, že si moje oběť vždycky myslí, že je jen obětí smůly.“

Keeble se usmál. „No, už se vám povedlo několik dobrých triků...“

„Tak vidíte, lze tedy předpokládat, že si všimnu, když něco naaranžuje někdo jiný, mám na to oko...“

Přestal se usmívat a začal uvažovat.

„... a jestli si snad myslíte, že jsem při téhle akci utrpěl škodu na zdraví, tak ne, nemám otřes mozku, ani vodu v hlavě.“

„Nechte si to vaše čtení myšlenek,“ řekl nakvašeně, „já si stejně myslím, že nemáte pravdu.“

„V tom případě strávím dovolenou v Putney.“

„Ne!“ vykřikl to tak důrazně a vyděšeně, že nám bylo rázem oběma jasné, že je nám všechno jasné.

Pochopil jsem, že si uvědomuje, jaké mám nepřemožitelné deprese, a že je přesvědčen, že bych tři týdny jen sám se sebou nepřežil.

Uvědomil jsem si také, že jak se ráno tak zaradoval, když jsem zdvihnul telefon, nebylo to proto, že mě zastihl doma, ale že mě zastihl naživu. Pozval mě na loď, aby mě měl na očích a byl ochoten si vymyslet jakýkoliv nesmysl, jen aby mne nějak zaměstnal. Asi si myslel, že mě z toho tak nejspíš dostane.

„Já ty deprese mám už hodně dlouho,“ namítl jsem mírně.

„Ano, ale takhle zle jste na tom ještě nebyl.“

Mlčel jsem.

Po chvíli se znovu ozval: „Když se postupně ztratí tři hřebci mezinárodní třídy... to přece taky nemůže být jen náhoda?“

„Jistě, zvlášť když se potom někdo pokusí odpravit majitele podílů na dvou z těchto hřebců.“

Chtěl něco říci, ale pak si to rozmyslel. Začal se usmívat.

„Bylo to výborně, odborně naaranžováno,“ dodal jsem, „skoro dokonale, nemohli přece počítat s tím, že narazí na kolegu odborníka, nepočítali se mnou.“ Pořád mi ještě nevěřil, ale stačilo mu ke spokojenosti, že té teorii věřím já a že jsem proto ochoten odjet do Spojených států. Už nic nenamítal. Pokrčil rameny, usmál se a hodil mi starý, zašívaný hnědý svetr. Visel na mně jako pytel. Posbíral jsem svoje promočené svršky a vyšel s ním ven.

Petr a Linda se dali do smíchu, když mě uviděli tak postrojeného.

Byli ještě oba rozčilení. Ušklíbl jsem se na ně, pocuchal Lindě vlasy a Petrovi jsem dal štulec do zad, abych celou situaci zlehčil. Věděl jsem, že za hodinu to začnou všechno zuřivě prodiskutovávat, že budou nezadržitelně řeční a že za další hodinu se všechno vrátí do běžných kolejí. Byly to normální, obyčejné, příjemné děti, s běžnými obyčejnými reakcemi.

Vyšplhal jsem se namáhavě na střechu kabiny a rozložil tam věci na slunci, aby rychleji uschly. Čekaly tam na mě boty, které jsem si svlékl, než jsem skočil do vody. Zamyšleně jsem se obouval a díval se nahoru ke zdymadlu, ke kůlu s výstražným nápisem a na nevinně vyhlížející pramičku, přivázanou za naší

lodí. Vzpomněl jsem si na pověst o sirénách, o nymfách, které seděly na skále poblíž nebezpečných mořských vírů, a svým vášnivým zpěvem lákaly námořníky do záhuby.

Třetí kapitola

Na zádi pramice byl připevněn plechový štítek se jménem majitele.

Když jsme se šli poradit se správcem zdymadla, řekl nám, že pramice zřejmě patří loděnici asi o jednu míli po proudu. Prý tu loděnici nemůžeme minout, protože je hned vedle hospody.

„To bude vedle té hospody, kde jsme se ráno zastavili,“ zabručel Keeble.

Zamžikal očima a znovu se obrátil na správce: „Prosím vás, tady asi za den projede hodně pramic, vidíte?“

„To víte že jo, zvlášť když je takhle pěkný počasí.“

„Na tuhle pramici se náhodou nepamatujete? Byli v ní dva mladí lidé, světlavé vlasy, děvče v bílých kalhotách a růžové košili a mladík v těsných bleděmodrých džínách a červenožluté kostkované košili.“

„Asi tudy projeli někdy kolem oběda, odpoledne jsem nikoho takového neviděl.“

Správce si posunul čepici do týla a zadíval se na frontu lodí u zdymadla. Byl to mladší člověk, klidný, shovívavý a trpělivý.

Musel mít takovou povahu při svém povolání, celý život mu před očima defilovala stáda neschopných, nešikovných amatérů.

Prohlásil jen tak mimochodem, že do zdymadla spadne aspoň jeden člověk týdně. Že se před chvílí někdo málem utopil, to ho nevzrušovalo, příliš často se setkával se skutečně tragickým koncem.

„Myslíte, že byste ty dva poznal, kdybyste je viděl?“ zeptal se Keeble.

Správce rozhodně zavrtěl hlavou. „To určitě ne. Jo, a jestli rychle nepudu ke komoře, tak se tam ty lidi začnou vztekat a určitě se zase někdo vykoupe...“

Zasalutoval mi na pozdrav, asi proto, že jsem byl jeden z mála lidí, který se dostal zpod jeho stavidel živý, a odešel řešit nedělní problémy říční dopravy.

„Asi uděláme nejlíp,“ prohlásil Keeble, „když tu pramici odtáhneme do loděnice sami, určitě tam teď mají spoustu práce a stejně by pro ni nemohli nikoho poslat. Dost možná, že si tam někdo bude ty dva pamatovat.“

Anebo taky ne, řekl jsem si v duchu. Ovšem za pokus to stálo, za to člověk nic nedal.

„Rád bych si ještě prohlédl ten kůl,“ řekl jsem.

Keeble s tím souhlasil, ale Linda, Petr a Joan byli zděšeni, když zjistili, na co se chystáme, a prohlásili, že raději počkají na břehu. Stáli vedle sebe na pěšince, tvářili se starostlivě a hlídali pramici, zatímco jsme s Keeblem s Létající Lindou popojeli o kus dále proti proudu a pak se nechali zvolna snášet mezi ostatními plavidly. Stočili jsme se k tomu kůlu. Stál jsem na zádi a chytil jsem se za výstražnou tabuli. Přidržel jsem se kůlu, zatímco tam Keeble dal zpátečku, aby nás proud nesnášel dál ke stavidlům.

Jakmile nás to přestalo táhnout po proudu a já se už nemusel vši silou držet, klekl jsem si vzadu na sedadlo a snažil se provést to, o co se předtím snažilo to děvče: pokusil jsem se otočit kolem kůlu lano. I když jsem vzal v úvahu, že mám delší ruce a větší sílu, zjistil jsem, že je to opravdu snadné.

Přivázal jsem provaz a dal jsem znamení Keeblovi, aby zastavil motor. Pak jsem si vykasal rukávy, něčeho jsem se přidržel palcem od nohy a natáhl se co nejdál do vody.

„Proboha, dávejte pozor!“ křičel Keeble. Musel křičet, aby přehlušil hluk vody řítící se přes stavidla.

Otočil jsem se a dal se do smíchu.

„Nemáme už žádné suché oblečení,“ křičel. „Do ničeho už byste se nevešel, kdybyste tam zahučel, musel byste jít domů v mokré.“

Usmál jsem se a začal si prohlížet ten kůl. Ale ať jsem dělal, co jsem dělal, nic zvláštního jsem nenašel.

Byl to obyčejný, pěkný, silný, bíle natřený kůl, pevně zasazený na dno Temže.

Keeble pokrčil rameny a poznamenal: „Vždyť jsem vám to říkal,“ a zajel pomalu zpátky ke břehu.

„A co takhle vzít otisky prstů z té pramice?“ řekl jsem.

„Vy se nikdy nechcete vzdát.“

„To byste měl vítat.“

Oba jsme si vzpomněli na řadu příležitostí, kdy se nám velmi vyplatilo, že jsem se nechtěl vzdát.

Viděl jsem, že začíná váhat.

„Tak tedy dobře, když jste o tom tak skálopevně přesvědčen, Gene.“

„Zařídte, ať ty otisky vezme Raben, je nejlepší.“

„Dobře. Zařídím to zítra.“

„A co takhle kdybychom se obrátili na policii?“

Zaškaredil se. „To ne, tohle není naše obvyklá práce, pravda, patřilo by to asi spíš jim, jenže oni by asi tu vaši teorii odmítli brát vážně, to bych jim musel říct, čím vlastně jste, to by na ně možná zapůsobilo. Ba

ne, nebudeme je do toho zatím tahat, zatím si vystačíme sami.“

„Vystačíme si sami, a když se ukáže, že vlastně o nic nešlo, nebudeme aspoň vypadat jako blbci, že ano?“

„Nechte si to vaše čtení myšlenek, za to vás neplatím.“

„Vida, a já myslel, že ano.“

„Vlastně máte pravdu...“

Loď lehce narazila na břeh a já pomohl Joaně a Lindě nastoupit.

Na Keeblův pokyn vlezl Petr do pramice a podal otci konec provazu na přídi. Keeble provaz přivázal ke kruhu na zádi Létající Lindy.

Když na nás došla řada, vjeli jsme do komory zdymadla s pramicí ve vleku. Správci zdymadla jsme řekli, že pramicí odevzdáme v loděnici. Vyjeli jsme z komory a zamířili dolu po proudu k té hospodě.

V loděnici jsme našli uhoněného, uštvaneého majitele, který měl co dělat, aby zvládl nával vracejících se nedělních výletníků a nápor mladých párů, které si chtěly ještě na chvíli vyjet, než v hospodě začnou navečer čepovat. Byl celý upachtěný, tváře měl ve večerním slunci rudé jako mák a na olysalé hlavě se mu leskl pot. Museli jsme počkat, až pomůže nešikovným zákazníkům vylézt z lodě nebo naopak nastoupit, až vyinkasuje peníze a udělí patřičné poučení mladým párům, že se po setmění nesmějí pohybovat po řece na neosvětlené lodi a že jeho loděnice zavírá v půl desáté.

Když se k němu Keeble konečně probojoval, zeptal se, jestli neviděl tu dívku a mladíka, kteří si u něho ráno pronajali pramicí.

„Jestli jsem je viděl? No to jistě jo, dyť jsem tu celé den.“

„Jistě, ale já bych rád věděl, jestli se na ně pamatujete,“ zeptal se Keeble trpělivě.

„Kde sou teďka?“

„Odešli.“

„Tak by mě teda zajímalo, kdo za ně zaplatí?“ zeptal se majitel loděnice namíchnuté. Už mu docházela trpělivost, měl toho za celý den dost.

„Uklidněte se, já za ně zaplatím.“ Vytáhl z kapsy u kalhot peněženku, otevřel ji a vyndal tlustý svazek bankovek. Nebyl odkázaný na plat Jejího Veličenstva, pracoval, protože ho to těšilo, ne protože by byl musel. Jeho týdenní kapesné se asi tak rovnalo mému platu, a na to, co utratil za loď, jsem já musel vydělávat celý rok.

„Tak kolik vám dám?“ Vstrčil loďaři do ruky požadovanou částku a ještě přidal pět liber navíc. „Rád bych si tu pramicí vypůjčil do zítřka. Je to takhle v pořádku?“

Loďař peníze hbitě přijal a pak jen tak pro pořádek začal trochu dělat drahoty.

„Kam to chcete odvézt?“ zeptal se.

„Do Henley.“

„Nezapomeňte na noc sundat polštáře, kdyby mělo začít pršet.“

„Nezapomeneme.“

„Tak si ji teda vezměte.“ Vstrčil peníze do kapsy. „Kdy ji přivezete, zejtra?“

„Zítra odpoledne,“ řekl Keeble. „No, a teď, prosím vás, pamatujete se na ty dva lidi, kteří si tu loď dnes ráno vypůjčili?“

Loďař se najednou ušklíbl. „Jo, ty si pamatuju.“

Voni tu totiž neměli spolu co pohledávat, tak je to.“

„Jak to myslíte?“

„No, ta holka říkala tomu mladýmu, co prej by se jako stalo, kdyby ji její starej třeba nechal sledovat detektivama, kvůli rozvodu, že jako by to nebylo dobrý, kdyby přišli na to, že s tím mladým strávila celej den sama na vodě, to prej by jí mohlo uškodit. No, a ten mladej v tý kostkovaný košili povídá, že jim prej ten zazobanej dědek může vlízt na záda, to jako myslel jejího starýho, že se houby může dozvědět, když je pryč na obchodní cestě, někde ve Francii nebo co, no, a pak si všimli, že stojím kousek vod nich a slyším, co si povídaj, tak do sebe šťouchli, jako že aby radši byli zticha. No, ale mně bylo jasný, že ty dva k sobě nepatřej, že to je nějaká levota, a že nechtěj, aby je někdo nachytal.“

„No vida!“ řekl Keeble významně a podíval se na mě.

Mohl rovnou dodat vždyť jsem to říkal —.

„Ano, provedli to výborně,“ podotkl jsem, „přímo elegantně.“

„Předpokládám, že jste je pak už od rána neviděl,“ pokračoval Keeble ve výslechu. „Nepamatujete si náhodou, jak se sem dostali, jestli přišli pěšky nebo přijeli vozem?“

„Řek bych, že přijeli autem, protože přišli támhle od parkoviště.“

„jakým autem nevíte?“

Útrpně se na Keebla podíval. „Koukejte, pane, sem za den přijede takovejch autáků, jezďte ke mně i do hospody, a já mám pořád plný ruce práce, musím spíš koukat na řeku a vůbec nemůžu vědět, kdo přijede kterým autákem, ani kdy a jak jezďte pryč, já si jen myslím, že ty dva museli přijet autem, protože se tu objevili už ráno, a v neděli dopoledne sem žádnéj autobus nejezdí, první jede až v půl druhý.“

„Tak vám pěkně děkujeme, byl jste velmi laskav,“ řekl Keeble. Dal mu už před tím peněz víc než dost, ale teď mu ještě přidal libru.

Loďař mrkl koutkem oka na hodiny nad dveřmi kanceláře. Ještě zbývalo deset minut, než zase začnou čepovat. Rozhodl jsem se, že té chvilky ještě využiji.

„Nepamatujete se, jak ti dva hovořili, odkud asi mohli být?“ zeptal jsem se.

Sám mluvil jako berkširský rodák. Chvilí váhal, „No, řekl bych, že mluvili tak jako v televizi,“ řekl nakonec.

„No, to jsme se moc nedozvěděli,“ utrousil Keeble.

„Prosím vás, řekl byste mi ještě, jak zajišťujete konce lan u lodí?“

„Jak?“ nevěděl, co tím myslím.

„Obtáčíte nějak konce provazů, aby se nerozplétaly?“

„Jo tak, ne, to ne, my vždycky kousek rozpleteme a pak ty konce jako votočíme a zapleteme zpátky. Když se to jen vobtočí špagátem, vždycky se ta hned rozdělá.“

Odvázal jsem konec lana pramice od zádi naší lodi a podal mu jej.

„Podívejte se,“ řekl jsem, „tenhle se už rozplétá.“

„Ukažte,“ tvářil se nedůvěřivě. Natahoval mezi prsty rozpletené konce lana. Nevěděl, jestli se má rozuřit, nebo se smířit s osudem, jako obvykle. „To sou teda zatracený hovada... račte prominout, madam,“ obrátil se k Joan. „Ale sou to tedy darebáci, uvážou loď někde ke stromu nebo k něčemu, a když si vzpomenu vodject, nechce se jim rozdělovat uzle a prostě to uříznou a hotovo.“

„To se vám stává často?“

„To bych řekl, každý léto mi to pár lidí udělá.“ Natáhl provaz a bylo vidět, že v duchu odhaduje délku. „Tak tady chybí aspoň čtyři, pět stop, aspoň bych řekl. Už sme chtěli na ty lodě začít dávat řetězy, jenže ty se zase dovedou tak strašně zamotat, že je nikdo nerozdělá. No, skoro byste si měli vzít jinou pramici, s pořádným lanem.“

„Ne, ne, děkujeme, tahle nám bude určitě vyhovovat,“ zarazil ho rychle Keeble a přivázal znovu provaz na záď Létající Lindy. „Tak na shledanou zítra.“

Odtáhli jsme pramici do Keeblovy loděnice v Henley, která vypadala jako garáž. Byl to letní domov Létající Lindy. Petr a Keeble zajistili obě lodi a my ostatní jsme vystoupili a posbírali a vynesli na břeh všechny věci, jako zbytek oběda, noviny a ručníky. Nesl jsem svoje promočené věci a sako s pistolí. Vyšli jsme ven a naložili skoro vše do Keeblova roveru, který stál na trávníku za loděnicí.

Petr pečoval o svůj drahocenný fotografický aparát, který měl zase zavěšený kolem krku.

„Dělal jsi nějaké obrázky u těch stavidel?“ zeptal jsem se Nenápadně. „Nemáš náhodou ty lidi v pramici?“

Zavrtěl hlavou a pomrkával očima jako jeho tatínek.

„To ne, totiž, mě ani nenapadlo, že bych mohl fotografovat, když se děly takové věci. Přece bych si tam nemohl stoupnout a klidně fotit, když jste se s panem Tellerem málem utopili, to by snad ani nešlo.“

„No, novinář asi z tebe nikdy nebude,“ nesmál jsem se.

„Vám by nebylo vadilo, kdybych byl fotil?“

„Ani ne.“

„Já jsem ale stejně už nemohl dělat žádné obrázky, došel mi v poledne film a jiný jsem neměl, tak se nedalo nic dělat, i kdyby bylo třeba hořelo.“ Zadíval se zamyšleně na fotografický aparát.

„No, příště si pro jistotu vždycky nechám nějaké snímky v zásobě a nevyplácám všechny do oběda.“

„Požár by stejně byl lepší, než když se někdo topí,“ řekl jsem vážně, „protože když se někdo topí, většinou ho při tom není vidět.“

Petr přikývl, zamyšleně se na mě podíval a poznamenal: „Víte, vy vlastně mluvíte docela rozumně.“

„Petře!“ okřikla ho matka pohoršeně. „Takhle se přece nemluví.“

Ubezpečil jsem ji, že pokud se mne týče, může Petr mluvit, jak chce. Moc jsem ji tím nepotěšil.

Keeble nás všechny dovezl k nádraží a tam jsme si s Lindou přestěhovali věci do jejího austina.

„Ráno vám zavolám,“ zavolał Keeble u pootevřených dvířek svého důstojného vozu.

„Dobře.“

„Dejte pozor na Lindu.“

„Jistě.“

Linda políbila oba rodiče, hlavně tatínka, rozloučila se s nimi, ušklíbala se na Petra, a Keeblův rover zvolna a vznešeně odjel.

Nastoupila do austina, počkala, až se usadím vedle ní, a chystala se vstrčit klíčky do zapalování.

Znovu se celá roztrásla.

„Jestli chcete, tak pojedu já,“ řekl jsem mírně a počkal jsem, až si to v klidu rozmyslí.

Složila ruce do klína a zadívala se před sebe.

Byla bledá jako stěna.

„Myslela jsem, že jste oba mrtví.“

„Já vím.“

„Pořád je mi z toho všeho ještě nanic. Jsem vrták.“

„Nejste vrták. Máte asi ráda Davida Tellera.“

„To mám, vždycky nám posílal všelijaké dárky a hlouposti, už od té doby, co jsem byla malá.“

„Je to sympatický člověk.“

„Je.“ Zhluboka vzdychla, zamyslela se a po chvilce mě rozumně a klidně požádala, abych na zpáteční cestě do Londýna řídil já.

Ochotně jsem souhlasil.

Přesedli jsme si a pomalu jsme se vraceli. Nikoho jsme nepředjížděli, naopak jsme byli předjížděni. U kruhového objezdu v Chiswicku jsem se nabídl, že ji zavezu ke koleji a dojedu potom domů taxíkem. Dala se do smíchu, řekla, že v otcových šatech vypadám jako hastroš a že by mi žádný taxík nezastavil. Prý už je v pořádku a od mého bytu klidně dojede domů sama. Dojel jsem tedy do Putney a zaparkoval kousek od našeho domu.

Pomalů se stmívalo a ulice byla jako po vymření.

Linda vykukla z okénka, zadívala se na náš vysoký, přísný dům a oťásla se.

„Vám je zima“. Měla krátké rukávy.

„Ne, není... ostatně, mám v kufru svetr... vzpomněla jsem si jen na váš byt.“

„Jak to?“

„Je takový... prázdný.“ Usmála se a pokrčila rameny. „No, doufám, že vás po tom dnešku nebudou pronásledovat žádné strašidelné sny.“

„Nebudou...“ Posbíral jsem si věci, vylezl z vozu a Linda si přesedla za volant.

„Myslíte, že vám v koleji schovali večeři?“ zeptal jsem se.

„Určitě ne. Ale možná, že tam najdu aspoň housky a mlíko, většinou tam jsou.“

„A nechcete se navečeřet se mnou? Ne tady,“ dodal jsem rychle, když jsem viděl, že se zatvářila rozpačitě a nedůvěřivě. „Můžeme jít na večeři někam do restaurace.“

Dala se do smíchu. „Vidíte, jaká já jsem, tyhle měšťácké předsudky mám po mámě,“ prohlásila překvapeně. „Vlastně nevím, proč bychom se nemohli společně najíst u vás doma, jestli tam vůbec máte něco k jídlu.“ Bez dalšího zdržování vystoupila, zamkla vůz a zastavila se vyčkávavě vedle mne.

Vzpomínal jsem. „Myslím, že tam mám aspoň nějaké konzervy. Mohla byste ale teď chvilku počkat?

Musím se podívat tady dozadu do dvora.“

„Proč?“

„Jestli tam nejsou zloději,“ řekl jsem suše.

Šel jsem se podívat, jestli prášek, který jsem nasypal na poslední stupně protipožárního žebříku, zůstal netknut. Bylo to v pořádku, za celý den tamtudy určitě nikdo nešel.

Linda za mnou vyběhla po schodech do čtvrtého patra aniž se zadýchala, stejně jako ráno. Přesvědčil jsem se, je-li malý drátek, který jsem vstrčil mezi dveře, na stejném místě, pak jsem odemkl a vešli jsme do bytu.

Lampa se zeleným stínidlem zaplavovala strohou, uklizenou místnost studeným světlem, venku za oknem byla náhle tma. Můj pokoj mi najednou připomínal magistrát nebo vězení. Řekl jsem si, že by nebyl špatný nápad, kdybych ráno zašel koupit červené stínidlo na lampu, třeba by mi to přineslo růžovější myšlenky.

„Sedněte si,“ vybídl jsem ji. „Je vám dost teplo? Mohl bych zapnout elektrická kamínka, kdybyste chtěla.“

Já se půjdu rychle převlíknout a potom se můžeme v klidu rozhodnout, jestli se najíme tady, nebo půjdeme někam jinam.“

Přikývla. Když jsem se vrátil z ložnice, zjistil jsem, že převzala velení. Prohledala už moje zásoby, připravila si sáček se sušenou polévkou, vajíčka a ančovičky.

„Budeme mít polívku, míchaná vajíčka s ančovičkami,“ prohlásila.

„Pokud to máte ráda...“ řekl jsem pochybovačně.

„Já nic jiného neumím uvařit.“

Dal jsem se do smíchu. „Tak výborně. A já potom udělám kafe.“

Vajíčka byla připálená a šla krásně do barvy s přepraženými, oškrábanými topinkami a s hnědými

ančovičkami. Všechno bylo trochu přepepřené.

„Obávám se,“ vzdychla, „že si mě pro moje kuchařské umění nikdo nevezme.“

Zato měla řadu jiných vlastností, které určitě tak za rok za dva způsobí, že bude mít co dělat, aby stačila odhánět horlivé nápadníky. Měla krásnou postavu, ušlechtilý krk, hezkou pleť, byla dívčí, přirozená, snažila se netrpět zbytečnými předsudky, byla přímá a laskavá. Nebylo třeba, aby k tomu všemu ještě uměla vařit. Zatím ale byla příliš nezkušená a snadno upadla do rozpaků, proto jsem jí nemohl tohle všechno vysvětlovat.

„Kdy vám bylo sedmnáct?“ zeptal jsem se.

„Před čtrnácti dny.“

„To jste si tedy s tou řidičskou zkouškou pospíšila.“

„Já se začala učit jezdit, když mi bylo osm, Petr taky.“ Dojedla vajíčka a nasypala si dvě lžičky cukru do kávy. „Páni, já měla hlad, to je legrační.“

„Od oběda uplynula dlouhá doba.“

„Strašně dlouhá doba...“ Náhle se mi podívala zpřímá do očí. Poprvé. Pak řekla s odzbrojující přímostí:

„Já jsem strašně ráda, že jste naživu.“

Podařilo se mi dát se do smíchu. „Já jsem zase rád, že je David Teller naživu.“

„Že jste oba dva naživu,“ dodala, „v životě jsem nezažila takový hrozný strach, jako když jste vy dva zmizeli.“

Dítě, kterého se ještě život netknul. Škoda, že je svět tak tvrdý a neúprosný, říkal jsem si, dříve nebo později ji chytí, smáčkne v kleštích a rozdrtí, nikdo, tomu neunikne. To, že se dožila sedmnácti, aniž jí život ublížil, bylo prostě štěstí.

Když jsme dopili kávu, trvala na tom, že umyje nádobí. Když skončila a pověsila utěrku, ozvaly se jí v hlavě znovu výstražné a varovné řeči její maminky. Podívala se na mě; pak rychle odvrátila oči. Stála uprostřed místnosti, nesvá a rozpačitá. Pak se zeptala, proč nemám na zdech žádné obrázky.

Ukázal jsem na plechový kufr v rohu pokoje.

„Mám nějaké tamhle, ale za moc nestojí, nechce se mi je ani věšet... Poslyšte, víte, že už je po desáté? Měl bych vás rychle odvézt do koleje, nebo vám zamknou a nedostanete se domů.“

„To ano, určitě...“ řekla s úlevou. Pak si to uvědomila a znovu upadla do rozpaků. „Totiž... já, měla jsem strach, že byste to považoval za nevychovanost, kdybych vypadla hned, jak se najím.“

„Vaše maminka vás správně učila, že máte být opatrná,“ řekl jsem mírně. „Jak známo, Červená Karkulka nerozeznala vlka od vlastní babičky... a nemůžete se vždycky spoléhat na to, že v poslední chvíli přijde myslivec a vysvobodí vás.“

Dala se do smíchu a začala se chovat zase přirozeně. „Vy ale říkáte legrační věci... jako byste uměl číst myšlenky.“

„To taky umím,“ usmál jsem se. „Pojďte, teď raději vyrazíme, ale vezměte si svetr, bude tam zima.“

Vyhrabala z velké tašky tmavohnědý pulover a natáhla si ho.

Sehnul jsem se a podal jí kapesník, který vytrousila na zem.

„Děkuji,“ zběžně se na kapesník podívala. „Aha, to je ten, co našel Petr v té pramici.“

„V pramici?“

„Ano, zapadl do škvíry mezi dva polštáře. Petr mi ho dal, protože mu připadal příliš malý a holčičí.“

„Co tam ještě našel?“

„Už nic... ale to snad není krádež, že jsme si ten kapesník nechali, že ne? byla bych ho té slečně samozřejmě vrátila, kdybych byla měla příležitost. Jenže ona byla s tím svým mládcem už dávno pryč, když Petr ten kapesník našel.“

„Ne, to není krádež,“ řekl jsem, ale nebyl jsem si tím tak zcela jist. „Mohl bych se na ten kapesník podívat?“

„Samozřejmě.“

Podala mi jej a já ho rozložil: byl to čtverec jemného plátna a v jednom rohu byl vyšitý stylizovaný medvídek v placatém slaměném klobouku.

„Ten medvídek je od Walta Disneye?“ zeptal jsem se.

Zavrtěla hlavou a překvapeně se na mě podívala.

Nemohla uvěřit, že jsem tak nevzdělaný. „To je přece medvídek Yogi.“

„Co to je, medvídek Yogi?“

„To snad není možné, toho přece musíte znát. No, je to prostě medvídek, o kterém je spousta filmů a grotesek v televizi a tak, jako třeba Superkocour nebo Atomová Andulka, nebo kamínky.“

„Kamínky znám.“

„No vidíte, tak medvídka Yogi kreslí myslím táž skupina.“
„Dovolíte, abych si ten kapesník tak na den dva nechal?“
„Samozřejmě, když chcete,“ tvářila se nechápavě, „ale nemá samozřejmě vůbec žádnou cenu.“
Před domem jsem jí oznámil, že splním svoje povinnosti důsledně a dovezu ji až ke koleji.
„Ale to skutečně nemusíte,“ bránila se, „jsem už opravdu docela v pořádku.“
„Ale ano, musím, váš otec řekl, abych se o vás postaral, tak se sluší, abych vás doprovodil až před dům.“
Nadzvihla obočí, ušklíbala se, ale bez odmluv mě pustila k volantů a sama si sedla vedle mě. Nastartoval jsem vůz, rozsvítil světla a vyrazil směrem ke Kensingtonu.
„To vy tátu vždycky takhle posloucháte?“ zeptala se s úsměvem.
Chovala se s mnohem větší sebejistotou.
„Poslouchám, když chci.“
„To si odporujete.“
„Jistě.“
„Ale co vy vlastně děláte? Co vůbec dělají lidé ve státních službách?“
„Všechno možné.“
„Jako třeba co?“
„Třeba dohlížíjí na hospodaření s některými léky.“
Dala se do smíchu. „Takže vy jste vlastně jako dozor nad lékárnami?“
„Částečně ano.“ V duchu jsem se usmál.
„To ale musí být deka.“
„No, občas se to u nás taky rozsvítí.“
„Pane jo, vám to myslí, deku jsme si vymysleli teprve včera.“
„Je to šikovné slovo.“
„To jo, hodí se to na spoustu věcí.“
„Jako třeba na nešikovné nápadníky?“
Rozesmála se. „Ano, máte vlastně pravdu.“ Naklonila se dopředu.
„Tamhle je naše kolej, budete to ale asi muset objet, než najdeme nějaké místo, kde bychom to mohli nechat přes celou noc. Asi tak dva bloky od koleje je malé náměstí, kde ještě nejsou parkovací automaty.“
Nejbližší volné místo k zaparkování jsme našli až asi půl míle za kolejí, takže jsem ji potom vyprovodil pěšky.
„To nemusíte...“ pak si to rozmyslela. „Ne, nic neříkejte, já vím, táta vám dal instrukce.“
„Správně.“
Vzdychla, smířila se s osudem a pochodovala poslušně vedle mne, přes rameno zavěšenou koženou nákupní tašku, došlapovala neslyšně měkkými podrážkami bez podpatků na dláždění. Když jsme došli k jasně osvětleným, elegantním dveřím koleje pro lepší mladé dámy, zůstala váhavě stát na jedné noze.
Podle jejího ustaraného, rozpačitého výrazu jsem poznal, že neví, jak by se se mnou měla správně rozloučit. Nebyl jsem dost starý na to, aby se mnou jednala jako se strýčkem, ani dost mladý na to, aby mě brala za sobě rovného, pracoval jsem s jejím otcem, ale nebyl jsem jeho zaměstnancem, žil jsem sám, byl jsem slušně vychovaný a nic jsem od ní nechtěl; nepatřil jsem do žádné z kategorií lidí, se kterými se až dosud setkala. Nevěděla, co se mnou. Podal jsem jí ruku a usmál jsem se.
„Dobrou noc, Lindo.“
Upřímně, srdečně mi ruku stiskla a s úlevou se usmála.
„Dobrou noc...“ chvilíčku zaváhala, „dobrou noc, Gene.“
„Přeji vám,“ dodal jsem, „abyste se setkávala jen se slepými policajty a gumovými nárazníky.“
„Dobrou noc.“ Dala se do smíchu, otočila se na patě a vyskočila přes dva schody ke dveřím. Pak se obrátila, zamávala a zmizela.
Malá Linny, říkal jsem si. Kolem jel taxík a mně se podařilo ho zastavit. Malá Linny stojí teprve na začátku života. Je hezká, připoutává pozornost, napůl vědomě, napůl ještě bezděky. Nemá smysl předstírat, že mi je úplně lhostejná, není, i když jistě nebyla tím, co bych ve svém nanicovatém životě potřeboval. Jestli jsem se ale v životě něco naučil, pak to bylo to, že jsem poznal, s kým není radno se vyspat.
Taky jsem se poučil, jak není radno.
Čtvrtá kapitola
Reprezentační místnosti pojišťovací společnosti Butress Life byly v šestém patře vysokého Moderního domu na třicáté třetí ulici.
V pátém a sedmém patce měli počítače a elektrické psací stroje nacpány v maličkých kancelářích rozdělených přepážkami z plastické hmoty, šesté patro bylo vznešené, tam přijímali zákazníky. Seděl

jsem zabořený do černých kožených polštářů a říkal jsem si, že ze všech amerických řemeslníků a návrhářů zaslouží největší pocty návrháři a výrobci sezení; jediné v Americe vydrží člověk sedět několik hodin na jednom místě, aniž ho bolí sedací partie.

Čekal jsem v klidu a pohodlí, v příjemném, vlhkém vzduchu asi čtyřicet minut. Za tu dobu jsem zjistil, že květiny v květináčích, které lemovaly nízké přepážky rozdělující halu na menší oddělení, jsou umělé. Měl jsem čas obdivovat stěny obložené borovým dřevem, měkoučký, vysoký koberec, chytře snížený strop se skrytým osvětlením. V každém oddělení haly byl veliký psací stůl, s jednou pohodlnou židlí vpředu, jednou vzadu. Skoro u všech stolů probíhalo jednání. O kousek blíže vpředu byl v každém oddělení ještě jeden menší sál pro sekretáře, který seděl diskrétně zády ke svému nadřízenému. Docela vpředu byla nízká kožená lavice pro čekající zákazníky.

Čekal jsem. Přede mnou měl sjednanou audienci u nejvyššího pana šéfa ještě někdo jiný. Sekretářka se velice omlouvala, že pan ředitel měl už zcela nabitý program, když došel telegram od pana Tellera, a abych prý laskavě počkal, jestli mohu.

Ovšem, že jsem mohl, měl jsem tři týdny času.

Světlo bylo tlumené a nade vším se linula tichá, sladká barokní hudba. Ta hudba a důmyslně vymyšlená akustika místnosti způsobovaly, že nebylo slyšet ani slovo z hovorů, které probíhaly v jednotlivých odděleních, a přitom měli čekající zákazníci uklidňující pocit, že nejsou sami, že i jiní mají starosti. Starosti se ovšem lišily závažností.

Tu noc, co jsem se rozloučil s Linny, jsem nemohl usnout. Linny ale za to nemohla. Sváděl jsem zoufalý boj s touhou po nebytí a hlubokým přesvědčením, že podlehnout té touze by bylo nejen amorální, ale i zbabělé, že by to byla prohra. Pokud jsem ve své práci kdy něco dokázal, bylo to díky tomu, že jsem byl tvrdošíjný a vytrvalý, že jsem se odmítal vzdát. Tomu jsem teď vděčil za to, že jsem naživu.

Jinak mě k životu nepoutalo nic, ale zhora nic.

Nadšení pro věc, pro to, najít koně Davida Tellera ve mne hořelo asi tak silně, jako ohýnek v lijáku. Taky jsem věděl, že kdybych odešel, státní služba by se určitě nezhroutila.

Vzpomínky na Carolinu mě zaplavovaly jako lavina. Carolina... byli bychom se vzali, kdyby jí její muž byl povolil rozvod.

Carolina od muže odešla a žila se mnou a s nekonečnými výčitkami svědomí. Nestálo to za nic, za nic jistě se to přihodilo mnoha lidem. Její láska během těch zoufalých, neuspokojivých šesti let, kdy jsme marně čekali, jestli jí muž povolí rozvod, dočista zmizela, roztála jak sníh. Její muž vytrval až do konce. Stejně se k němu ale nevrátila. Když odešla ode mne, vrátila se k svému původnímu povolání, našla si místo sestry v nemocnici v Nairobi.

Dopisy od nás obou, ve kterých jsme ji prosili, aby se vrátila, ignorovala.

Bolest, kterou jsem cítil, když mě opustila, časem zeslábla, přestala být nekonečná, přicházela ve vlnách po stále delších přestávkách. Když mě ale taková vlna přepadla, vzpomínal jsem na Carolinu, jaká byla ze začátku, když jsem ji poznal, a vždy jsem po ní nesnesitelně toužil. Snadno jsem našel ženy, s kterými jsem si mohl povídat nebo se kterými se mi dobře pracovalo nebo se kterými jsem se mohl vyspat.

Nemohl jsem najít žádnou, se kterou bych mohl všechno, taková byla jen Carolina. V posledním roce se pocit osamocení nezmírnil, naopak, cítil jsem se víc a víc sám.

Částečně na tom nesla vinu také moje práce, která člověka nutila žít izolovaně. Neměl jsem se ke komu vracet, neměl jsem se komu svěřovat, neměl jsem o koho pečovat. Pocit prázdnoty a marnosti mě zcela prostoupil a přede mnou ležela jen nekonečná řada prázdných, marných, bezúčelných let. Bylo to nesnesitelné. Zákazníci, kteří se radili u velikého psacího stolu, se zvedli, rozloučili a, odešli. Paní sekretářka vpustila k velikému panu řediteli člověka, který už tam čekal přede mnou, a já čekal trpělivě dál. Byl jsem na to zvyklý.

Prohlídka pramice, kterou provedli ráno v Henley, nepřinesla nic zajímavého, jen řadu rozmazaných otisků prstů, nejzřetelnější patřily Petrovi.

Kapesník s medvídkem Yogi putoval po různých výrobcích, s nepatrnou nadějí, že zjistíme, kde byl zakoupen. David Teller, kterého jsem ráno na skok navštívil, stručně prohlásil, abychom všechny účty posílali bez ptaní na něho. Letadlo Super VC J.O

odletělo z Heathrow ve tři hodiny odpoledne letního času a přistálo na Kennedyho letišti v New Yorku ve tři deset. Kanceláře společnosti Butress Life zavíraly v šest, měl jsem tedy ještě půl hodiny času.

Venku, hluboko pod námi dole v ulicích se tetelil vzduch sálavým horkem.

Konečně jsem přišel na řadu. Pan ředitel povstal za velikým psacím stolem, podal mi měkkou, suchou ruku a na tváři vykousl srdečný profesionální úsměv. Usadil mě do pohodlného křesla, sedl si vedle mne a sáhl po telegramu, který mu diskrétně připravila k ruce sekretářka. Na psacím stole stála naleštěná

tabulka s nápisem Paul M. Zeissen.

„Obdrželi jsme telegram od pana Tellera,“ oznámil s nádechem rozladěnosti.

Přikývl jsem. Telegram jsem odeslal já.

„Naši vyšetřovatelé jsou výborní,“ pokračoval.

Nepotěšilo ho, že jsem přijel, ale chtěl být zadobře s tak důležitým zákazníkem, jako byl Teller. Vší silou se snažil být zdvořilý.

Snažil jsem se ho uchlácholit, asi ze zvyku.

„Samozřejmě, to vím, berte to tak, že jsem přijel jen jako na výpomoc. Pan Teller mě přemluvil, abych sem jel, protože bohužel utrpěl úraz, zlomil si nohu a bude muset zůstat v Anglii v nemocnici několik týdnů.

Proto se náhle rozhodl, že mě sem pošle, jako přítele, mám ho jaksi zastupovat... Mám zjistit, jestli vám nemohu být nějak nápomocen. O schopnostech vašich zaměstnanců, aby bylo jasno, neměl samozřejmě sebemenší pochybnosti, pokud někoho kritizoval, tak jediné policii...”

Úsměv pana Zeissen byl rázem o stupínek vřelejší. Stejně mi ale tak zcela nevěřil, nebyl by se dostal tak vysoko, kdyby věřil všemu, co mu kdo nakuká. Nezlobil jsem se, i když jsem částečně mluvil pravdu, ovšem jen částečně.

„Panu Tellerovi je jistě jasné,“ řekl pan Zeissen, „že se snažíme najít toho hřebce ve vlastním zájmu.“

„Samozřejmě,“ přikývl jsem, „a pan Teller taky doufá, že budete mít úspěch, protože pokládá toho koně za nenahraditelného, chce raději koně než jakoukoliv finanční úhradu.“

„Jde o jeden a půl miliónu,“ zašeptal zbožně.

„Živý hřebec má větší cenu,“ poznamenal jsem.

Poprvé se na mě podíval přátelsky. Když se vyrovnal s projevem nedůvěry k mateřské firmě, musel uznat, že moje přítomnost vlastně nemůže být na škodu.

„Případ Chrysalis má na starosti jeden z našich nejlepších lidí, Walt Prensela, ochotně vás do celé záležitosti zasvětil. Už o vás ví, poslal jsem mu vzkaz a kopii telegramu pana Tellera.“

Přehodil páčku na vysílací aparatuře, kterou měl na stole.

„Walte? Už dorazil pan Hawkins z Anglie, je tady u mne. Mohu ho poslat za vámi?“

Ptal se zdvořile, ale jak už to v Americe bývá, zdvořilá otázka se rovnala zdvořilému rozkazu. Z přístroje se ozval zdvořilý souhlas. Zeissen přehodil páčku a povstal.

„Wait má kancelář o patro výše, číslo dveří čtyřicet sedm, každý vám ochotně ukáže, kde to je. Přál byste si zajít nahoru teď?“

Přál jsem si. Šel jsem.

Předpokládal jsem, že pan Prensela ve dveřích číslo čtyřicet sedm bude stejně načepýřený a předpojatý jako jeho šéf, ale zmýlil jsem se, pan Prensela se na můj příchod řádně připravil, jak se později ukázalo. Přivítal mě věcně a neformálně, potřásl jsme si rukou, vybídl mě, abych si sedl, a já ho poslechl; to vše trvalo přesně pět vteřin.

Odhadoval jsem, že bude asi stejně starý jako já.

Byl o něco menší a statnější, měl široké, silné ruce, velmi nakrátko ostříhané nehty a zakulacené špičky prstů. Podle tvaru lebky a podle obličejových rysů jsem usoudil, že jeho rodina asi pocházela odněkud ze střední Evropy. Měl krátce ostříhané, husté, prošedivělé hnědé vlasy a hluboko posazené oči, díval se nedůvěřivě, jako by ze zásady nevěřil tomu, co mu kdo vykládá, tvářil se dokonce ještě skeptičtěji než jeho šéf.

„Přijel jste zdaleka,“ prohlásil věcným, neosobním tónem.

„Poslal mě sem David Teller, Walte, byl to jeho nápad,“ namítl jsem mírně.

„Tak vy jste si vyjel hledat hřebce... děláte to často?“ ptal se klidně, bezbarvým hlasem, bylo nesnadné uhádnout, co si myslí.

„Možno říct, že to nedělám nikdy. A co vy?“

Svrástil obočí. „Jestli chcete vědět, jestli jsem to byl já, kdo hledal ty dva hřebce, kteří se nikdy nenašli, tak tedy ne.“

Zkusil jsem se na něho usmát. Neoplatil mi to.

„Za Allyxe musela naše společnost vyplatit před třemi lety jeden milión šest set čtyřicet tři tisíc sedm set dvacet devět dolarů přesně. Showman, první hřebec, který se ztratil, byl pojištěn u jiné společnosti.“

„Domníváte se, že to všechno je souhra náhod, nebo si myslíte, že za tím něco je?“ zeptal jsem se.

„Teď, když jste se tu objevil vy, tak si myslím, že za tím je něco víc, předtím jsem si nebyl jist.“

„Nezapomeňte, že jsem vlastně na dovolené,“ namítl jsem, „přijel jsem jen proto, že mě o to Teller požádal, je zbytečné tomu připisovat nějaký hluboký význam.“

S mírným, pobaveným úsměvem se na mě zadíval.

„Já se na vás přeptal,“ poklepal prsty na kopii telegramu.

„Zajímalo mě, koho mi chtějí pověsit na krk.“

Mlčel jsem. Prensela tiše mlaskl, tvářil se chápavě, resignovaně a souhlasně.

„Tak vy jste u protidrogistů. Jak k vám Teller přišel?“

„A jak vy víte to, co víte?“

„Mám kamarády,“ řekl klidně, „přeptal jsem se na vás u dvou institucí. Věděli tam o vás. Kamarádi mě poučili o tom, co vlastně děláte, prý jste ve zvláštním oddělení pro potírání ilegálního obchodu s drogami a specializujete se na prověřování větších ryb, které jsou v podezření. Prý jste také dal několik dobrých typů našim hochům; dost to ocenili. Prý se vás protistrana snažila od vaší činnosti jednou nebo dvakrát odradit pomocí poněkud tvrdších metod.“ Vzdychl. „No, u našich hochů to máte dobré, to musím říct.“

„A u vás?“

„Prý nestojíte o slávu.“

„Tu rád přenechám vám.“

„Mně stačí, když se mnou budou spokojeni naši páni, tady v Butress Life.“

Rozhodně jsem přikývl. Byl spokojen. Pokud bychom kdy našli toho hřebce, veřejné uznání bude patřit jemu.

„Tak teď spusťte, kdy se vlastně Chrysalis ztratil?“ zeptal jsem se.

Podíval se na náramkové hodinky a pak na hodiny nade dveřmi. Malá kancelář, ve které jsme seděli, neměla žádná okna, jen skleněné dveře, které vedly do chodby. Byl tam sice příjemný chládek a čistý vzduch, nebylo tam ale vhodné prostředí na delší rozhovor.

„Šest hodin, pět minut,“ poznamenal Walt. „Máte dnes večer ještě nějaké plány?“

„Víte o nějakém šikovném baru?“

„Umíte číst myšlenky,“ řekl a zamyslel se. „Mohli bychom zajít k Delaneymu, je to o blok výš, na Broadwayi,“

Vyšli jsme z klimatizované budovy ven na ulici, do tetelivého odpoledního žáru, bylo tam o třicet stupňů větší horko než v kancelářích. Bylo strašné dusno, relativní vlhkost skoro 98 %, a než jsme ušli sto yardů, byli jsme propocení skrz naskrz.

Horko mi nevadilo, vedro v New Yorku mně bylo vždy milejší než New York ve sněhové vánici, horko mi prostě bylo vždy milejší než zima. Zima člověku proniká ještě dál než do morku kostí, otupí člověku mozek, zbaví ho vůle. Jestli se moje deprese v zimě zhorší, asi to vzdám, až přijde první sníh.

U Delaneye bylo plno, proudili tam účastníci nějakého sjezdu obchodníků. Všichni měli na úhledných klopách úhledné jmenovky, na tváři úhledný, společenský úsměv a tajili svoje starosti a strachy. Bylo jich tam plno, stáli až na chodníku, nebylo možné probojovat se mezi nimi dovnitř, a stejně bychom tam nemohli v klidu hovořit.

„Jak to vypadá ve vašem hotelu?“ zeptal se Walt. „Kde vlastně bydlíte?“

„V Biltmoru.“

Povytláhl významně obočí.

„Platí Teller,“ poznamenal jsem, „má v hotelu otevřený účet.“

„Co jste pro něho prosím vás udělal? To jste mu musel při nejmenším zachránit život.“

„Jo, šestkrát,“ ušklíbl jsem se.

„Pravděpodobně si myslí, že mu toho koně skutečně najdete,“ řekl zamyšleně.

„Že my ho najdeme.“

„Ne, my ne, vy. Já žádnou stopu nenašel, a díval jsem se důkladně.“

Do hotelu nás vzal černý taxíkář s vyhrnutými rukávy u košile.

Otevřenými okénky proudily do vozu víry horkého vzduchu pokaždé, když přidal plyn. Život ve městě pod žhavým sluncem plynul pomalu a na ulicích se povalovalo víc smetí a špíny než kdy jindy.

„Tohle je strašně špinavé město,“ prohlásil Walt.

Díval se kolem sebe očima návštěvníka. „Mám radši Chicago.“

„Tam je zima,“ řekl jsem, „město je krásné, ale studené. Od jezera vždycky táhne ledový vítr...“

„Vy dva ste z Chicaga?“ zeptal se řidič, „já se tam narodil.“

Walt se s ním dal do řeči. Měl jsem najednou v hlavě jako vymetené, na nic jsem nemyslel a bylo mi všechno jedno. Na ničem a na nikom mi nezáleželo, nikdo mě nezajímal, nezajímal mě ani ten řidič, ani Walt, ani Carolina, nikdo. Dojeli jsme k Biltmoru, vyvezli se výtahem nahoru a šli do mého pokoje. S přemáháním jsem se ujal povinností hostitele. Objednal jsem láhev skotské whisky sledem, seřídil jsem klimatizaci, přinesl zápalky a popelníčky.

Walt si povolil kravatu, usadil se pohodlně v bílém koženém křesle a napil se.

„Vypadáte unaveně,“ poznamenal.

„To vypadám pořád.“

„Pro vás je teď vlastně asi půlnoc, ne?“

„Asi tak.“

Hodnou chvíli jsme mlčky popíjeli. Pak se Walt zavrtěl. „Tak co, chcete slyšet, jak to bylo s těmi hřebci, nebo ne?“

„Ale chci,“ řekl jsem tak znechuceně a znuděně, že mě to samotného zarazilo. Walt se na mě udiveně a nechápavě zadíval.

Když konečně spustil, mluvil stručně a věcně.

„Vezli ho přepravním boxem z Kennedyho letiště do Lexingtonu v Kentucky. Musel zůstat předtím dvacet čtyři hodiny v karanténě ve stájích na letišti, spolu se šesti dalšími koňmi, které přivezli týměž letadlem. Do té doby probíhalo všechno dobře.

Chrysalise a další čtyři naložili do boxu a vyjeli na západ od New Yorku po pensylvánské dálnici.“

„Jak to vypadalo časově?“ zeptal jsem se.

„Z letiště vyjeli v pondělí ve čtyři hodiny odpoledne, minulé pondělí, před týdnem. Do Lexingtonu měli dorazit asi tak v úterý v poledne. Je to sedm set mil.“

„Zastávky?“

„Jo, to je totiž ono, s tím byla právě potíž.“ Kroužil skleničkou a kostky ledu cinkaly o sklo. „Poprvé pauzovali u nějaké hospody blízko Allentownu, asi osmdesát pět mil od New Yorku.

Byli čtyři, dva řidiči a dva stájníci. Za jízdy seděli oba řidiči vpředu v kabině, stájníci byli vzadu u koní.

Při té první zastávce se vystřídali, napřed se šli najíst řidiči, pak stájníci. Jenomže řidiči ty stájníky zbytečně honili, nenechali je v klidu najíst a vznikla z toho hádka.“

„To říkají všichni shodně?“

„Ano, mluvil jsem se všemi, s každým zvlášť, snažili se svalovat vinu jeden na druhého, ale jinak vypovídali shodně. Od té první zastávky ujeli asi dvě stě mil do Bedfordu, kde nocovali. Nálada se nijak nezlepšila, naopak, hádali se ještě víc.

Z dálnice odbočili jižně od Pittsburgu, jeli pak po státní, po sedmdesátce, a z té zase odbočili u Zanesvillu, kde zahnuli na jihozápad, na Cincinatti.

Po padesáti mílích se stočili k jihu přes řeku Ohio do Kentucky, na Paris a odtud po pariské dálnici na Lexington.“

„Potřeboval bych se na to podívat na mapě,“ řekl jsem.

Přikývl. „Prostě ze Zanesvillu až do Parisu jeli po obyčejných silnicích, ne po dálnici. No, a ten jim někdo ukradl v Ohio, ale našel se v Kentucky, a z toho potom vznikaly různé zmatky.“

„Někdo ten nákladní vůz ukradl? To slyším poprvé.“

„Jo, ukradli ho údajně omylem, ta banda prý čekala na transport kořalky, který vezli v nákladáku stejného typu, stejné barvy a stejné velikosti. Na obou vozech nebyly žádné nápisy nebo jiné nápadnější označení.“

„Jak k tomu vůbec došlo?“

„V úterý ráno jedli řidiči a stájníci najednou, nestřídali se, seděli ale dva a dva na opačném konci stolu. Vůz s koňmi byl bez dozoru celých patnáct minut a během té doby někdo do něj jednoduše nastoupil a odjel s ním.“

„Řidiči ale jistě vůz zamkli, ne?“

„Jistě, ale ti zloději nebyli žádní amatéři, nastartovali motor kouskem drátu.“

„Nu a jak to bylo dál?“

„Když posádka zjistila, že vůz je pryč, zavolali policii. Policie našla vůz až ve středu ráno, kus od silnice, za nějakým kopečkem v Kentucky. Box byl samozřejmě prázdný, koně byli pryč. Vykládací rampa byla spuštěná a koně někdo odvázel.“

„Úmyslně odvázel.“

„Ano, zůstaly tam vazáky. Koně byli úplně volní, neměli ani uzdečku, nic, za co by se dali chytit. Kentucká policie si myslí, že koně byli vypuštěni proto, aby se zdrželo pronásledování, aby se všichni začali honit za koňmi a ti darebáci aby tak získali náskok.“

„No, to se jim tedy povedlo.“

„Jo,“ přikývl Walt zasmušile. „To víte, majitelé koní spustili ohromný povyk, všechny ty koně měli velkou cenu, nejen Chrysalis.

Ovšem u nás byl pojištěn jen Chrysalis.“

„Ty ostatní našli?“

„Jo. Zato Chrysalis se dočista vypařil.“

„Proč si myslíte, že těm darebákům šlo ve skutečnosti o ten transport kořalky?“

„Protože jediná věc, která se našla v kabině toho koňského transportního vozu byl zmačkaný kousek papíru, na kterém byly vypsané časy na trase, po které denně projíždějí kamióny s pitím.“

„Byly tam otisky prstů?“

„Ne. Vzali si rukavice i na to, aby si vypsalí ty časy.“

Walt začínal mít sucho v krku, asi moc mluvil.

Znovu jsem mu nalil. Chtělo se mi spát.

„Tak co si o tom myslíte?“ zeptal se.

Pokrčil jsem rameny. „Šli po Chrysalisovi, tím papírkem s jízdním řádem chtěli jenom zmást stopu.“

„Ale proč, prosím vás? Proč by vůbec kradli chovného hřebce? To nám prostě vůbec nejde do hlavy. Já toho tedy o koních moc nevím, já dělám především neoprávněné nároky a tohle mně dali, protože jsem zrovna neměl moc práce, rozumíte? Je mi ale jasné, že cena chovného hřebce je v jeho jménu, že proto jméno se platí takové částky za připouštění. Kdyby někdo ukradl Chrysalise, co by z toho vlastně měl? Když by ho nemohl nabízet k připouštění, nevydělal by mu ani cent. Taky už nás napadlo, že ho mohl ukrást nějaký cvok, který ho chce opravdu jenom mít, vlastnit, jako třeba nějaký obraz od slavného malíře, jenže takový obraz snadno schováte ve sklepě, s koněm už to je horší. Prostě se nám to zdá nesmyslné.“

Myslel jsem si své a zeptal jsem se jenom, co se vlastně stalo s Allyxem.

„Vím jenom to, co jsem se dočetl ve spisech. Nechal jsem si to dnes vyhledat a dopoledne jsem si ty papíry prošel. Allyx pocházel z Francie, zdá se, že to byl jeden z nejlepších hřebců v Evropě. Byl devítiletý, když ho sem přivezli, a jeho potomci už vyhráli spoustu cen. David Teller byl ředitelem syndikátu, který Allyxe koupil, proto koně pojistili u nás, Teller všechno pojišťuje u nás. Allyxe bez obtíží a v pořádku dopravili do Tellerova hřebčína, jenže tam byl jen čtyři dny. Čtvrtou noc vypukl ve stájích požár, koně odtamtud vyvedli a vypustili je do ohrady.“

„Ano, a když pro ně ráno přišli, tak tam koně už nebyli, že?“

Přikývl. „Ano, ohrada byla na jednom konci pobořená, nevěděli o tom, no, a koně se tamtudy dostali ven, včetně Allyxe, samozřejmě. Všechny během několika dní pochytili, ale po Allyxovi jako když se zem slehne. Společnost se musela smířit s tím, že se asi zaběhl do Apalačských hor a tam si někde zlámal vaz.“

Museli jsme vyplatit plnění.“

„A jak to bylo s tím ohněm?“

„Tehdy se nic podezřelého nenašlo. Byl tam jeden z našich nejlepších lidí a nenašel nic, co by nasvědčovalo tomu, že někdo oheň úmyslně založil. Ovšem oheň ve stájích vznikne velmi snadno... stačí třeba nedopalek cigarety, který zapadne do slámy... po tom nezůstane ani stopa. Šlo ale o malý požár, který byl velmi rychle zlikvidován a kde bylo možno bezpečně vyloučit, že byl založen s pomocí nějaké hořlaviny. Prostě všechno nasvědčovalo tomu, že šlo o souhru nešťastných okolností.“

Usmál jsem se.

„A co Showman?“

Zavrtěl hlavou. „Jak ten se dostal na svobodu nevím, ale zato vím, že ho našli. Mrtvého, samozřejmě.“

Mám dojem, že zdechlina už byla hodně stará, když na ni narazili.“

„Kde?“

„V Apalačských horách. Showman taky pocházel z té oblasti, stejně jako ti druzí. Ovšem kolen Lexingtonu je víc hřebčínů než ve všech ostatních státech Unie dohromady, takže to asi nic neznamená.“

„Byl jste v Lexingtonu minulý týden?“

Přikývl. „Ano, letěl jsem tam ve středu, když nás paní Tellerová zavolala.“

„Paní Tellerová?“

„Jo.“ Zatvářil se. Paní Tellerová na něho asi udělala dojem. „Je Angličanka, jako vy,“ dodal.

„Letím tam zítra,“ poznamenal jsem a pobaveně jsem sledoval, jak se Walt rozhoduje, jestli mi o ní má něco říci nebo ne. Rozhodl se, že ne, podíval se na hodinky, postavil rozhodně skleničku na stůl a vstal.

„No, budu muset jít,“ řekl, „máme dnes výročí svatby a žena chystá slavnostní večeři.“

„Tak jí prosím vás vyřídte, že se omlouvám, že jsem vás tak dlouho zdržel.“

„Ale to nic, mně to krásně vyjde, jezdím domů z Hlavního nádraží a to je hned pod hotelem. Vlak mi jede za čtvrt hodiny, to krásně stihnu.“

Doprovodil jsem ho ke dveřím.

„Walte,... nemohl byste se uvolnit a ráno letět do Lexingtonu se mnou?“ Váhal a já rychle dodal:

„Zbytečně bych ztrácel čas, kdybych se tam vyptával na věci, které jste už vyšetřil vy, byl bych rád, kdybyste se mnou jel.“

„Dobře, Gene, pojedu s vámi,“ odpověděl trochu příliš zdvořile.

Najednou jsem na všechno dostal vztek, na celou tu záležitost, na Walta, na sebe, na celý svět, a přitom jsem věděl, že se nedá nic dělat, že mám aféru s hřebci na krku na celé tři týdny.

Když řeknu, aby jel se mnou, tak prostě jet musí.

Snažil jsem se ovládnout. Ostatně jsem chápal, že se Waltovi nikam nechce, komu by se taky chtělo vyšetřovat podruhé totéž, a ještě k tomu pod dohledem nějakého importovaného šťoury.

Potřásli jsme si rukou. „Ráno zavolám,“ řekl. Ovládal se lépe než já.

„V půl osmé?“

„Dobře, v půl osmé.“ Měl snahu se usmát, ale tak docela se mu to nepovedlo. Zběžně mi zamával a beze spěchu odešel k výtahům.

Večeřel jsem v hotelu, dal jsem si biftek. Bifteky si prý člověk nikdy nemá dávat na západ od Nebrasky.

Hovězí dobytek je pěstován na prérii a odtamtud ho pak ženou po svých na trhy; po cestě narazí na kukuřičná pole v Nebrasce a tam prý se teprve pořádně vykrmí. Bifteky v New Yorku byly skutečně výtečné, ale představa, že by dobytek přišel do města po svých dálničním tunelem pod Hudsonem, byla dost absurdní. Přesun dobytka obstarávala dálková doprava..., ten, kdo ukradl Allyxe a Chrysalise musel mít také problémy s dálkovou dopravou.

Po dálnici nikdo nemůže jet na koni. Ostatně, chovná hřebci během času odvyknou sedlu, i když se kdysi pod sedlem chovali slušně.

Noční kluby mě lákaly asi jako deštivý den v Manchesteru. Neměl jsem ani trpělivost si přečíst jaký mají program, tak jsem byl otrávený. Po večeři jsem šel hned do pokoje, abych stačil něco naspát. K vzteku bylo, že jsem byl už ve dvě hodiny ráno vzhůru, k smrti unavený, ale s hlavou dočista probuzenou.

Pistoli jsem měl ze zvyku pod polštářem.

Strávil jsem další nekonečnou noc.

Pátá kapitola

Ráno jsme odstartovali. Walt měl napuchlá víčka, asi to výročí oslavili jak se patří. Já měl pocit, že mám v očích písek.

Oba řidiči, se kterými jsme se domluvili telefonicky, za námi přišli do haly motelu blízko centra Lexingtonu. Walt v tom motelu bydlel při své poslední návštěvě. Zamluvili jsme si tam ubytování a s oběma řidiči jsme se šli posadit do Waltova pokoje; nebylo to tam zdaleka tak přepychové jako v Biltmoru, ale zářil čistotou a oplýval hygienickým papírem.

Walt zapnul klimatizaci, rozestavil židle a slíbil, že objedná později pivo. Oba řidiči, kteří neměli samozřejmě čisté svědomí, neochotně vyprávěli; jak se všechno sběhlo. Věděli dobře, že neměli nechávat koně bez dozoru a že pravděpodobně přijdou o místo. To, co říkali, jsem už všechno věděl od Walta.

„Vy dva se znáte dobře?“ zeptal jsem se.

Hubenější z obou přikývl.

„A co ti stájníci? Ty jste také znali? A nevíte, jestli se oni znali navzájem?“

„Jo, s těma už sme se párkrát potkali, s těma línejma všivákama.“

„Jeden z nich byl z farmy Midway,“ řekl ten hubený.

Midway byla farma Davida Tellera. „Jel s náma kvůli Chrysalisovi, ten za to může nejvíc.“

„Nevíte, jestli se ti dva stájníci znali už předtím?“

„Jo, to jistě, podle toho, jak si povídali, tak se točej kolem koní vod tý doby, co se narodili.“

Walt si odkašlal a přikývl. Z toho, jak se tvářil, bylo jasné, že si již ověřil všechny tyhle detaily.

Byla to rutina.

Obrátil jsem se k oběma řidičům: „Byl bych rád, kdybyste chvíli uvažovali a snažili se rozpomenout na vozy, které jste potkali od výjezdu z letiště až k místu, kde vám ty koně sebrali.“

Vyjeveně se na mě zadívali. Asi si mysleli, že jsem se zbláznil.

„Podívejte se,“ dodal jsem, „na dálnicích se člověku přece stává, že některé vozy potká několikrát, myslím tím vozy, které jedou stejným směrem jako vy. Potkáváte je na parkovištích, pak třeba dřív vyjedete a vůz, který jste už předtím zahlédli, vás zase předjede, a pak ho zase třeba vidíte stát před některou hospodou o kus dál a pak vás třeba zase předjede. Víte, jak to myslím?“

Přikývl.

„No, a já bych byl rád, kdybyste se pokusili rozpomenout na takové vozy, které jste cestou viděli víckrát, zvlášť na takové, které jste viděli po oba dny.“

Pořád se na mě upřeně dívali. „Ale to je přece vyloučený, když to bylo před tejdnem,“ namítl ten silnější.

„To vím, ale tak to alespoň zkuste, dejte hlavy dohromady a zkuste, jestli si na něco vzpomenete, třeba aspoň na jeden vůz.“

Pokud si na něco vzpomenete, tak mi to napište prosím na lístek a večer nám to sem hodte.“ Vytáhl jsem z náprsní tašky dvě dvacetidolarové bankovky a zkusil jsem, co to udělá. Výsledek byl dobrý, chlapi slíbili, že budou vzpomínat, že se aspoň pokusí.

„Jenom si prosím vás nevymýšlejte,“ dodal jsem, „raději vám zaplatím za nulový výsledek než za nějaké pohádky.“

Přikývli a odešli. Pivo jsme jim slíbili až na večer.

„O co vám jde?“ zeptal se Walt zvědavě.

„O nákladák, ve kterém lze odvézt koně.“

Chvilí uvažoval. „Mohli se domluvit, že se sejdou na určitém, daném místě, nemuseli vůbec po té trase jet.“

„To nemyslím, nemohli přece předem vědět, kdy bude nejvhodnější chvíle k tomu, aby ten přepravní box ukradli, nemohli vědět předem, kde budou řidiči jít, kde zastaví, přece se nemohli domluvit napevno, že budou čekat v Kentucky, když se mohlo klidně stát, že ideální situace pro přepadení vozu nastane třeba už u Wheelingu.“

„To je fakt, jistě taky s tím kradeným nákladákem nechtěli jezdit daleko,“ přikývl Walt, „v tomhle případě jeli jen dvacet pět mil, po samých okreskách. Mířili rovnou k horám, věděli, že tam dá největší práci koně zase pochyťat.“

„Našly se nějaké stopy?“

„Nic, co by nám pomohlo. Nejbližší silnice byla šterková, suchá a prašná. Byly tam jen stopy od toho kradeného nákladáku, jak sjel ze silnice, když ho schovávali za takový kopeček. Na samotné silnici jsme dohromady nic nenašli. Pokaždé, když tam projel nějaký vůz, zdvihl se takový oblak prachu, že staré stopy přikryl.“

„Co stopy kopyt?“

„Těch tam byly kolem dokola spousty.“

„Taky na silnici?“

Rezignovaně zavrtěl hlavou. „To se nedalo zjistit, určitě jsme nenašli žádné stopy kopyt ve stopách od pneumatik. Vzali jsme ale spoustu vzorků půdy, pro případ, že by se později něco přece jen vynořilo.“

„Byli jste pěkně důkladní.“

Skoro se usmál. „Jeden a půl miliónu je i pro pojišťovnu hodně peněz.“

Již podle vjezdu, podle branky bylo jasné, že farma Midway je farma prosperující. Jel jsem tam sám, protože Walt tvrdil, že se o něj pokouší migréna.

Dveře otevřela starší Maďarka a zeptala se mě nejistou angličtinou, co si přeji. Protože jsem v tomhle oboru měl dlouholeté zkušenosti, poznal jsem podle přízvuku, odkud je, a odpověděl jsem ji maďarsky, bylo to jednodušší. Odešla, poradila se se svou paní, za chvíli se pro mě vrátila a odvedla mě do obývacího pokoje.

Pokoj měl tmavozelené stěny, bíle natřená okna a dveře a jasně červené čalounění. Uprostřed, na obrovském, měkkém, zeleném koberci stála žena Davida Tellera s mou navštívenkou v ruce. „Tak vy jste ten člověk, který vytáhl Davida z vody,“ řekla.

„Ano,“ odpověděl jsem překvapeně.

„David mi včera volal. Řekl, že vám mám bez výhrady důvěřovat.“

Byla drobná, štíhlá; s kulatým, pevným zadečkem, jaký mívají ženy, které od dětství jezdí na koni. Měla hezký tvar obličeje, úzký nos, široké, zářivé oči. Světle hnědé vlasy měla prokvetlé stříbrem.

Na dálku jsem nedokázal odhadnout, jestli se líčí, nebo ne. Z jejích pohybů vyzařovala sebejistota a z tónu, jakým promluvila, jsem pochopil, že není zvyklá přijímat slova svého muže jako zákon.

„Posaďte se. Chcete se něčeho napít?“ Byly dvě hodiny odpoledne a bylo veliké horko. „Dáte si skotskou?“ řekla energicky a nečekala na odpověď. Nedala mi na vybranou.

Díval jsem se, jak nalévá zlatožlutou tekutinu na kostky ledu ve dvou vysokých sklenicích a jak přidává nepatrné množství vody.

Přešla ke mně a jednu skleničku mi podala půvabnou, štíhlou, opálenou rukou. Na zápěstí se jí houpal silný zlatý řetěz, ověšený drobnými ozdobami. Obklopoval ji oblak příjemného parfému.

Ochutnal jsem whisky a usoudil jsem, že to asi bude Bedges & Butler Royal. Žádná jiná whisky nemohla být tak jemná a lehká.

Po jediném doušku jsem dlouho cítil tu příjemnou chuť na jazyku.

„Říkala Eva, že prý umíte maďarsky,“ poodešla, vzala svoji skleničku a pořádně se napila.

„Ano.“

„Udělal jste na ni dojem.“

„Přijel jsem kvůli Chrysalisovi.“

„Umíte ještě nějaké jiné jazyky?“ Mluvila víc jako Američanka než Angličanka a na jejím hlase bylo znát, že už toho vypila víc než dost. Jinak ale působila zcela střízlivě.

„Umím německy,“ odpověděl jsem a věnoval jí jeden zdvořilý společenský úsměv.

Když nás kdysi učili jazyky, používali metody, při které se člověk za týden jakž takž domluvil, za tři měsíce hovořil plynně a za dva roky uměl jazyk tak dokonale, že rozeznal způsob řeči různých druhů lidí dokonce i po zpětném překladu do angličtiny.

Když mi bylo dvacet, uměl jsem německy, maďarsky a několik dalších jazyků. To mi ovšem při pátrání po chovném hřebci nebylo k ničemu.

„Francouzsky taky umíte?“ zeptala se.

„Trochu.“

„Předpokládám, že dost na to, abyste s tím vystačil v životně důležitých situacích,“ řekla to tak, že mě nenechala na pochybách o tom, co má na mysli, hovoří-li o životně důležitých situacích.

Určitě tím nemyslela jídlo a pití.

„Samozřejmě,“ řekl jsem významně.

Upřímně se rozesmála. Nebyla žádná netykavka.

„Chrysalis mě srdečně otravuje,“ prohlásila. „Kdyby bylo po mém, nikdy bych ho nebyla kupovala. Hřebci po Purple Emperor za moc nestojí, je to měkota, a Chrysalis to přenáší dál, to je tak vždycky. Mothe vyhrál derby v roce, kdy tam nebyla žádná konkurence. Kdyby se tam byl ukázal nějaký pořádný kůň, tak byl Mothe vedle.“ Znovu se pořádně napila. „Víte vůbec něco o koních?“

„Co to je, vědět něco o koních?“

Překvapeně se na mě zadívala a pak se dala do smíchu.

„No, o koních se kupříkladu musí vědět to, že dělají z mužských pitomce.“

Teď jsem se dal do upřímného smíchu já. Bavilo mě, jak je paradoxní, jak krehce a jemně vypadá a jak silácky se chová a vyjadřuje.

„Pojďme se vykoupat,“ řekla, „vezměte si s sebou pití.“

Namíchala si ještě jednu whisky a aniž se ohlédla, přešla přes zelený koberec, otevřela dveře na terasu a protáhla se škvírou mezi sítěmi proti moskýtům. Pevným, jistým krokem přešla přes dlážděnou terasu na zelený trávník. Vzdychl jsem a vykročil za ní. Hustá, tvrdá tráva byla úplně jiná než tráva v Anglii. Na jedné straně stál rozstříkovač a rozprašoval kolem sebe jemné kapičky vody jako drobné diamanty. Paní Tellerová se zastavila na vydlážděném plató u bazénu, který měl nepravidelný, ledvinovitý tvar, a rozeplula si šaty. Spadly na zem a odhalily docela pěkný pohled. Měla štíhlé, dobře pěstěné tělo, i když to nebylo tělo dívčí. Odhadl jsem, že jí musí být něco mezi čtyřiceti a padesáti. Patřila mezi ženy, které začínají být zajímavé až po třiceti.

Vklouzla do vody a plavala naznak. Díval jsem se, jak jí na opálené břicho šplouchají sluncem ozářené vlnky.

„Pojďte se vykoupat,“ volala na mě, „v kabině si můžete vybrat plavky.“

S úsměvem jsem zavrtěl hlavou a usadil se na jednu z židlí s polštářem z umělé hmoty, které byly rozestavené kolem bazénu.

Nespěchala z vody. Něco si pobzukovala a pomalu šplouchala rukama. Slunce páliło, ale byl to jiný žár než ve městě. Svlékl jsem si sako a dovolil sluníčku; aby se mi bílou plátěnou košilí propalovalo až na kůži. Zaplavil mě klid a mír. Neměl jsem naspěch, nebyl jsem netrpělivý. Konečně vylezla z vody a na opálené kůži jí svítily drobné kapičky.

„Vy vůbec nepijete,“ řekla káravě. „Doufám, že pít umíte, že nepatříte mezi sraby, kteří nic nesnesou.“ Zdvihla skleničku a důkladně se napila, aby dokázala; že ona k těm sraabům rozhodně nepatří.

„Chrysalis...“ začal jsem.

Okamžitě mě přerušila. „Umíte jezdit na koni?“

„Umím jezdit, ale nejezdím.“

„Proč ne?“

„Nemám koně, ani půl království, které bych mohl za koně vyměnit.“

„Dopijte,“ řekla s úsměvem.

„Za chvíli.“

„Tak se svlečte a pojdte se vykoupat.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Proč ne?“

„Je mi takhle dobře.“ Byl jsem po těle ještě samá modřina z těch stavidel.

Trochu rozladěně pokrčila rameny. „Copak vás nic nebaví?“

„Kolik lidí vědělo, kdy Chrysalise povevou z Kennedyho letiště?“

„Proboha, s vámi je ale nuda!“

„Copak vy nechcete, aby se ten kůň našel?“

„Ne, nechci,“ řekla rozhodně. „Řekla bych, že na tom budeme podstatně líp, když nám pojišťovna zaplatí náhradu.“

„Ano, dvě stě tisíc dolarů je hodně peněz,“ souhlasil jsem, „a vy nemáte žádnou záruku, že se Chrysalisovi podaří další hříbě, jako je Mothe.“

„Jenže když si David něco vezme do hlavy, nikdo mu to nevymluví.“

Sedla si na kraj lehátka vedle bazénu a pomalu si natírala obličej krémem z tmavorůžové tuby. „Chtěl odprodat kus podílu, až se vrátí, a teď bůhví, co bude, když visí v Anglii na kladkách.“

„Vrátí se domů za čtyři týdny.“

„To mi taky říkal.“ Lehla si na záda a zavřela oči. „Já mu řekla, aby nespěchal, tady si člověk nemůže dovolit stonat, je to příliš drahé.“

Uplynulo pět minut. Nad hlavou nám přelétlo tryskové letadlo a nakreslilo na nebi stříbrnou čáru. Hluk motorů jsme zaslechli, až když zmizelo. Vzduch se ani nepohnul, opálené tělo ve žlutých bikinkách do sebe sálo ultrafialové paprsky a led ve sklenicích roztál.

„Tak už se proboha svlékněte,“ řekla, aniž otevřela oči. „Nebo se stydíte za svoji zvadlou, bílou anglickou kůži?“

„Myslím, že už raději půjdu.“

„Dělejte, jak myslíte,“ mávla líně rukou ze strany na stranu a dávala mi najevo, že jí je docela jedno, jestli odejdu, nebo zůstanu.

Zdvihl jsem se a odešel do kabiny. Byl to velký, velmi hezký dřevěný domek se stinnou, přemislou střechou. Uvnitř byla koupelna, dvě šatny a v malé hale byla skříň a poličky s barevnými ručníky a pestrými koupacími úbory. Vybral jsem si modré plavky, které měly skoro stejný odstín jako moje modřiny, přehodil jsem si přes sebe košili, vzal s sebou ručník pod hlavu a vrátil se k bazénu. Položil jsem se na lehátko vedle paní Tellerové.

Něco zabručela, ale oči neotevřela. Po chvíli se ozvala: „Jestli chcete mermomocí vědět, jak to bylo s tím koněm, uděláte nejlíp, když se domluvíte se Samem Hengelmanem v Lexingtonu. Zařizoval transport. Má ve městě soukromou firmu. Když mi tehdy David zavolaal a řekl mi, kdy kůň dorazí na letiště, vzkázala jsem Hengelmanovi a ten už zařídil, co bylo třeba.“

„Komu jste ještě řekla, kdy kůň přiletí?“

„Sakra, to přece nebylo žádné tajemství. Zavolala jsem to podle Davidových instrukcí asi pěti nebo šesti členům syndikátu.“

Předpokládám, že se o tom dozvěděla nejmíň polovina lidí v Kentucky.“

Náhle se posadila a upřeně se na mě zadívala.

„Proč sakra chcete slyšet, kdo věděl, kdy ten kůň přiletí, když těm lupičům o něj vůbec nešlo. Ti to jednoduše zbodali a ukradli jiný nákladák než chtěli.“

„A co když ne? Co když jim opravdu šlo právě o tenhle?“

„Blbost. Chovatelé přece klopí prachy jen za rodokmen a Chrysalis nestojí ani za pětník, když rodokmen nemá. Přece nikdo nepošle klisnu k hřebci bez minulosti, bez papírů, bez rodokmenu, a nikdo by určitě za takovou pochybnou čest nezaplatil patnáct tisíc dolarů.“

„Pojišťovna se snažila zjistit, jestli nemohlo jít o podvod.“

„To můžou pro mě za mě klidně zjišťovat dál.“

Sáhla po skleničce, napila se a ušklíbla. „To se nedá pít, je to teplé jako kafe. Namíchejte mi jinou, ano?“

Zdvihl jsem se, vzal od ní skleničku a sebral taky svoji a odešel jsem do domu. Paní Tellerové jsem namíchal stejnou dávku jako předtím, sobě jsem to namixoval trochu jinak. Když jsem se vracel s čerstvým pitím, led ve skleničkách vesele cinkal.

„Děkuji, tohle už je lepší.“ Vypila náraz skoro polovinu.

Stál jsem na kraji bazénu a zkoušel vodu palcem od nohy. Byla teplá, možná že teplejší než krev.

„Co to máte s nohama?“ zeptala se.

„Totéž, co váš muž. Jenže já je nemám zlámané.“

„A co máte pod tou košilí?“

„Nic. Je horko, a já se nechci spálit.“

„Jo, já vím, máte tu bílou, zplihlou anglickou kůži.“

Usmál jsem se, sedl si na kraj bazénu zády k ní a šplouchal nohama ve vodě. Věděl jsem, že bych měl

raději dělat něco užitečnějšího, jako třeba promluvit se Samem Hengelmanem. Ale to jistě udělal Walt. Byl jsem přesvědčen, že ho migréna pustila, jakmile jsem odstartoval k paní Tellerové. Ti dva se do sebe určitě nezamilovali.

„Pane Hawkinsi,“ ozvalo se za mnou.

„Ano?“

„Čím se vlastně živíte?“

„Jsem státní zaměstnanec.“

„S tímhle?“

Za mnou se ozvalo kovové cvaknutí. Ten zvuk jsem znal, a vždycky se mi při něm zježily chlupy jako zvířeti v džungli.

„Umíte s tím zacházet?“ zeptal jsem se co možná klidně a věcně.

„Ano.“

„Tak to zajistěte.“

Neodpověděla. Vstal jsem, otočil se a díval jsem se přímo do hlavně své vlastní pistole.

To mi patří, říkal jsem si. Byl jsem líný, pohodlný, a trestuhodně neopatrný, patří mi to.

Seděla s nohama pod sebou, ruku s pistolí měla pevnou jako skála.

Stál jsem od ní asi na pět yardů, to bylo příliš mnoho, nemohl jsem nic dělat. Nezbyvalo mi, než zůstat bez hnutí stát.

„Máte dobré nervy, to se musí nechat.“

„Protože vím, že mě nezastřelíte.“

„Jak to můžete vědět?“

„Protože nejsem pojištěný na jeden a půl miliónu.“

Oči se jí rozšířily. „Znamená to snad, že si myslíte... že já... že jsem já zastřelila Chrysalise?“

„Nevylučuji to.“

Upřeně se na mě dívala. „Jste pitomec.“

„Vy taky, když dovolíte. Ta pistole má velmi lehkou spoušť.“

Nejistě se na ni podívala, a než jsem stačil něco udělat, odhodila ji na kamenné dláždění. Náraz pistole o kámen uvolnil spoušť a vyšla rána. Z hlavně vyšlehl plamen a kulka roztříštila sklenici s whisky, která stála vedle lehátka, devět palců od paní Tellerové.

Trvalo vteřinu, než si uvědomila, co se vlastně stalo. Pak se roztřásla a skryla obličej v dlaních.

Vstal jsem, došel pro pistoli, zajistil ji a pak jsem si sedl na kraj lehátka vedle paní Tellerové.

„Hračky a hry,“ řekla zoufalým hlasem, „nemám nic než hračky a hry, bridž a golf, hračky a hry.“

„Tohle je taky hračka?“ Zastrčil jsem pistoli do pouzdra a pouzdro zapnul.

„Chtěla jsem vás jen trochu vystrašit.“

„Proč.“

„To je pitomá otázka, pitomá. Všechno jsou jen hry a hračky, celý život je jen pitomé hraní s pitomými hračkami.“

„A my pitomě prohráváme,“ dodal jsem s úsměškem.

Sejmula dlaně s obličejem a zadívala se na mě.

Oči měla suché, ale sebejistotu ztratila.

„To bylo jen z legrace, nechtěla jsem vám ublížit,“ řekla.

Jistě byla přesvědčena o tom, že říká pravdu, ale já tohle znal, věděl jsem, co dokáže podvědomí. Možná, že se mi chtěla mstít za to, že jsem zachránil jejího muže, nebo za to, že hledám jeho koně, nebo prostě za to, že reprezentuji mužské pohlaví, v každém případě mě chtěla zabít, i když si to neuvědomovala.

Paní Tellerová na tom nebyla dobře, v mnoha směrech na tom nebyla dobře.

„Dejte mi svou skleničku,“ řekla stroze.

„Dojdu vám pro novou,“ nabídl jsem se.

„Ne, dejte mi svou.“

Poslechl jsem. Polkla jeden doušek a to jí stačilo. V mé sklenici byla čistá sodovka. Sodovka s ledem.

„Vždycky takhle podvádíte?“ zeptala se.

„Jen když to je jednodušší, taktnější a jistější.“

Došel jsem ji do domu pro další whisky. Napila se a odložila sklenici mezi střepy té první.

„Zůstaňte tu na večeri,“ řekla jen tak mimochodem, nebylo to formální pozvání. Rozhodl jsem se, že tu ledabylou výzvu přijmu, protože jsem cítil, že to potřebuje.

„Dobře, zůstanu.“

Přikývla, lehla si na břicho a začala si opalovat záda. Lehl jsem si také a rukou jsem si chránil oči před

sluncem. Uvažoval jsem o tom, na co se paní Tellerová nezeptala, o tom, že se nezeptala, jak se daří jejímu muži a jaké to má s tou zlomenou nohou.

Po chvíli vlezla znovu do vody.

„Pojďte taky,“ zavolala na mě.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Nebuďte srab, já přece nejsem žádná fajnovka. Když máte takhle zřízené nohy, tak jste asi takhle zmalovaný celý. Vykašlete se na to, sunďte tu košili a pojdte se vykoupat.“

Bylo skutečně veliké horko a průzračná, modrá voda byla tak lákavá. Vzdychl jsem, vstal, svlékl košili a sklouzl do bazénu.

Laskající, vlažné vlny mě nadnášely a uvolňovaly uzly v mých svalech a nervech, které jsem předtím ani nevnímal. Vznášel jsem se ve vodě klidně a pokojně skoro hodinu.

Když jsem se konečně vyšplhal ven, natírala se další vrstvou oleje.

Podívala se na mě. „Vypadá David taky takhle?“ zeptala se.

„Myslím, že ano.“

Ušklíbala se, ale když jsem si zase oblékl košili, neřekla nic.

Slunce zvolna klesalo a stíny na zeleném trávníku se prodlužovaly. Světle žlutý dům s ozdobnými pilíři zářil ve večerním světle jako zlatý. Vlny v bazénu se uklidnily a všechno pomalu zaplavoval pokoj a mír:

„Je tu krásně,“ řekl jsem. Znělo to banálně, mír je přece tak vzácný!

Lhostejně se rozhlédla. „Ano, je tu hezky. Ovšem, my se odtud budeme stěhovat.“

„Stěhovat?“

„Ano, do Kalifornie.“

„Stěhovat se vším všudy? I s koňmi a vůbec?“

„Ano. David koupil farmu blízko Santa Barbary a na podzim se tam se vším přesuneme.“

„Myslel jsem, že tu chcete zůstat do konce života. Copak tenhle dům nepatřil Davidovu otci?“

„Ale kdepak, tady žijeme teprve deset let. Davidova rodina bydlela jinde, na druhé straně Lexingtonu, na Verailské silnici.“

„Kalifornie je ale hrozně daleko,“ poznamenal jsem. Neřekla nic, nezačala vysvětlovat, proč se stěhují.

„Kdyby vás to neobtěžovalo, rád bych se podíval na vaše koně a stáje,“ požádal jsem za chvíli.

Přivřela oči. „Ze zvědavosti nebo z pilnosti?“ zeptala se.

„Obojí,“ usmál jsem se.

Pokrčila rameny. „Prosím, můžete. Ale napřed mi přineste ještě jednu whisky.“

Říkal jsem si, že by se jí vyplatilo, kdyby si nechala u bazénu instalovat ledničku, ušetřilo by jí to hodně kroků, možná ale, že sama sebe přesvědčovala, že odpoledne vlastně nepije. Převlékl jsem se a došel jí pro další pití. Když jsem se vrátil, byla ještě stále v těch miniplavkách a ležela na břiše.

„Řekněte, že vás tam posílám,“ ozvala se.

Než jsem ale stačil vykročit, přišel mezistátní hovor z Anglie, volal David. Eva přiběhla s přenosným telefonem a zapjala konec dlouhé šňůry v kabině. Davidova žena se klidným, nevzrušeným hlasem poptala po zdraví svého muže a pak řekla: „Ano, je tu, hned ti ho předám.“ Podala mi sluchátko. „Chce s vámi mluvit.“

„Gene?“ Slyšel jsem ho tak jasně, jako by volal z Lexingtonu.

Také mluvil mnohem výraznějším, svěžejším hlasem než předešlý den.

„Dobrý den.“

„Poslyšte, kamaráde, potřebovali bychom se Simem s vámi mluvit.“

Myslíte, že dostanete na zítra letenku?“

„To ale hrozně narostou výlohy...“ namítal jsem.

„Na to já kašlu a vy se o to nemusíte starat, máte zpáteční letenku, ne?“

„Mám.“

„Koně jste ještě nenašel?“

„Ne.“

„Myslíte, že ho najdete?“

„To zatím nemůžu říct.“

Vzdychl. „No, tak se uvidíme ve čtvrtek,“ a položil telefon.

Stáje byly kus cesty za domem. Došel jsem tam a po chvíli jsem už hovořil s hlavním stájníkem, Chubem Lodowskim, rozložitým, dobromyslným, rozvážně se vyjadřujícím chlapem, který měl hlavu jak malou kulatou makovičku a ruce jako lopaty.

S nekonečnou trpělivostí mě všude provedl a všechno mi ukázal.

Bylo vidět, že je pyšný na výsledky své práce. Kam se člověk podíval, všude vzorný pořádek, měl se čím chlubit. Klisny a hříbata pokojně přežvykovaly ve výběžích oddělených úpravnými plůtky, ke kterým vedly vzorně udržované cestičky, lemované úhledně nestříhaným trávíkem.

Hřebci byli ustájeni ve velikých vzdušných boxech v prostorných stájích, vpředu s výběhem, odděleným od připouštěcích ohrad vysokým plotem. Jen pět boxů bylo obsazeno, šestý byl připraven pro Chrysalise.

„Allyxe jste taky měli tady?“ zeptal jsem se.

„Jo, měli, byl v druhém boxu od konce, ovšem byl tu jen čtyři dni.“

„Kde začal ten požár?“

Zamračil se. „Tehdy v noci se vznítla sláma, asi tak v těch místech.“ Stáli jsme přibližně ve středu stájí.

„On to ale žádnéj velké oheň nebyl, hlavně to kouřilo a doutnalo.“

„Vy jste koně vypustili tamhle vpředu do výběhu, že?“

„Jo, pro jistotu jsme je vypustili. Jenže jeden z těch pitomců se splašil a poboural vzadu plot a pak všichni koně tamtudy utekli ven, přes tu loučku k silnici. Allyxe jsme nikdy nenašli, jako by se po něm země slehla.“

Chvilí jsme si povídali o tom, jak tehdy příští den probíhalo pátrání po hřebci. Potíž byla v tom, jak říkal Chub Lodowski, že v Kentucky bylo koní tolik, že když se někde nějaký potuloval, nikdo si ho nevšiml. Přestože byla na koně vypsána odměna a všude se hemžili vyšetřovatelé od pojišťovny, nikdo nenašel po koni ani stopy.

„A teď jste zase přišli o Chrysalise,“ řekl jsem s účastí.

„Jo, a to se říká, že dvakrát nikde neuhodí.“

Trochu ho zřejmě mrzelo, že stáje přišly o další atrakci, ale konečně, o jeho peníze nešlo. Byl dostatečně pyšný na hřebce, které v současné době měl: zeptal jsem se ho, jestli někdy byl v Kalifornii.

„Celá farma se tam bude stěhovat, víte to?“

„Vy se také postěhujete?“

„Jo, to se neví, možná že ano, možná, že ne; to záleží na naší paní, a ta se ještě nerozhodla.“

Dobromyslně se usmál a když jsem mu podal bankovku, důstojně ji přijal.

Vrátil jsem se k bazénu. Davidova žena už byla oblečená a Eva smetala střepy na lopatku, kterou potom opatrně odnesla.

„Tak co, jak se vám tam líbilo?“

„Koně vypadají výborně, hlavně ovšem ti hřebci.“

„No, vy byste taky vypadal výborně, kdybyste neměl na práci nic jiného, než...“ zarazila se a pokrčila rameny. „Vy byste prostě taky vypadal dobře.“

A tím, až na nějaké to „zatracené“ nebo „sakra“ s ostřejšími řečmi pro celý večer skončila. Bohužel moje neochota tvářit se pohoršeně neměla žádný vliv na její pití. Pila dál, pomalu a vytrvale, celý podvečer i během večere. Kontrolovala se stále tak napůl jako předtím.

Když jsme pojídali polosyrové bifteky, zeptala se: „Jste ženatý?“ zavrtěl jsem hlavou. „Ne.“

„Rozvedený?“

„Ne, nebyl jsem nikdy ženatý.“

„Nejste teplý?“ zeptala se tak klidně, jako by se ptala, jestli mi chutná.

Usmál jsem se. „Nejsem.“

„Tak proč jste se neoženil?“

„Žádná mě nechtěla.“

„Prosím vás, nepovídejte, vy jste musel o ženské zakopávat.“

„To není totéž.“

Zamyšleně se na mě dívala přes okraj skleničky.

„Takže vy žijete sám?“

„Ano, sám.“

„Rodiče nemáte?“

„Oba rodiče mi zemřeli,“ odpověděl jsem. „Bratry taky nemám, ani sestry, nemám žádné strýce; tety, bratrance ani sestřenice.“

Usmál jsem se. „Ještě něco?“

„Zůstaňte tu přes noc,“ řekla to tak náhle a prudce, jako by to vyrazilo z větší hloubky než to její celkem neškodné vypytování.

Měl jsem dojem, že ji to samotnou překvapilo a vylekalo.

„Je mi líto, ale nemůžu tu zůstat,“ řekl jsem klidně.

Asi deset vteřin se na mě mlčky, bez hnutí dívala.

„Já mám matku,“ řekla pak, „mám taky bratry a sestry a spoustu příbuzných. Mám muže, mám syna a mám všechno tohle.“ Máchla rukou kolem sebe, žila v domě, jaký mají milionáři. „Mám všechno.“ Do očí jí vstoupily slzy, ale nepohnula se, ani nezamžikala, dívala se stále přímo před sebe.

„Mám... zatraceně... všechno.“

Šestá kapitola

V mém pokoji v motelu na mě čekala obálka od Walta. Našel jsem v ní krátký dopis a seznam. Gene, na víc si ti řidiči nevzpomněli. Myslím ale, že se celkem můžeme spolehnout, že tyhle vozy skutečně viděli: První tři vozy viděli oba, další vždy jen jeden. Koňské dopravní boxy prý neviděli žádné.

Walt

Na seznamu stálo:

Impala, světle fialová, dva roky stará, kalifornská poznávací značka. Mezi cestujícími bylo malé tlusté dítě, které se ze zadního okénka šklebilo na řidiče vozů za impalou. Vůz spatřen po oba dny.

Sedivý stejn se stěhovacím trajlerem. Spatřen oba dny.

Tmavozelený ford mustang, nevadská poznávací značka. Dva mladí lidé, bez bližšího popisu. Řidiči si tento vůz pamatovali, protože se dohadovali, jestli mustang je nebo není dobrý. Vůz spatřen jen druhý den.

Bílý otevřený osobní vůz, řidička mladá blondýnka s natáčkami ve vlasech. Jen druhý den.

Malý hnědozelený nákladní vůz s bílým nápisem na dveřích. Jen druhý den. Jeden z řidičů má dojem, že ten nákladák viděl na státní silnici číslo 70, za Zanesvillem, než odbočili na jih. Není si ale jistý.

Zatímco jsem se svlékal, přečetl jsem seznam třikrát. Jedině ten stěhovací trajler vypadal trochu slibně, ale velké naděje jsem si nedělal.

Walt, který ráno přijel na letiště, vyloučil ten trajler.

„To byl jenom takový ten přívěs firmy Snail Express.“

„Aha, to je něco jako stěhuj se sám,“ poznamenal jsem.

„Odstěhuj si dům na našich kolech,“ citoval Walt reklamní slogan firmy Snail Express. „Oba řidiči tvrdili, že ten trajler byl pro koně příliš malý.“

Po celé zemi jezdila spousta stěhovacích trajlerů všech možných druhů a velikostí. Rodiny si je najaly ve svém starém domově, naložily a odjely do nového domova, kde firma zase přívěs převzala a pronajala někomu jinému. Trajlery firmy Stěhuj se sám byly oranžové. Snail Express měl hliníkové a modré trajlery, člověk je všude na silnicích potkával, bylo jich skoro tolik jako autobusů.

„A co ten malý nákladák?“ zeptal jsem se.

„Ten byl až moc malý, kůň by se tam nevešel,“ řekl Walt zasmušile.

Letěl se mnou zpátky do New Yorku. Celou cestu si mnul palcem břicha prstů a já si prohlížel materiály, které jsme nashromáždili.

V deskách byl stoh fotografií pohřešovaného koně. Obrázky byly vesměs kopie reklamních snímků v časopisech, aspoň tak vypadaly.

No, říkal jsem si, na obrázku ten kůň moc vznešeně nevypadá.

Sam Hengelman poslal pro Chrysalise dva ze svých nejlepších řidičů. Hodinu příletu se dozvěděl telefonicky od paní Tellerové a z telegramu z Anglie, který byl odeslán, jakmile letadlo s koněm odstartovalo. Hengelman zatelefonoval na Kennedyho letiště a zjistil, že koně propustí z povinné čtyřadvacetihodinové imigrační karantény v úterý v poledne. Vůz vypravil v neděli, jakmile dostal telegram. Říkal, že při přepravě koní většina firem také používá podobného systému pronájmu vozů jako při stěhování, aby se ušetřily zbytečné jízdy naprázdno, ale že někteří zákazníci dávají přednost individuálním službám, kupříkladu také pan Teller.

Pojistka společnosti Butress Life kryla i přepravu, takže Hengelman nemusel uzavírat zvláštní pojistku pro cestu z letiště.

To znamenalo, že Hengelman nemohl o nic přijít ani nic získat tím, že se kůň ztratil.

Oba řidiči měli výborné posudky od všech minulých zaměstnavatelů.

Oba stájníci zastávali svá místa déle než tři roky.

Jeden z nich byl z farmy Midway, druhý byl z farmy, která vlastnila jiného koně, který přiletěl stejným letadlem.

Můj rozhovor s paní Tellerovou nepřinesl nic užitečného.

S úsměvem jsem zavřel desky a vrátil je Waltovi.

„Byl byste ochoten se přeptat u firmy Snail Express? Co kdyby z toho přece jen něco bylo?“

Tvářil se pochybovačně. „Nevím, oba řidiči tvrdili, že ten trajler nebyl dost vysoký.“

„Jsou zvyklí brát v úvahu jen skutečné přepravní boxy pro koně, s trochou bezohlednosti ale lze

dostihového koně vmáchnout do menší prostory, když na to přijde, stačí i sedmkrát čtyři stopy a šest stop na výšku. Prosím vás, zjistěte, jestli Snail Express měl nějaké vozy takových rozměrů někde v okolí naší trasy minulé pondělí nebo úterý.“

„No, když myslíte, tak se na to zeptám,“ tvářil se kamenně.

Na zpáteční cestě jsem si musel nařídit hodinky dopředu a na letišti Heathrow jsme přistáli až ve čtvrtek ve tři hodiny ráno.

Do pokoje Davida, Tellera v readingské nemocnici jsem se dostal až ve dvanáct hodin. Červnová vedra zmizela, jako obvykle už zase pršelo.

Pokud se člověk nedíval na sádra, lanka, kladky a závaží, ve kterých měl zavěšenou nohu, vypadal pacient docela dobře.

Přivítal mě klidně, oči měl živé a jasné.

„Jste unavený?“ zeptal se.

„Ujde to.“

„Už jste něco jedl?“ Ukázal na sbírku bonboniér a hrozny vína, které měl nahromaděné na nočním stolku.

„Snídal jsem ve dvě hodiny, nad Irskem.“

Zasmál se, uvelebil se na polštářích a sáhl po cigaretě.

„Jak se daří mojí ženě?“

„Velmi dobře.“

Zapálil si a zavřel zapalovač.

„jak jste ji zastihl, co dělala?“ Úspěšně skrýval, že mu dělá starost.

„Opalovala se, koupala... jsou tam obrovská vedra.“

Napjaté svaly trochu povolily. Vtáhl do sebe kouř z cigarety.

„Doufám, že vám dala něco k pití?“

„Samozřejmě. Taky jsem se u vás vykoupal a navečeřel.“

Chvilí se na mě mlčky díval. „Dala vám dobrou večeři?“ zeptal se pak.

„Výbornou, děkuji. Také jsem viděl vaše koně, provedl mě Chub Lodowski.“

O koních mluvil přirozeně, bez zábran, to bylo bez problémů.

„Slyšel jsem, že se stěhujete do Kalifornie,“ poznamenal jsem po chvíli.

Znovu byl ve střehu, oči se mu zúžily a svaly na šíji se mu napjaly. Tenhle přízrak jsem znal ze svého povolání a nedovedl jsem ho u svých přátel ignorovat.

„Ano,“ odklepl popel z cigarety. „Eunis má moc ráda moře, a Kentucky je od pobřeží příliš daleko...“

ostatně, chovat koně je v Kalifornii stejně výnosné jako u nás. Myslím, že uděláme dobrý tah.“

V duchu jsem si říkal, že si tam Eunis své problémy přiveze s sebou. Ovšem při troše štěstí by se to mohlo aspoň tak na rok, možná i na dva zlepšit: Možná, že tohle stojí Tellerovi za všechnu námahu, kterou bude muset vynaložit.

„Jaká je ta vaše nová farma?“ zeptal jsem se.

„je tam dobrá půda, velmi dobře zavodněná, a celková rozloha i stáje jsou stejně dobré jako na Midway, dokonce v některých ohledech možná i lepší. Farma předtím patřila Davisovi L.“

Davisovi.“

To mi nic neříkalo.

„Davis si nadělal peníze na bufetech u dálnice,“ vysvětloval David. „Začátkem letošního roku zemřel.“

Minulý měsíc rozprodávali jeho chovné klisny a hřebce, aby mohli rozdělit v pozůstalosti movitý majetek.

Poslal jsem nabídku na farmu vykonavatelům poslední vůle; než jsem odjel, a asi před týdnem jsem dostal vyrozumění, že nabídku přijímají. Na smlouvách se ještě pracuje, ale předpokládám, že všechno půjde hladce. Jsem rád, že už to mám konečně vyřešené.“

„Jak to, konečně?“

„Hledám farmu v jižní Kalifornii už rok, ale kdykoliv jsem něco viděl, vždycky to mělo háček. No, v březnu jsme tam jeli s Eunis, viděli jsme Davisovu farmu a moc se nám líbila. Takže...“

Otevřely se dveře a vstoupil Keeble. Pomrkával, brejličky se mu leskly a byl špatně oholený jako obvykle. Na bradě měl šedivé štětinky. Pozdravil se s námi a usadil se pohodlně na volné lenošce.

„Tak jak se vám dařilo ve Státech?“ zeptal se. Pověděl jsem jim všechno, co jsem se dozvěděl od Walta. Chvilí mlčky uvažovali.

„Co vy si teď o tom myslíte?“ zeptal se Keeble.

Zadíval jsem se váhavě na Tellera. Odklepl si popel z cigarety a suše poznamenal: „Sim mi řekl, že vy jste byl pevně přesvědčen, že mě tehdy do té vody shodil úmyslně. Jestli mu dobře rozumím, tak se teď ptá, jestli na tom přesvědčení ještě trváte.“

„Ano, trvám.“

Keeble s Tellerem se na sebe podívali. Pak Teller vzdychl. „No, tady se vynořily některé okolnosti, které váš předpoklad potvrzují,“ řekl.

Keeble přikývl. „Zašel jsem do Davidova hotelu v Londýně pro jeho zavazadla a zaplatit účet a zašel jsem do recepce vyřídit, kde teď David je. Mladík v recepci se mě zeptal, jestli nás tehdy v sobotu našla nějaká slečna redaktorka ze Stud and Stable. Prý tehdy velice usilovala o to, aby se dozvěděla, kde by Davida mohla hledat, prý říkala, že musí stihnout uzávěrku svého časopisu. No, a v recepci jí dali moji adresu a telefonní číslo, které jsem tam nechal pro případ, že by se někdo potřeboval rychle s Davidem spojit kvůli Chrysalisovi.“

„Takže takhle se ten mladík se slečnou dozvěděli, kde vás mají hledat.“

„Přesně tak,“ řekl Keeble. „Stačilo nás jednoduše sledovat od našeho domu k řece. Mimochodem, ptal jsem se v redakci toho časopisu, samozřejmě že nikoho za Davidem neposlali a uzávěrku prý mají vždy prvního.“

„To je krásné.“

Keeble sáhl do kapsy a vytáhl několik černobílých fotografií, pohlednicový formát. „Tohle dělal Petr, podívejte se na to.“

Vzal jsem si od něho obrázky a prohlédl je. Kachny se povedly výborně, zato Linny ne, byla rozmazaná. Pak tam byl obrázek, jak obědváme, pak Létající Linda v maršském zdymadle, pak David Teller na přídi, na jiném obrázku jsem byl já, zamračený, jak civím do vody. Pak jsem tam našel obrázek té pramice ve které všichni plavci popadali na jednu hromadu, pak hotel, kde jsme se byli napít. Konečně tam byl snímek, braný od řeky, na kterém jsme byli všichni, já, Keeble, Juana, Linny a David, jak sedíme u kulatého stolu pod slunečníkem a popíjíme.

Keeble se na mě mlčky upřeně díval. Všiml jsem si, že ani nezamžikal, a prošel jsem všechny obrázky ještě jednou, až jsem konečně našel to, co našel Keeble. Podíval jsem se na něj.

Přikývl, vyndal z vnitřní kapsy lupu a hodil mi ji. Pod lupou byly obě postavy zcela zřetelné. Dívka s dlouhými vlasy, v bílých kalhotách, mládenec ve světlých kalhotách a v kostkované košili.

Stáli v pozadí a dívali se, jak popíjíme u toho hotelu.

„To jsou oni.“

„Ano, byli tam zřejmě celé dopoledne,“ přikývl Keeble. „Vsadím se s vámi, že nás sledovali vozem z Henley, na tom úseku je většinou dobře vidět ze silnice na řeku... museli taky vidět, že David stojí na přídi, když jsme vyjížděli z Henley a pak od toho hotelu. Možná, že ho tam taky zahlédli v maršském zdymadle, a když jsme u hotelu přistávali. Věděli, že mají slušnou naději, že zase bude stát na přídi, až pojedeme k harbourskému zdymadlu na zpáteční cestě.“

Usmál jsem se. „A těch pět stop, které někdo uřízl z lana, asi použili, aby přivázali loď k tomu sloupu s výstražnou tabulí.“

„Přesně tak,“ přikývl Keeble. „Jakmile jste v neděli odjel, dal jsem tu pramici vytáhnout na břeh. Zjistili jsme, že kruh na zádi někdo odšrouboval a přidělal na před pod čáru ponoru.“

„Takže měli na přídi dva kruhy,“ řekl Teller, „bezpečný úvazek byl pod vodou a nebylo na něj vidět, zakrývala ho ta holka tělem a rukama. Ostatně, stejně bychom si ho nebyli všimli, protože jsme nic takového nehledali.“

„Jakmile chytili bezpečně to viditelné, horní lano,“ dodal Keeble, „a my se zrovna všichni dívali, jestli se s Davidem vynoříte, stačilo, když se to děvče sehnulo a rychle uvolnilo uzel spodního lana. Uznávám, Gene, že to byla dobře naaranžovaná náhoda, měl jste pravdu, já se mýlil. Mám dojem, že se mi tohle stalo už víckrát.“

Pobaveně se na mě usmál a já si pomyslel, že jen málo nadřizených by dokázalo říci něco takového s takovou samozřejmostí a bez trpkosti.

Sestřička přivezla Tellerovi na vozíku oběd, který se skládal z kuřecího salátu a mandarinkového kompotu. Náš pacient si vyklopil kompot na salát a začal tu zvláštní kombinaci konzumovat.

„Jídlo nestojí za nic,“ prohlásil, „už jsem skoro zapomněl, jak chutná pořádný biftek.“

Přihlíželi jsme, jak jí, a vůbec jsme mu to nezáviděli. Zeptal jsem se pak Keebla, jestli nějak pořídili s tím kapesníkem.

„No, moc jsme nepořídili. Držitelé koncese medvídky Yogi tady v Anglii tvrdí, že nic takového nedovážejí. Podle materiálu a druhu barvy, použité na tisk obrázku, to prý bude nejspíš japonský výrobek. Z dílen Hanna-Barbera prý to asi taky nebude, protože kresba není dost dobrá.“

„Vezmu kapesník s sebou do Států a zkusím to s ním tam,“ řekl jsem. „Stejně jsou ti dva, ten mladík se slečnou, nejspíš Američani.“

Teller měl plná ústa, nemohl promluvit, jen povytáhl obočí.

„Ten mládenec křičel, Nemůžete nám pomoci, pane?, a oslovení pane používají mnohem častěji Američani než Angličané.“

Majitel loděnice taky říkal, že ti dva mluví jako v televizi a v televizi přece u nás slyšíte stejně často americkou angličtinu jako britskou.“

„Stejně vývody byste ale mohl použít, kdyby šlo o chlapce z internátních středních škol,“ podotkl Teller.

„Nicméně přiznávám, že ti dva asi skutečně jsou Američani.“

„Takže teď, když víme odkud jsou, zbývá jen zjistit, proč chtěli, abyste nežil.“

Nikoho nic chytrého nenapadlo. Teller popíjel kávu a pomocnice v zelených šatech přišla sklidit nádoby.

„Doufám, že jste udělal příslušná opatření, aby se ti dva nemohli znovu o něco pokusit?“ zeptal jsem se Keeble a díval se za pomocnicí, která mizela ve dveřích.

Keeble postřehl ihned, kam se dívám, a co mám na mysli.

„Samozřejmě, udělali jsme veškerá opatření, spustili jsme to na plno. Má to na starosti agentura Radnor-Halley, pro Davida musíme mít to nejlepší, co je k mání.“

„Oni mi ani nedovolí, abych si sám rozbaloval balíčky,“ stěžoval si Teller, „podezřívám je, že ty balíčky vždycky hodí do kýble a pak čekají, kdy začnou tikat. A smím jíst jenom ty bonbóny, které koupí Sim osobně. Vůbec si nedovedete představit, co tu vyvádějí.“

Dal jsem se do smíchu. „jen počkejte, nejhorší to bude, až vás odtud pustí, to teprve něco zažijete.“

„Nehne se odtud, dokud tu celou věc nevyřešíte,“ prohlásil Keeble. Myslel to zcela vážně.

To mě zarazilo. „Já nejsem Scotland Yard, nezapomněl jste na to náhodou?“

„Ale ne, nezapomněl. V zásadě je to přece totéž, je k tomu třeba lovecký instinkt, ten máte, tak ho používejte... a teď nám řekněte, co máte v plánu pro nejbližší dny.“

Neklidně jsem vstal a přešel k oknu. Stále ještě přšelo. Venku přebíhaly právě dvě sestřičky z jedné budovy do druhé, přidržovaly si pláštěnky a bláto jim stříkalo od pat. Takové sestřičky jsou platní členové společnosti, říkal jsem si, lidé je potřebují, jsou statečné, plné soucitu, dělají důležitou práci...

„Tak co?“ ozval se za mnou Keeble.

Otočil jsem se a opřel se o zeď. „Jak to vypadá s financemi?“

„Poslyšte, Gene,“ řekl Teller, „mám peněz dost, dokonce bych i stačil vypravit do vesmíru nějakou menší družici, a jak už jsem řekl, nebýt vás, nemusel jsem tu už být. Utrácejte podle svého vlastního uvážení a o účty se postarám já.“

„Dobře... v tom případě si myslím, že by bylo nejlepší přenechat agentuře Radnor-Halley všechno, co by se mohlo vyskytnout tady...“

Předpokládám, že šetření o tom kapesníku také zařizovali oni, ne?“

Keeble přikývl.

„Já se zítra vrátím do Států. Jsem pořád přesvědčen, že ten pokus o vraždu nějakým způsobem musí souviset s krádeží koně, takže klíč k celé věci musí být ve Státech. Pokud ovšem nejde o nějakého bláznivého irského fanatika, který po vás jde proto, že odkupujete nejlepší irskou krev.“

„Chrysalis byl z Irska?“ zeptal se Keeble zcela vážně.

„Matka byla z Irska. Otcem byl Purple Emperar od Reada z Newmarketu.“

„Jak tohle prosím vás víte?“ zeptal se Teller překvapeně.

„Vyhledal jsem si to,“ odpověděl jsem stručně, „taky jsem si našel Chrysalisův popis... Ať už Chrysalise a Allyxe ukradl kdokoli, musel se v koních vyznat. Allyxe musel najít v noci, mezi šesti hřebci, kteří volně pobíhali v ohradě a Chrysalise musel vybrat z pěti koní v zavřeném stěhovacím voze. Ten někdo pokaždé neomylně vybral správného koně.“

Vycházím z předpokladu, že skutečně vybral správného koně, že to nemohla být náhoda, protože v obou případech vždy zmizel ten nejceněnější. Dobře... Chrysalis je tmavý hnědák bez odznaků, nemá odznaky na nohách, lysinu, hvězdu ani kvítek, nic, a Allyx byl taky takový. Jenže takových koní je na světě doslova na tisíce.“

Oba muži se ani nepohnuli.

„To ovšem znamená, že jestli vůbec, někdy Chrysalise najdeme, budeme velmi obtížně zjišťovat jeho totožnost; protože angličtí koně nemají tetovaná čísla jako v Americe.“

„No nazdar,“ vzdychl Teller.

„Já osobně bych ho nepoznal, kdyby stál u mne a žral mi cukr z ruky. Vy ano?“ Zavrtěl hlavou. „Poznat by ho mohl jedině někdo, kdo s ním častěji přicházel do styku tady v Anglii. A v tom je právě ta potíž. Hlavní stájník u Reada zemřel před dvěma měsíci na infarkt a jeho nástupce by Chrysalise sotva poznal. Read sám, pokud jsem slyšel, je velmi krátkozraký a taky by nám asi moc nepomohl. To znamená, že se

musíme vrátit o pět sezón zpět, až do roku, kdy Chrysalis naposledy běhal dostihy, musíme uvažovat o jeho tehdejší majiteli a trenérovi. Ovšem podle mého názoru je naše největší naděje stájník, který se tehdy o hřebce staral.

Pokud najdeme ve Státech koně, který by mohl být Chrysalis, budeme nejspíš toho stájníka potřebovat.“

„To by nemělo být obtížné, snadno zjistíme, kdo ten stájník je a pošleme ho za vámi do Států.“

„Ten stájník se jmenuje Sam Kitchens a bude asi právě teď v Askotu, protože jeden z jeho koní poběží dostih v půl páté. Dnes se totiž běží Zlatý pohár,“ usmál jsem se, „tak mě napadlo, že bych tam odtud zajel.“

„Prosím vás, řekněte,“ řekl Teller nesměle, „kdy jste tohle všechno zjistil; já se jen ptám.“

„Strávil jsem dnes ráno dvě hodiny na Britském plemenářském ústředí. Doslova jsem tam čekal v devět hodin před dveřmi, než otevrou. No a pak jsem strávil trochu času u telefonu, to je všechno.“

„Kamaráde, kdy vy vlastně spíte?“ zeptal se Teller.

„Občas mezi jídlem, prý je to velmi nezdravé, špatně se pak tráví.“

„Je to blázen,“ poznamenal Teller.

„Na to si časem zvyknete,“ ujišťoval ho Keeble, „nejhorší jsou první čtyři roky.“

„A tomuhle člověku chcete svěřit svoji dceru?“

„Jo, o tom jsme vlastně ještě nemluvili.“

„jak prosím?“ zeptal jsem se podezíravě.

„Hm... totiž... byl bych rád, kdybyste vzal Linny s sebou, až pojedete zpátky do Států. Jede na návštěvu k Eunis.“

Podíval jsem se na Keebla a bylo mi jasné, o co mu jde. Usoudil, že Eunis potřebuje společnost víc než Linny školu.

„Samozřejmě, vezmu ji s sebou rád,“ řekl jsem zdvořile, „jel bych s ní třeba na plachetnici přes Nový Zéland, kdybyste si přáli.“

„Je na vás moc mladá,“ poznamenal Keeble bezstarostně.

„To je.“ Odlepil jsem se od zdi a postavil se zpříma. „Kdy a kde ji mám vyzvednout?“

Keeble mi podal obálku. „Tady máte letenky pro vás oba. Linny na vás bude čekat zítra ráno v osm třicet u aerolinek. V pořádku?“

Vzal jsem si obálku a přikývl jsem. „Dáte mi prosím vás ten kapesník?“

Poslušně ho vytáhl, zastrčený v zalepené obálce. Kapesník i letenky jsem pečlivě uložil. Vzal jsem si také Petrovy snímky.

Prohlédl jsem negativy proti světlu a vybral skupinku, jak popíjíme před hotelem. Negativ jsem si zastrčil do náprsní kapsy.

„Nechám si to zítra v New Yorku zvětšit, no, a pak už to bude maličkost, jednoduše probereme všech dvě stě miliónů obyvatel a bude to.“

Když jsem přijel na závodistiště v Askotu, dámám plihly v dešti parádní klobouky, ale tráva byla zelenější než kdy jindy a koně byli lesklejší a krásnější. Zahlédl jsem svého trenéra a vydal se k němu. Byl právě zabrán do řeči s nějakou obtloustlou dámou v růžových zmačkaných šatech, pod růžovým deštníkem. Uviděl mě a já pobaveně sledoval, jak se vši silou snaží rozpomenout, kdo jsem, a jak se vítězoslavně usmál, když se mu to podařilo.

„Gene Hawkins!“

Obtloustlá paní se otočila, zjistila, že mě nezná a že mě taky netouží poznat a odpoutala se.

„Dobrý den, pane Arkwrighte.“ Potrásl jsme si rukama a já si pomyslel, že za ta léta vůbec nezestárnul.

Byl to stále týž statný, šedovlasý, vzpřímený a energický tatínkův soused, kterého jsem znával, když jsme žili v Yorkshiru.

„Pojďme se něčeho napít,“ navrhl, „ale hlavně pojďme do sucha.“

Šedivý cylindr měl orosený deštěm. „Před hodinou to ale bylo ještě horší, co?“

„Já přijel teprve teď.“

Odvedl mě po schodech nahoru do baru na terase a objednal vodku s tonikem. Zeptal jsem se, jestli mu nebude vadit, dám-li si jen tonik bez vodky, a on prohlásil, že kdyby to věděl můj nebožtík tatínek, poctivý alkoholik, obrátil by se v hrobě.

„Co vy teď vlastně děláte?“ zeptal se. „Jste ještě stále ve státních službách?“

„Ano,“ přikývl jsem, „ale teď mám dovolenou.“

„Mně vždycky připadalo neuvěřitelné, že právě vy jste si vybral takové... no, takové krotké zaměstnání, když si vzpomenu, jaký jste býval jako kluk!“ pokrčil rameny. „Skutečně bych to byl nikdy nečekal. No, váš otec doufal, že se budete živit nějak ve spojitosti s dostihovým sportem, jezdil jste dobře a ve fochu jste se

vyznan. Já to pořád ještě nechápu," zadíval se na mě vyčítavě. „To vás asi pokazily ty dva roky v armádě.“ Usmál jsem se. „Máte pravdu, v armádě jsem sloužil u zvláštního útvaru.“

„Asi máte takhle své jisté, máte slušné vyhlídky, zajištěnou penzi, klid..." řekl shovívavě.

„Hm, možná... musím se vám ale přiznat, že jsem sem dnes přijel kvůli vám, chtěl jsem s vámi mluvit o Chrysalisovi.“

„Nevíte, jestli ho už našli?" zeptal se.

„Ne, ještě ne. Ale ten Američan, který ho koupil, je můj dobrý známý, a tak mě poprosil, abych vás jeho jménem požádal o ochotu.“

„Jestli je to v mé moci, tak samozřejmě rád vyhovím," řekl bez zaváhání.

„Totiž, potíže je v tom, že jestli kdy toho ztraceného hřebce najdou, bude obtížné ho identifikovat, zvlášť najdou-li ho daleko od místa, kde se ztratil.“

Zatvářil se překvapeně a pak se zamyslel. „To máte pravdu, to bude obtížné. Ovšem, Chrysalis byl u mě naposledy... počkejte... minulé září to byly čtyři roky. Řeknu vám, že kdybych ho viděl mezi dvaceti podobnými hřebci, těžko bych odpřisáhl, který je opravdu Chrysalis. A vy samozřejmě potřebujete mít absolutní jistotu.“

„Jistě," přikývl jsem. „Musím se přiznat, že jsem vám dnes ráno telefonoval domů a váš sekretář mi řekl, že bych vás mohl najít tady a že tu taky bude Sam Kitchens, Chrysalisův bývalý stájník.“

Nevadilo by vám, kdybych si s ním promluvil?"

„Vidíte, to máte pravdu, přijel s Milkmaid, běží v půl páté.“

Samozřejmě, promluvte si s ním, samozřejmě.“

„Pan David Teller, který koupil Chrysalise, by vám byl velmi vděčen, kdybyste eventuálně dovolil Samovi Kitchensovi odjet na pár dní do Států, pokud by se kůň přece jen našel, aby ho pomohl identifikovat. Pan Teller by samozřejmě platil všechny výlohy.“

Arkwrkght se dal do smíchu. „To by se asi Samovi líbilo. Je to slušný, spolehlivý mládenec.“

„Kdyby se tedy stalo, že bychom Sama potřebovali, poslali bychom vám telegram, kdy a kterým letadlem má přiletět, jestli dovolíte?"

Přikývl. „Samozřejmě, můžete tomu vašemu Američanovi říct, že Sama klidně pustím.“

Poděkoval jsem mu. „Pan Teller vám bude velmi zavázán.“ Objednal jsem mu ještě vodku s tonikem a bavili jsme se o koních.

Sam Kitchens prováděl svoji spanilou Milkmaid po padoku a já na ni vsadil deset šilinků. Všechny nás zklamala. Připojil jsem se po dostihu k Arkwrightovi, když klisně ohmatával nohy a poslouchal žokeje, který ho důrazně přesvědčoval o tom, že klisna nemá vadu v nohách, ale v hlavě, že má moc malý mozeček.

Stájníci většinou neradi slyší, když někdo kritizuje jejich svěřence, ale na Samovi Kitchensovi jsem viděl, že v duchu s žokejem souhlasí. Počkal jsem, až nás Arkwright představí, a pak jsem se Kitchense zeptal, jestli by Chrysalise poznal s takovou jistotou, že by na to mohl přísahat u soudu.

„Samozřejmě," řekl bez zaváhání. „Ovšem, že bych ho poznal, uličníka. Vždyť jsem ho měl na starosti tři roky. Takhle kdyby pobíhal volně ve stádu, to bych ho možná nepoznal, ale zblízka docela určitě. Víím, jak mu roste srst, kde má jakou jizvičku... to se nenechá zapomenout.“

„Výborně," přikývl jsem. „Ale teď mi řekněte... bylo na něm něco... cokoliv, podle čeho by ho mohl poznat někdo, kdo ho jaktěživ neviděl?"

Chvilí uvažoval. „Počkejte, to víte, čtyři roky jsou čtyři roky.“

Co já pamatuju, tak měl potíže s levým zadním kopylem, měl moc tenkou rohovinu a praskala mu pořád na stejném místě. Ovšem, možná že se mu to časem spravilo, třeba mu to pak vykurýrovali nebo z toho vyrost.“ Odmlčel se. „Jo, ale počkejte, něco vám řeknu, on hrozně rád žral sardinky. Co já víím, tak je to jedinej kůň, kterej rád sardinky.“

Usmál jsem se. „To je skutečně neobvyklé. Jak jste na to prosím vás přišel?"

„Jednou jsem si vzal k němu do boxu svačinu, měl jsem obloženou chleba se sardinkama. Položil jsem si chleba na okno, a než jsem se stačil otočit, byly sardinky pryč. Přišlo mi to tehdy strašně legrační. Potom jsem se s ním ještě kolikrát podělil o celou krabičku sardinek, měl je opravdu strašně rád.“

Zdržel jsem se do posledního dostihu a ještě jednou jsem si vsadil na špatného koně. Byl by ze mne špatný trenér.

Sedmá kapitola

K aerolinkám jsem dorazil ve čtvrt na devět a Linny tam už čekala.

„Nemohla jsem pořádně spát," řekla, „já ještě v Americe nikdy nebyla.“

Já tam byl již mnohokrát, ale taky jsem se moc nevyspal.

Dívčino oblečení působilo jako vzpruha na všechny okolostojící.

Měla na sobě oranžové šaty a přes ně sytě růžový průhledný plášť do deště. Odolal jsem pokušení, nevzal jsem si tmavé brýle a dostal jsem najednou neobvykle dobrou náladu. Ta mi vydržela až do poloviny Atlantského oceánu. Pak Linny usnula a mě zaplavila vlna upřímné nechuti k jakékoliv činnosti, nechtělo se mi vůbec honit se někde za ztraceným hřebcem, nechuť k akci mě zavalila jako jediné obrovské zívnutí. Říkal jsem si, že by vůbec nebylo špatné povalovat se u bazénu s Eunis a s Linny, nedělat. Vůbec nic, jen popíjet, slunit se, být obklopen mírem, skotskou whisky a pohledem na dvě pěkné ženské v bikinkách. Hlavně být v klidu a v míru. Ležet jako kláda, nemyslet na nic, necítit nic a spát, spát šestnáct hodin denně a těch zbývajících osm lehkomyšlně promarnit. Takový stav se nebezpečně blíží úplnému nebytí, stačí jenom krůček na věčnost, k věčnému klidu a míru...

„Na co myslíte?“ zeptala se Linny.

Byla vzhůru a pozorovala mne.

„Na věčnou blaženost,“ odpověděl jsem.

„Spíš na věčné zatracení,“ potřásla hlavou a energicky se posadila. „Kdy máme přistát?“

„Asi za hodinu.“

„Bude se mi paní Tellerová líbit?“

„Copak vy ji neznáte?“

„Viděla jsem ji jednou, ale to jsem byla ještě malá.“

Usmál jsem se. „Proto. Řekl bych, že na ni člověk snadno nezapomene.“

„Máte pravdu,“ řekla. „Víte, stejně mně připadá divné, že mě za ní posílají. Samozřejmě že jedu ráda, kdo by taky nejel, a zvlášť teď, když je ještě škola, a hlavně na takovýhle senzační výlet.“

Jenže já mám takový dojem, že tím táta i pan Teller něco sledují a mě by moc zajímalo, o co jim vlastně jde.“

„Chtějí, abyste paní Tellerové dělala společnost, aby tolik nepila.“

„Páni!“ tvářila se užasle. „To myslíte vážně?“

„To je jenom můj dohad, oni mi nic takového neřekli.“

„Ale já jí přece nemůžu bránit v pití!“

„Ani se o to nepokoušejte. Ona sice pije, ale neopije se. Ale myslím, že se vám líbit bude, pokud vám ovšem neupadnou uši.“

Zasmála se. „Mamince by se asi moc nezdála, co?“

„To asi ne.“

„No jo, proto jsem ji asi viděla jen jednou.“ Pobaveně se na mě ušklíbla, beze stopy rozpaků. Jak jsme se vzdalovali, Joanin vliv slábl.

V recepci v Biltmoru jsme se zapisovali před polednem místního času. Linny ihned vyrazila na pěší průzkumný pochod po New Yorku a já odjel taxíkem ke společnosti Butress Life. Pořád ještě byla tropická vedra a vzduch se tetelil. Obrisy budov prosvítaly modravými výfukovými plyny jako fata morgána.

Jakmile jsem překročil práh budovy Butress Life, ocitl jsem se zase v civilizovaném klimatu. Vyjel jsem do sedmého patra, vlhko, které mi prosáklo šaty se zkondenzovalo ve vodu, a já klesl celý promočený do Waltova křesla pro návštěvníky v místnosti číslo čtyřicet sedm.

„Jaká byla cesta?“ zeptal se Walt. „Vypadáte...“

„Jo, já vím, vyplivnutě.“

Usmál se, a ten úsměv stál za to. Z toho, jak se kdo směje, lze vyčíst mnoho, a Walt se smál dobře.

„Tak jak jste pořídil se Snail Expressem?“ zeptal jsem se.

Vzal se stolu arch papíru, na kterém byl seznam. „Byli tam nesmírně ochotní, ovšem potíží je v tom, že měli v příslušných dnech na silnicích třicet pět vozů, které eventuálně mohly jet po naší trase.“ Podal mi soucitně seznam. „No, vždyť my jsme si od toho taky moc neslibovali.“

„Hm.“ Prohlédl jsem zběžně seznam jmen a adres a podíval se na hodinky. „Budeme to muset probrat.“

„To se dalo čekat,“ vzdychl zasmušile.

Usmál jsem se na něj. „Jestli chcete, tak se do toho dám já. Teď bych ale potřeboval vědět, kde a kdo by mi rychle udělal zvětšený detail z jednoho negativu, a to co nejlip.“ Řekl nějaké jméno a já vyndal negativ z náprsní tašky. „Tady ten párek v pozadí, v levém horním rohu, ten mládenec se slečnou.“ Přikývl. „A pak tu ještě, mám tenhle kapesník.“ Vytáhl jsem ho z kapsy. „Prosím vás, buďte tak hodný, obejděte všechny kanceláře v tomhle patře, eventuálně i v pátém, a každého se zeptejte, co mu ten kapesník připomíná, ano?“

Zvědavě si kapesník prohlížel.

„Medvídek Yogi. O co jde?“

„Patří té slečně na obrázku, a ta slečna asi ví o Chrysalisovi víc, než by měla.“

„A když najdeme slečnu, najdeme i hřebce?“ zeptal se nedůvěřivě.

Trochu ho to ale přece jen vzrušilo.

„Možná.“

„Dobře, za chvíli jsem zpátky.“ Zmizel za dveřmi.

Prohlížel jsem si seznam. Ve Snail Expressu opravdu projevíli dobrou vůli. U jednotlivých zápisů byly vždy uvedeny dvě adresy, stará a nová, pak datum, kdy byl stěhovací přívěs odevzdán a adresa filiálky, která přívěs převzala po skončeném stěhování.

U většiny adres na východě bylo telefonní číslo, u adres v západních státech byl uveden telefon jen výjimečně.

Zvolna jsem se propracovával seznamem. Musel jsem několikrát dost dlouho čekat, než noví obyvatelé našli telefonní číslo těch bývalých. Ohlásil jsem se vždy jako zaměstnanec Snail Expressu a řekl jsem, že volám, abych zjistil, zda byli spokojeni se službami firmy a jestli mají nějaké připomínky nebo návrhy ke zlepšení. Vyslechl jsem více chvály než hany a postupně jsem odškrtnul sedmadvacet záznamů, kde skutečně šlo o poctivé stěhování.

Walt se vrátil, když jsem zamyšleně okusoval konec tužky a uvažoval, co dál. Byly tři hodiny. Walt se cestou někde naobědval, ale přinesl plochý bílý balíček a opatrně jej rozbalil. V balíčku bylo pět zvětšených obrázků detailu z Petrovy fotografie.

Detail byl pokaždé v jiném zvětšení, od pohlednice až po formát devětkrát sedm palců. Obličejy byly nejzřetelnější na nejmenším zvětšení, na největším byly rozmazané.

„Říká, že vám jich může nadělat kolik chcete, když mu dáte hned vědět.“

„Tak ať udělá prosím šest pohlednic.“

„O. K.“ Zdvihl telefon, zmáčkl nějaké tlačítko a vyřídil vzkaz.

Mládenec a slečna na obrázku stáli bok po boku, obličejy otočené trochu doleva, směrem ke skupince u stolu pod slunečníkem, kde jsme seděli my. Tvářili se klidně, byli oba docela hezcí a byli si trochu podobní. Mládenec měl tmavší vlasy než to děvče. Byli skoro stejně velcí. Kostkovaný vzor na košili toho mládence byl docela zřetelný, bylo dokonce vidět, že mu chybí jeden knoflík, nebo že ho nemá zapnutý. Dívka měla hodinky se širokým páskem.

Vzpomněl jsem si, že když se držela na řece za ten sloup, hodinky na ruce neměla.

„Americké mládí,“ poznamenal Walt. „Tak co dál?“

„Jak jste pořídil s tím kapesníkem?“

Vytáhl ho z kapsy, trochu ušmudlaný.

„Patnáct lidí řeklo, že to je medvídek Yogi, deset lidí mi řeklo, ať jim s tím vlez na záda a jednomu to připomínalo Yellowstone park.“

„Co mu to připomínalo?“

„Yellowstone park.“

„Prosím vás, proč?“

„Protože medvídek Yogi je odtamtud. Totiž, v těch groteskách říkají, že žije v Jellystone parku, ale to má samozřejmě znamenat Yellowstone.“

„V Yellowstone skutečně ještě žijí medvědi?“

„Jistě.“

„To je přírodní rezervace, vidíte, rekreační oblast... ne?“ lovil jsem v paměti.

Walt přikývl.

„Prodávají tam památkové předměty, že?“

„Jo, to nás moc nevytrhne.“

S tím jsem souhlasil. Tím by se pole podezřelých zúžilo jen na tisíce lidí, kteří v posledních letech navštívili Yellowstone park a na další tisíce, jejichž přátelé v posledních letech navštívili Yellowstone. Pak jsem si ale vzpomněl na jednoho občana Jamaiky, u něhož se našel suvenýr, který ho usvědčil z velmi podezřelých styků. Takže suvenýry mohou být někdy dost důležité.

„Ten kapesník je pravděpodobně vyrobený v Japonsku. Máte nějakého otroka, který by zjistil, kdo ty kapesníky dováží a jak je tady distribuuje?“

„Jestli mám otroka?“ zeptal se Walt zhnusně.

„Tady musím oběhat všechno sám.“ Uložil zase kapesník do obálky, chvilku telefonoval a pak se neochotně zdvihl. „Tak dobře, já za někým dojdu a přeptám se na toho medvídka. Jak jste na tom s těmi trajlery?“

„Ve dvaceti sedmi případech skutečně šlo o stěhování. Z dalších osmi adres se pět nehlásí a tři nemají

telefon.“

Zavola jsem znovu na dvě z čísel, na kterých se předtím nikdo nehlásil. Zase nic. Walt si prohlédl adresy, které ještě nebyly zaškrtnuty.

„Že ale jezdí všude, co?“ poznamenal. „Máte tady Nebrasku, Wyoming, Nové Mexiko, Kentucky, Colorado, Kalifornii, Texas a Montanu. Doufám, že nebudete chtít, abych to všechno objížděl!“

Vyšel ven a zvuk jeho rozvážných kroků slábl, jak se vzdaloval dlouhou chodbou.

Znovu jsem se pokoušel dovolat na ta čísla, která se nepřihlásila. Po dvou hodinách jsem konečně mohl odškrtnout Texas a začal jsem zase okusovat tužku. Pak jsem došel k závěru, že v té králíkárně, které Walt říkal kancelář, už dlouho nevydržím a vzpomínal jsem, jak se asi daří Eunis u bazénu.

Zazvonil telefon.

Byl to Walt. „Bydlíte zase v Biltmoru?“

„Ano, bydlím.“

„Co kdybychom se tam sešli v baru, mám to odtud mnohem blíž než do kanceláře.“

„Dobře, už tam jedu.“

Linny se ještě nevrátila. Nechal jsem jí ve vrátnici vzkaz, kde mě najde, a šel jsem za Waltem. Byl celý zpocený a jeho bledě modrý oblek vypadal jako by ho právě vyndal ze ždímačky. Protože jsem měl špatné svědomí, objednal jsem mu rychle velkou skotskou s ledem a čekal jsem, až se trochu vzpamatuje. Vzdychl, přetřel si rukou oči a vytáhl z kapsy zmačkaný kus papíru. Rozprostřel ho na baru.

„Tak, zaprvé to vůbec není medvídek Yogi,“ řekl znechuceně.

Trpělivě a soucitně jsem čekal a objednal mu u barmana další skotskou. Na listině byl seznam osmi výrobců památkových předmětů a velkoobchodů se suvenýry. Všechna jména byla škrtnuta. Prvních několik škrtnutí bylo pečlivě narýsováno, na posledních bylo vidět, že už Walt ztrácel trpělivost.

„Měl jste pravdu, ten kapesník je z Japonska.“

Měl chudák dost perný den.

Napil se druhé whisky a začal trochu ožívat. „Z několika firem, které jsem navštívil, telefonovali svým filiálkám na západě. Nic.“

Zdá se, že tak padesát procent suvenýrů, které se na západě prodávají, je z Japonska. Jenže držitelé koncese medvídka Yogi tvrdí, že tohle vůbec medvídek Yogi není, prý má nesprávný tvar hlavy.“

Vytáhl z kapsy potřhanou, zmačkanou obálku s kapesníkem, který byl už docela zmuchlaný a ušmudlaný. S odporem se na něj zadíval.

„Pokud byl prodán někde u Yellowstoneského parku, mohla ho dodat jakákoliv bezvýznamná importní firma, a protože to není pravý medvídek Yogi, nemusel nikdo platit koncesi a neexistuje způsob, jak zjistit, kdo tyhle kapesníky dováží a jak je distribuuje.“

Po deseti vteřinách jsem se nesměle ozval. „Mohli bychom také začít z druhého konce.“

Nevěřicně se na mě zadíval. „Vy jste se snad zbláznil. To přece nemůžete myslet vážně!“

Led v mé skleničce zvolna tál. Ustrkl jsem trochu zředěné whisky a odložil jsem skleničku na bar. „Jeden z vozů Snail Expressu nájemce odevzdal v Rock Springs ve státě Wyoming. Ten přívěs tam ještě mají, protože se zatím neobjevil další zákazník. Požádal jsem tamější filiálku, aby ten přívěs zatím nepronajímali, že se na něj chci podívat.“

„Prosím vás, proč ten, proč zrovna ten?“ ptal se ostře Walt.

Začínal se mnou ztrácet trpělivost.

„Protože to je jedna z adres, kde nebylo udáno žádné telefonní číslo, a protože to je v témže státě jako Yellowstone. A protože mi něco říká, abych to nenechal plavat.“

„Ale Rock Springs a Yellowstone jsou na opačných koncích státu, to musí být nejmíň čtyři sta mil.“

„Tři sta mil. Našel jsem si to na mapě.“

Pil a zase si třel palcem břicha prstů. Měl unavené vrásky kolem očí.

„Myslím si, že to je zbytečné maření času.“

„Já mám času dost.“

„Zato já ne.“

Vztekle odložil skleničku, vytáhl z kapsy bílý balíček a hodil ho přede mne.

„Tady máte ty vaše fotografie.“

„Mockrát děkuji.“

Pohled, kterým mě obdařil, byl dočista jiný než ten, kterým mě ráno přátelsky uvítal. Napadlo mě, jestli bych ho byl vůbec požádal, aby mně pomáhal s vyšetřováním, kdybych byl věděl, že má tak malou výdrž. Usoudil jsem, že asi ano. Ostatně, vzdal to, teprve když úkol dokončil, nenechal toho v půlce.

Ve dveřích baru se objevila Linny ve svých jasně oranžových šatech. Všichni přítomní unavení pánové

rychle narovnali záda a vypnuli hruď. Nešla dál, zůstala u dveří. Odvedl jsem Walta ven do haly a tam jsem je představil. Pronesl několik zdvořilých, nic neříkajících poznámek a po chvíli odešel, vzpřímený a zamračený.

Linny se za ním ohlédla. „Co je mu?“ zeptala se.

„Měl perný den a jde teď domů ke své ženě.“

Dala se do smíchu. „Přemýšlíte vždycky o tom, co říkáte?“

„Většinou ano.“

Zadívala se na mě s úsměvem. „Stejně vypadáte unavenější než on.“

Šli jsme si do recepce pro klíče.

„To jste mi moc nepolichotila.“

„Co budeme dělat dnes večer? Nebo chcete jít radši spát?“ Byla natolik nesobecká, že nedala najevo, jak se bojí, co odpovím.

Když jsem ale řekl, že budeme dělat přesně to, co ona bude chtít, vykročila veseleji. Nakonec se rozhodla, že by se ze všeho nejraději projela tak dvě hodinky po městě a podívala se na všechna místa, o kterých slyšela a která nestačila zhlédnout odpoledne, a pak že by ráda šla na večeři do jedné restaurace v prvním patře s velkými skleněnými okny, kterými je vidět světla na Broadwayi a na Times Square. Když jsme se ve tři čtvrti na dvanáct vrátili do hotelu, byla ještě stále čilá.

„To byl nádherný, fantastický den,“ vzdychla, když jsme nastoupili do výtahu.

„To jsem rád.“

„Tenhle den si budu určitě pamatovat až do smrti.“

Její upřímné nadšení mě pobavilo. Já zažil naposledy takový pocit štěstí asi tak před tisíci lety. Někdy jsem si dokonce i pamatoval, jak takový pocit chutnal. Tento večer jsem si jej vybavil docela zřetelně.

„Musím říct, že s vámi není nuda,“ spokojeně se usmívala.

„No, kdyby ten výtah teď zastavil mezi patry, tak bych to s vámi taky docela přežil.“

Výtah zastavil zcela prozaicky a ukázněně v osmém patře a my šli ke svým pokojům. Linny bydlela přímo proti mně.

Políbil jsem ji na tvář. „Dobrou noc, Linny.“

Její oči se na mě klidně, přátelsky usmívaly.

„Dobrou noc, Gene, a spěte dobře.“

„Vy taky. Ráno vyrazíme do Kentucky.“

Trvalo mi čtyři dny, než jsem našel tu dívku z fotografie. Byl bych to možná stihl i za dva, nebýt Linny.

Věděl jsem sice, že to není moje osobní povinnost, ale vymyslel jsem si řadu nesmírně pádných důvodů, proč ji musím doprovodit až do Lexingtonu. Letěli jsme přes Washington, kde jsme zase podnikli okružní cestu městem v taxíku, místo abychom čekali na letišti. Linny chtěla vidět co nejvíc.

V Lexingtonu nám na letišti přišla naproti Eunis a odvezla nás na Midway. Dostali jsme k obědu salát z krevet a avokado a já si potom od Eunis půjčil vůz, abych si mohl vyřídit svoje záležitosti. Podplatil jsem Chrysalisova bývalého stájníka penězi jeho vlastního zaměstnavatele a odvezl ho k Samovi Hengelmanovi.

Sam se díval na nějaký starý film na barevné televizi. Nespustil oči z obrazovky, a utrousil, že ten dopravní box prý mají ještě policajti, a jestli si ho chceme prohlédnout, musíme si tam zajet.

Na policejní stanici vyslechl moji žádost mladý policista, několikrát během mých výkladů přikývl a pak se šel poradit se svým nadřízeným. Vrátil se a vytáhl odněkud svazek klíčů. Jeho nadřízený byl hezký, statný třicátník. Všichni společně jsme vyrazili na prostranství za policejní budovou, kde v rohu parkoviště stál dopravní box.

Chrysalisův stájník nám ukázal, ve kterém oddělení hřebec stál.

Díky policistovi byla naše výprava úspěšná, protože jsme tam našli čtyři dlouhé, lesklé hnědé žíně.

„To je z hřívy,“ tvrdil stájník přesvědčivě.

Policista si dvě žíně ponechal pro svoje oddělení a dvě poslal doporučeně Waltovi do Butress Life. Já jsem se vrátil se stájníkem na Midway.

Eunis a Linda se právě koupaly. Zbytek odpoledne a noc se velice blížily představě, kterou jsem si vysnil v letadle, jenomže jsem nespal šestnáct hodin, ale jen šest. I to byl na mé poměry velký úspěch.

Ráno při snídani prohlásila Linny, v ruce velký hrnek s kávou, že nechce, abych odjel. Mně se taky skoro nechtělo. Kdybych byl býval zůstal, společnost Butress Life by byla musela zaplatit náhradu a nemuselo dojít ke zbytečným tragédiím. Přiznávám ale, že kdyby se ten okamžik vrátil a měl jsem znovu volit, rozhodl bych se stejně. Je-li člověk jednou lovcem, lovcem zůstane, podvědomí ho nutí nevzdat se. Pro tuhle vlastnost si mě v armádě vybrali, s tou vlastností jsem se narodil, a protože jsem byl takový, jaký

jsem, bylo vyloučeno, abych lov vzdal. To Keeble dobře věděl, věděl, že jakmile zvětřím stopu, půjdu po ní až do konce.

„Musím odjet, mám-li najít toho hřebce.“

„Čert vem hřebce,“ prohlásila Linny.

To mě rozesmálo. „Učíte se rychle.“

„já mám Eunis ráda,“ bránila se, „a vůbec mě nešokuje.“

Z toho jsem usoudil, že ji naopak docela určitě šokuje, ale že by to ani za nic nepřiznala.

„Ale ještě se vrátíte, ne? Totiž, myslím, než odjedu.“

„Doufám, že ano.“

Hrála si s hrníčkem na kávu, oči sklopené. „Je to teprve týden, kdy jsem pro vás jela k vám do bytu, v neděli týden.“

„A vy jste za ten týden o rok starší.“ Překvapeně, polekaně se na mě podívala. „Proč myslíte?“

„Protože jste si to právě myslela vy.“

„Ano, já vím,“ řekla zmateně, „ale jak to víte?“

„Mám v hlavě zařízení na čtení myšlenek, jenže funguje jenom občas.“

„To tedy máte štěstí,“ smála se. „Představte si, co byste si užil, kdybyste ten svůj přístroj měl pořád naladěný na Eunis!“

Eunis právě vcházela do dveří. Měla na sobě jasně modrý župan a očividně trpěla kocovinou. Po dvou šálcích kávy a jedné cigaretě, v modrém županu nalezla do vozu i s kocovinou a odvezla mě s Linny na letiště.

„Maucta, vy uličníku,“ pronesla, když jsem se u vozu loučil.

„Vrátit se můžete, kdy chcete.“

Linny se na mě pátravě podívala, viděl jsem, že ji něco začalo vrtat v hlavě. Rozloučil jsem se, usmál se na obě a odešel do letištní budovy. S několika zastávkami jsem odletěl do Denveru, kde jsem si od místní společnosti pronajal dvoumotorového pipera na posledních dvě stě mil do Rock Springs. Pilot si celou cestu zuřivě okusoval nehty, jako by se chtěl celý sníst. Nemohl jsem se na něj dívat.

Bylo pozdní horké nedělní odpoledne a městečko v poušti vypadalo úplně opuštěně. Rozžhavený vzduch se tetelil nad hřbitovem starých, rezavějících vozů, po silnici projel autobus, lidé za okénky se dívali jako rybičky z akvária. Na zahrádkách chránily rozprašovače vody trávnický před spalujícím sluncem. Na stanici autobusů jsem se dozvěděl, že firmu Snail Express zastupuje chlapec starého Hagstroma. Když jsem ale konečně našel starého Hagstroma, který seděl na terase před dřevěným domkem v houpacím křesle a pomalu se ovíval, sdělil mi, že chlapec odešel někam na návštěvu.

Hagstrom byl rád, že má s kým promluvit, a pozval mě dál, ať prý přinesu z lednice dvě piva. Lednice byla v obývacím pokoji za terasou. V pokoji byl strašný nepořádek, křesla měla zničené čalounění, prasklá pera, hadrový koberec byl špinavý a prošlapaný a všude se povalovala spousta sklenic, hrnků a nádobí, všechno špinavé a nemyté. Mezi tím vším neladím stál zbrusu nový televizor. Odnesl jsem piva na terasu, sedl si na schody a pil rovnou z láhve, jako můj hostitel.

Starý pán se pohupoval, občas se podrbal, občas napil, a říkal, že chlapec jistě co nevidět přijde. Určitě. Rozhlédl jsem se po rozpálené, prázdné ulici. U jiných domků, na jiných terasách také seděly postavy na houpacích židlích, zastíněné sítěmi proti moskýtům. Dívaly se těmi sítěmi na svět, ale svět je míjel na silnici v autech a nezastavil se na kus řeči.

Když jsme vypili další dvě piva a starý Hagstrom mi právě vykládal, jak by on byl řešil politickou situaci v roce 67, přijel jeho chlapec v otlučném chysleru. Ukázalo se, že jeho chlapec je skutečně ještě chlapec, nemohlo mu být víc jak osmnáct a byl to Hagstromův vnuk. Otřel si ušpiněné, zamaštěné ruce o tričko a o džínsy a přátelsky se se mnou přivítal, stejně jako jeho dědeček. Vysvětlil jsem, o co mi jde.

„Samozřejmě,“ řekl ochotně, „můžeme se jít na ten trajler podívat. Chcete hned?“

„Kdyby vám to nevadilo.“

„Jistě, tak jdeme.“

Naložil mě do svého vozu, ve kterém bylo horko jako v peci, a vyrazili jsme. Objel několik rohů a zastavil u rozbitých vrátek ve vysoké zídce. Za zídkou bylo zaprášené prostranství a na něm stály čtyři různé veliké přívěsy firmy Snail Express.

„Je to támhle ten,“ ukázal na největší přívěs. „Řekl bych, že ho sem dali v sobotu, aspoň myslím, počkejte, já se kouknu.“ Odemkl dveře do kanceláře v malém cihlovém domku a vešli jsme dovnitř.

Bylo tam vedro jako v pekle.

„Jo, správně, bylo to minulou sobotu.“ Díval se do knihy.

„Přivezli ho ze státu New York, platili předem, měli ho pronajatej na tejden, vlastně až do pondělka.“

„Nepamatujete si, kdo sem ten trajler přivezl?“

„Počkejte, hned si vzpomenu... jo, takovej starší chlap, moc si ho nepamatuju, ale řekl bych, že měl bílý vlasy, jo, to měl.“

„A nevíte, čím to sem přitáhl?“

„Pomáhal jsem mu to odpojit... jo, měl stejn, řekl bych, že šedej, určitě šedej.“

„Nepřijeli s tím tihle dva?“ Ukázal jsem mu fotografii.

„Ne,“ řekl s určitostí. Ty dva prý v životě neviděl, a jestli prý jsem se ptal dědečka. To jsem se samozřejmě ptal.

Řekl, že trajler vyčistil, ale jestli prý chci, tak ať se kouknu dovnitř.

„Proč jste ho čistil?“ ptal jsem se.

„To dělám přece vždycky, ale tenhle byl náhodou už vymetenej.“

Šel jsem se podívat, ale nenašel jsem nic, žádné žíně; žádnou sebemenší maličkost, která by nasvědčovala, že tam byl vtěsnán Chrysalis. Něco mě však přece jen zaujalo, byl to typ přívěsu, ve kterém bylo možno uprostřed otevřít střechu, aby se snáz nakládaly vysoké předměty. Vrtalo mi předtím hlavou, jestli je vůbec možné přinutit hřebce, aby nastoupil do tak malé, tmavé prostory. Ovšem pokud byla střecha otevřená, bylo to něco docela jiného.

Chlapec starého Hagstroma mně ochotně pomohl najít zástupce firmy, která v městečku pronajímala osobní auta. Půjčil jsem si černý klimatizovaný chevrolet, který měl najeto teprve pět tisíc.

V noci jsem natočil dalších tři sta třicet mil a na snídani jsem dojel do Gardineru.

Cestou jsem projížděl Yellowstonekým parkem, kde se mlhavé svítání pomalu prodíralo jehličnatými stromy, mezi nimiž probleskovala jezera jako tůně stříbrné rtuti. Nezahlédl jsem žádné losy ani medvědy.

Yogi spal.

Celé dopoledne jsem chodil po městě. Všichni místní obchodníci mě ubezpečili, že nikdy neměli na skladě kapesníky, jako byl náš.

Na fotografii žádný z nich nereagoval. Po obědě, který jsem si dal v malém bufetu a který se skládal z obložených chlebů s opékanou slaninou, rajskými jablíčky a salátem, jsem ujel dalších čtyřiapadesát mil do západního Yellowstonu.

Odpolední výlet městem měl opět týž výsledek, tedy žádný. Sedl jsem si do chevroletu, unavený, otrávený, a uvažoval jsem, co podniknout dál. V trajleru nebylo po hřebci ani stopy, i když se zdálo být dost pravděpodobné, že to byl týž trajler, který zahlédl ti řidiči. U Yellowstonekého parku jsem nenašel kapesníky, jako byl ten náš. Walt měl pravdu; celá výprava byla zbytečná. Myslel jsem na zpáteční namáhavou jízdu parkem; na prudké stoupání a klesání v kaňonech, a na nekonečných sto mil jízdy pouští do Rock Springs. Rozhodl jsem se, že pojedu zpátky až druhý den ráno. Našel jsem slušný motel, objednal si nejlepší pokoj, který měli, vysprchoval se, spláchl se sebe prach a trochu únavy a na dvě hodinky jsem si krásně zdříml.

Číšnice, která mi večer přinesla biftek, byla pěkná, udělaná ženská, dobrosrdečná a pevně přesvědčená, že se osamělý mužský chce bavit. Toužebně jsem si přál, aby mě nechala v klidu najíst, měla tam ale málo zákazníků, a tak jsem se dozvěděl všechno možné o jejích složitých rodinných poměrech. Abych ji zarazil v řeči, vyndal jsem nakonec z kapsy ten kapesník, celý pomačkaný, a zeptal se, jestli neví, kde bych si mohl koupit zrovna takový.

Chvilí uvažovala, pak prohlásila, že by to mohly vědět „holky“, a šla se „holek“ zeptat. S úlevou jsem v klidu dojedl biftek. Po chvíli se vrátila a váhavě položila kapesník na stůl.

„Holky říkaly, že tohle prý prodávají v Jacksonu, mají tam prej medvědy na popelníčkách a tak. Je to dole, v Teionském pohoří, odsud je to tak sto, sto padesát mil. Jackson je výletní město.“

Jacksonem jsem projížděl minulou noc cestou z Rock Springs. Bylo to obyčejné, venkovské západní městečko, ponořené do hlubokého spánku. Když jsem se pak v úterý dopoledne vracel, v městečku bylo živo, všude se rojili turisté i místní lidé, všichni oblečení za kovboje. Dozvěděl jsem se, že to je turistická oblast s tradicí divokého západu. Na hlavní třídě byl jeden obchod s upomínkovými předměty vedle druhého a hned v prvním, do kterého jsem vkročil, měli kapesníky s medvídky.

Osmá kapitola

Když jsem vystupoval z vozu, objevila se ve dveřích hlavní budovy ranče dívka z pramice, vyšla mi vstříc a vyloudila na tváři profesionální úsměv na uvítanou.

„Vy jste pan Hochner, že? Jsme rádi, že jste k nám přijel.“

„Já jsem zase vděčen, že jste mě ubytovali, když jsem se přihlásil tak na poslední chvíli a příští týden jsou svátky.“

Potřásl jsem si rukou. Snažil jsem se mluvit s nepatrným německým přízvukem, protože to bylo snazší,

než se pokoušet hovořit jako Američan, to bych byl dlouho nevydržel. Usoudil jsem, že by nebylo moc moudré, kdybych přiznal, že jsem Angličan.

„Teď začátkem sezóny většinou ještě máme volné pokoje.“ Její rty se usmály, ale oči zůstaly chladné. Rychle přelétla pohledem moje oblečení, vůz a zavazadla. Byla to obvyklá kontrola, kterou provádí každý hoteliér, ani ve snu ji nenapadlo, že bychom se mohli znát.

„Dovedu vás hned do vaší chatičky, jestli chcete. Můžete si trochu odpočinout a pak prosím přijďte do hlavní budovy ranče na večeri, až uslyšíte vyzvánět.“

Zaparkoval jsem vůz a vzal do každé ruky jeden kufr, do jedné starý a do druhé ten nový, který jsem koupil v Jacksonu. Šel jsem za dívkou po travnaté lesní pěšince k jednomu z malých srubů roztroušených mezi stromy.

Byla vysoká a statná a z blízka se zdála starší než tehdy na řece, odhadoval jsem, že jí může být tak sedmadvacet až osmadvacet. Světlé vlasy už neměla rozpuštěné jako mladé děvče, ale sčesané do uzlu; takže měla šíjí volnou. Místo bílých kalhot měla na sobě modré džínsy a měl jsem dojem, že má tutéž růžovou košili, jako tehdy. Pátý obchodník, u kterého jsem se v Jacksonu zastavil, ji okamžitě poznal, když jsem šikovně a nenápadně při placení upustil tu fotografii na zem tak, aby zůstala ležet obrázkem vzhůru. Kupoval jsem si právě mapu okolí.

„Vida, Yola Cliveová a Matt. To jsou vaši známí?“ ptal se.

„Ale právě se chystám, že se u nich zastavím.“ Odpočítával jsem drobné. „Nevíte, prosím vás, jak se k nim jede? Ještě jsem tam nikdy nebyl.“

Ochotně mi vysvětlil, jak se tam dostanu, prý je to jen patnáct mil a zaručeně to nemůžu minout, protože tam nejsou žádné jiné budovy než ranč Vysoké Zet. Ale jestli prý tam chci nocovat, tak bych tam měl předem zavolat, protože prý mívají plno, je to oblíbený podnik.

„Děkuji vám, máte pravdu, napřed tam zavolám.“

To, jsem také udělal. Také jsem si koupil džínsy, nějaké košile, jezdecké boty a kufr; do kterého bych to všechno naskládal.

Naštěstí může člověk v rančerském kraji nosit pistoli; aniž budí pozornost. Koupil jsem si tedy ještě černý ozdobný pásek se stříbrnou přezkou, ten prodavač se vůbec nedivil, když jsem napřed vyzkoušel. Jestli na ten pásek půjde navléknout kožené pouzdro na pistoli, které jsem měl s sebou.

Před koloniálem stál nefalšovaný starý kočár s koňmi: Měl zřejmě městečku dodat ráz, skutečného drsného západu. Jenže ti unavení, otrávení koně, kteří stáli v postrojích se svěšenými hlavami, by určitě cválajícím Indiánům neujeli. Ulici lemovaly vyvýšené prkenné chodníčky před obchody se zábradlím ze silných břevnen, ke kterým lze uvázat koně. Pod chodníčky ovšem už dávno nebylo bláto, kvůli kterému je kdysi stavěli, ale beton. Motely měly velké nápisy „klimatizace, ústřední topení“ a jména jako „Zálesákovy zátiší“ nebo „Indiánský tábor“. Jackson byl nepříliš povedená směs technického pokroku a skansenu, nicméně to byla směs ekonomicky úspěšná.

Proseděl jsem většinu odpoledne na zábradlí na hlavní třídě, přemýšlel, a dvakrát jsem si odskočil zatelefonovat Waltovi do Butress Life.

Yola Cliveová mě vedla kolem úhledného metru dřeva nahoru po schůdkách na maličkou verandičku a do srubu.

„Koupelna je tamhle,“ ukázala. „Večer si asi budete muset zatopit. Sníh roztál teprve před třemi týdny a noci jsou chladné.“ Usmála se a ukázala mi truhlík s nějakou drolivou směsí, který stál vedle malých, hranatých železných kamínek.

„Tamhle to si dejte pod dříví na podpálení.“

„Co to je?“ zeptal jsem se.

„Říkáme tomu Pep, je to směs nafty a dřevěných pilin.“ Rychle přelétla cvičeným okem místnost; je-li vše; jak má být: „Pokud si budete chtít namíchat něco k pití, máte za kuchyní lednici se zásobou ledu. Naši hosté si sem většinou pítí vozí protože my alkohol neprodáváme... Předpokládám, že budete chtít zítra jezdit, ale to dohodneme později, domlouváme se o koních většinou společně při večeri.“

Znovu se krátce usmála a odešla:

Vzdychl jsem a dal se do prohlídky domečku.

Majitelům se zdařil docela slušný kompromis mezi starým a moderním; použili staré, tradiční materiály v moderním projektu a postavili bytelný, pěkný dvoupokojový srub se strmou střechou a stěnami z nafermežovaných trámů. Ve větší místnosti stály dvě postele, ve zdi za záclonou byl výklenek; který sloužil jako skříň; pak tam byl stůl a dvě obyčejné židle, vyrobené u poctivého řemeslníka. Zjistil jsem, že dřevěný sušák na ručníky a polička v koupelně byly také vyrobeny ručně. Tím ovšem zdání skutečného zálesáckého obydlí končilo; protože kanalizace; vodovod a elektrická instalace byly zcela moderní.

Vybalil jsem si věci, rozložil je na políčky a rozvěsil na věšáky; převlékl se do džínů a modrobíle kostkované košile.

Opásal jsem se koženým páskem s pistolí: Teď jsem správný turista-zelenáč, řekl jsem si s úsměškem. Pak jsem proseděl hodinku na verandě a kochal se vyhlídkou, jako stvořenou pro reklamní kancelář. Od severu k jihu se táhl masiv Tetonského pohoří a Skalnatých hor, na úpatí pokrytý jehličnatými lesy, s hřebeny svítícími neposkvřeným; panenským sněhem. Dole v údolí se vinula stříbromodrá stužka; přítok tisícimílové Hadí řeky. Pastvina, která se svažovala od srubů k říčce, byla zarostlá keři a metlicemi s drobnými žlutými kvítky. Lesy kolem vyrůstaly na úpatí dalšího horského masívu, jehož ostré vrcholy vystupovaly vysoko nad ranč, obklopovaly ho a svíraly jako v objetí. Říčka protékala úžlabinou, ale jediná cesta, která do údolí vedla, končila slepě na parkovišti ranče Vysoké Zet.

U hlavní budovy se hlasitě rozezněl zvon. Vrátil jsem se do domečku a oblékl si volný černý svetr, pod kterým zmizel pás s pistolí. Svetr byl ostatně v horském podnebí zcela na místě, i když i tady bylo cítit, že je nad celou oblastí vlna teplého vzduchu.

Pomalu jsem přešel přes travnaté prostranství a uvažoval, zda mě Matt Clive pozná. Já si ho příliš zřetelně z té pramice nepamatoval. Podle fotografie jsem měl ale představu. Doufal jsem, že mně tehdy moc nevěnoval pozornost, protože se musel plně soustředit na Davida Tellera. Bylo ale možné, že si mě přece jen prohlédl lépe než Yola, stál ke mně blíže, když jsem se chystal skočit za Davidem.

Dělal jsem si zbytečné starosti. Nebyl tam.

Yola seděla na konci dřevěného stolu, kolem něhož byli rozsazeni spokojení, vesele brebentící hosté, tři mladé páry a jinak samé rodinky s dětmi. Já jediný jsem byl sám. Jedna vlídná, pěkně načesaná maminka mě pozvala, abych si sedl vedle ní, a její muž, který seděl na protější straně stolu, se začal hned přátelsky vyptávat, jakou jsem měl cestu. Z druhé strany seděl vedle mne malý chlapec a hlasitě si stěžoval rodičům, že nemá rád zapékané palačinky. Všichni hosté byli opálení, rozjaření, ve výborné náladě. Měl jsem sto chutí utéci od vši té veselosti a bodrosti, ale ovládl jsem se.

Když večere končila, začínalo mě to věčné usmívání unavovat a připadalo mi, že mám obličej jako ztuhlou komickou masku.

Nicméně, dobrosrdečný pán, který seděl naproti mně, Quintus L. Wilkerson III., byl docela rád, že má mlčenlivého posluchače, který ho nechá mluvit a neskáče mu do řeči. „Říkejte mi Wilkie,“ prohlásil. Musel jsem vyslechnout podrobný referát o tom, jak chytil ryby a že ho jeho žena Betty Ann šla k jezeru vyprovodit a pak vyrazila s oběma dětmi, Samanthou a Mickym se skupinou dalších hostů na výlet do hor. Musel jsem pak také vyslechnout, jak se výlet podařil. Zeptali se mne, pojedou-li příští den s nimi na vyjížďku na koních a já se statečně přemohl a prohlásil jsem, že pojedou rád.

Vydržel jsem u stolu až k černé kávě. Wilkerson řekl, jak se těší, že se setkáme u snídani, a Yola se mě zeptala, jak se mi líbí můj domeček.

„Moc se mi líbí, děkuji,“ nezapomínal jsem na německý akcent. A na povinný úsměv, samozřejmě.

„Tak to jsem ráda. Kdybyste cokoliv potřeboval, tak prosím řekněte.“ Zdvihl jsem se, celý rozlámaný, a odešel ke svému srubu. Opřel jsem se unaveně o zábradlí a díval se na bílé hřebeny hor. Zářily v měsíčním světle, probleskujícím mezi temnými mraky, které se hnaly po obloze. Bolela mě hlava, měl jsem pocit, že se mi rozskočí.

Jak jen tohle vydržím, říkal jsem si, ta zábava u večere byla nesnesitelná. Nedalo se ale nic dělat, nemělo smysl se modlit, byl jsem nevěrec. Kdybych šel k lékaři, předepsal by mi nějaké užívání a musel bych vyslechnout zbytečnou přednášku o tom, jak se mám sebrat a držet správnou životosprávu. Skutečně se nedalo nic dělat, musel jsem to nějak vydržet, až ty mizerné deprese zase trochu poleví. Kdybych aspoň věděl s jistotou, že se to časem zlepší, všechno by bylo snesitelnější.

Kdesi dole v údolí zařehotal hřebec.

Možná, že to je Chrysalis, napadlo mě. Byl jsem přesvědčen, že není-li přímo na ranči, bude určitě někde blízko. Keeble přece jen asi věděl co dělá, když mě poslal hřebce hledat, věděl, že pokud jde o práci, jsem normální a schopný rozumné činnosti.

Jakmile jsem se soustředil na nějakou akci, bylo mi líp, protože moje osobní zmatky a chmury rázem ustoupily do pozadí. Ideální by bylo, kdybych se mohl plně soustředit na práci dvacet čtyři hodiny denně.

To bohužel ale nešlo.

Na ranči bylo celkem asi sto dvacet koní. Čtyřicet z nich pobíhalo ve velké ohradě za hlavní budovou, byli to jezdeckí koně zvyklí na sedlo, a na těch vyjížděli hosté.

Po snídani jsme byli brzy, ale trvalo dost dlouho, než každému hostu vybrali vhodného koně, přestože většina přítomných už byla na ranči několik dní a koně znala. Wrangler se mě zeptal, jestli umím jezdit a pokud ano, tak jak dobře. Řekl jsem mu; že jsem na koni neseděl nejmíň devět až deset let.

Přidělil mi velmi klidného, mírného hnědáka s rozložitými boky.

Sedlo, jakého používali kovbojové, mi připadalo jako křeslo proti lehkému, závodnímu sedlu, na které jsem byl kdysi zvyklý.

Nezvyklé bylo také to, že nebylo možno krátit nebo prodlužovat třmeny. Hlavní wrangler uvolnil tři palce široké řemeny k sedlu, povolil je o tři díčky a znovu zapnul. Řemeny byly z prvotřídní měkké kůže a nemohly koně dřít ani po celodenní jízdě.

Vedle budovy ranče, na zeleném, zavlažovaném trávníčku byl asi akor veliký, dobře ohrazený výběh.

Během snídani jsem se díval z okna a pozoroval šest koní, kteří ve výběhu pobíhali. Byli tam tři klisny, dvě hříbata a dva hřebci. Oba hřebci byli hnědáci, ale jeden z nich měl bílou lysinu a nebyl to plnokrevník.

„Co je prosím vás tamhle to za koně?“ zeptal jsem se wranglera.

Chvilí se zarazil a uvažoval o tom, jak by to nejlépe a nejstručněji vysvětlil nevědomému zelenáči.

„My tady na ranči koně chováme.“

„Ach tak. Máte tu taky nějaké hřebce?“

„Máme asi dva nebo tři. Většina tamhle těch,“ ukázal na osedlané koně „jsou valaši.“

„Tamhle to je hezký hnědák,“ poznamenal jsem.

Podíval se, kam ukazuji. „Jo, ten je nový,“ řekl. „Je to polokrevník, Matt ho přivezl z Laramie, asi tak před třemi týdny.“ Měl jsem pocit, že se mu hřebec nelíbí.

„Vám se nezdá?“ zeptal jsem se.

„Řekl bych, že sem do hor má moc slabý kosti.“ Přizpůsobil druhý třmen. „Tak co, bude to takhle dobrý?“

„Je to úplně v pořádku. Mockerát děkuji.“

Přátelsky mi zamával a šel se postarat o dalšího hosta. Wrangleři se lišili od hostů jak věkem, tak oblečením. Byli to vesměs mladí lidé mezi osmnácti a třiceti, někteří z nich byli studenti, kteří si takhle o prázdninách přivydělávali. Hosté byli většinou rodiče s dětmi. Nikdo z nich nebyl kolem dvaceti. Betty Ann mě poučila, že kovbojům se říká kovboj jen ve filmech, správně se jím prý má říkat wrangler. Ostatně, na ranči Vysoké Zet stejně nebyl žádný dobytek, jen koně. Starali se o ně wrangleři a byli k dispozici turistům. Pokud šlo o oblečení, všiml jsem si, že se wrangleři oblékali střízlivěji než hosté, byli méně nažehlení a méně čistí. Vstávali v půl šesté a museli těžce pracovat, zatímco se hosté bavili.

„Každou noc vypouštějí koně do hor,“ vysvětloval Wilkie, „a ráno je zase zaženou do údolí.“

Vyrazili jsme z ranče. Rozdělili nás do dvou skupin, v každé dvanáct hostů a jeden wrangler. Sjeli jsme dolů, po plochem dřevěném můstku přes řeku a vzhůru po úbočí Tetonského masivu na protější straně údolí. Jeli jsme v řadě, jeden za druhým, přede mnou Wilkie, za mnou Betty Ann. Oba ustavičně něco povídali.

„Vyhánějí koně do hor, protože v údolí už nemají dost pastvy,“ vykládal Wilkie. Pootočil se, abych ho lépe slyšel. „V noci se zatoulají na míle daleko. Wrangleři některým koňům přidělávají zvonečky, jako to dělají ve Švýcarech s dobyt看, aby je ráno našli. Ty zvonce přidělávají koňům, kteří jsou takoví jako přirození vůdci stáda, a ostatní se jich drží.“ Zasmál se. „Víte, ono je někdy těžké rozeznat je ve slunci mezi stromy, když se vám tam stírá světlo a stín.“

Měl pravdu. Minuli jsme právě v malé dolince skupinu tří koní, které bych byl vůbec nezpovozoval, kdyby jeden z nich nebyl pohnul hlavou a nezacinkal zvonečkem.

„Dolů seženou vždycky jen tolik koní, kolik je třeba, ostatní nechávají tady, volně, a zaženou je dolů třeba až další den, když na ně náhodou narazí dřív,“ dodala Betty Ann.

„Takže se může stát, že někteří koně zůstanou v horách třeba celý týden, že?“ zeptal jsem se.

„Myslím, že ano,“ odpověděl váhavě Wilkie. Nebyl si docela jist, jak to vlastně je. „Ovšem když wrangleři potřebují některého určitého koně, tak ho jedou hledat až nahoru k hřebenům, to vím určitě.“

„Každý, kdo slušně jezdí, může ráno jet s wranglery,“ řekla Betty Ann. „Ovšem oni po téhle cestě jezdí klusem!“

Stezka byla příkrá a kamenitá.

„Holčičko, tyhle koně se tu narodili, jsou na to zvyklí, to jsou jiný koně než doma na jízdárně.“

Ve výšce jedenáct tisíc stop jsme dojeli na malou náhorní rovinu zastíněnou jehličnatými stromy, odkud byl překrásný pohled do zalesněného údolíčka s nádherným, jiskřivě modrým průzračným jezírkem. Ze všech stran se začalo ozývat cvakání spouští fotografických aparátů. Vzrušené hlasy vykřikovaly nadšeně nad krásou, která si zasloužila tiché mlčení. Po chvíli jsme se obrátili na zpáteční cestu.

Yola se mě u oběda zeptala, jestli jsem to dopoledne hezky užil.

Přemohl jsem se a řekl, že ano. Wilkersonovy děti mi začali říkat Hans a škemraly, abych s nimi šel dopoledne dolů k řece plavat.

Wilkerson mě poplácal po zádech, že prý jsem prima chlap. Pak mě začala Betty Ann obdařovat

významnými pohledy a já dostal zlost. Bylo mi jasné, že jestli si toho všimne její muž, bude po přátelství. Vstal jsem od stolu a vstrčil do kapsy kus chleba, který jsem schoval do ubrousku. V chatě jsem vybalil speciální nákup, který jsem si opatřil v potravinářském obchodě ve městě. Do jedné kapsy jsem si nacpal kostky cukru. Z druhé kapsy jsem vyndal chleba v servítku, vysypal na něj obsah celé jedné krabičky se sardinkami a s touto lahůdkou v ruce jsem se vydal zadem, mezi křovím a metlicemi k ohradě pro klisny a hříbata. Došel jsem k výběhu ze strany odvrácené od budovy ranče.

V jedné ruce jsem měl sardinky, do druhé jsem vzal cukr a šel jsem nabízet. Všechny klisny chvilku očichávaly a pak si vybraly cukr. Hříbata si vybrala cukr. Hnědák s bílou lysinou si vybral cukr. Zaprášený polokrevník, kterého Matt přivezl před třemi týdny z Laramie, se dostavil poslední, byl méně zvědavý než ostatní.

Očichal sardinky, vztyčil hlavu, zastříhal ušima a zadíval se do dálky, na hřebeny Tetonských hor, jako by slyšel znít z dálky známý hlas nebo zavětlil známou vůni. Nozdry se mu lehce zachvěly. Díval jsem se na ušlechtilý tvar jeho lebky, krásně položené oko, dokonalé nasazení hlavy. Měl záď dostihového koně a výraz plnokrevného hřebce.

Sklonil hlavu a sežral sardinky.

Mola a Matt Cliveovi žili v samostatném srubu, odděleném od hlavní budovy ranče. V hlavní budově byla jen jídelna, kuchyně, hala pro hosty a rekreační místnost, ve které bylo možno za deštivých dnů hrát různé hry.

Mola vycouvala z malé garáže vedle srubu s olivově zelenou dodávkou s bílým nápisem na dveřích a odjela po prašné silnici.

Překvapeně a pobaveně jsem se za ní díval. Tak vida, říkal jsem si, páni řidiči toho přepravního boxu si skutečně zaslouží pochvalu, pamatovali si správně nejen vůz Snail-Expressu, ale i tu dodávku. Museli je potkat několikrát, ale zaslouží si stejně pochvalu.

Hosté směli používat telefonu ve srubu majitelů ranče. Zvolna jsem se tam loudal, zaklepal na dveře a zjistil, že nikdo není doma: Dveře měly zámek, ale byly odemčené. Sruby pro hosty zámky neměly, dveře měly jen závoru zevnitř.

Rychle jsem prošel místnostmi. Byly tam dvě oddělené ložnice, každá s jedním lůžkem, obývací pokoj, kuchyňka, koupelna a kancelář. Na dvou zcela skrytých, málo přístupných místech, jsem spěšně přidělal odposlouchávací zařízení a vyšel jsem ven.

Nastoupil jsem do chevroletu a odjel do Jacksonu, odkud jsem mohl telefonovat ve větším klidu a soukromí. Měl jsem dlouhý hovor s Butress Life v New Morku. Většinou jsem mluvil já. Walt jen lapal po dechu a občas se zmohl na to, že vykřikoval: „Ne! To přece nemůžete...”

„Poslouchejte, Walte,“ řekl jsem nakonec. „My přece nejsme policie. Předpokládám, že vaše společnost bude spokojená, když se ztracený objekt zase najde a že nebude klást zbytečné otázky, než Instrukce, které jsem dostal já od Davida Tellera, jsou: najít Chrysalise, nic víc, nic míň. Kdybychom postupovali tak, jak chcete vy, skončili bychom v rukách chytrých pánů právníků a kůň, kterého chceme; by už nebyl na živu.“

Chvilí bylo ticho. „Tak tedy dobře,“ řekl pomalu, „O. K. bude po vašem.“

Zapsal si dlouhé a složité pokyny. „Dnes máme středu,“ uvažoval jsem nahlas, „do neděle máte celé tři dny. To by vám mělo stačit.“

„Ale jen tak tak.“

„To zvládnete,“ utěšoval jsem ho, „nemusíte nikde běhat, to vytelefonujete.“

Nebрал to s humorem. „A co budete mezitím dělat vy?“ zeptal se kousavě.

„Na ranči pro rekreanty se člověk rekreuje,“ řekl jsem věcně.

Z hlavní pošty jsem mu poslal doporučeně obálku s šesti žíněmi z hřívky toho sardinkového koně a pak jsem vyrazil zpátky, k neutěšenému úkolu užívat dovolenou, před kterou jsem byl vlastně na útěku.

Ty tři dny se zdály nekonečné. Ještě že jízda na koních zabrala většinu dne, to bylo příjemné. Sedět u jídla v jídelně byla skutečně oběť. Noci byly nekonečné. Byl bych si přál, aby se mnou byla Linny, protože s ní mi bylo líp, deprese vždy trochu ustoupila. Jenže Linny musela teď léčit duši Eunise, na mě neměla čas. Ostatně, její otec, i když mi důvěřoval, by byl těžko by byl těžko uvěřil, že ji potřebuji mít nablízku jen během dne.

A možná, že by měl i pravdu, že by mi to tak docela nestačilo.

Takže nic, žádná pomoc, žádná opora.

Yola vedla podnik velmi dobře, nezkušenému by se zdálo, že snadno a bez námahy. Manipulovala hosty i zaměstnanci s úsměvem, bez zlobení a bez násilí. Vlasy měla vždy dokonale upravené, na sobě většinou džínsy, košili a na nohách lehké sportovní boty.

Jezdecké boty nenosila, zachovávala si úmyslně ženskost.

Vyzařovala z ní vlídnost a spolehlivost, ale úsměv měla vždy jen na rtech, v očích ne.

Yola s hosty na vyjížďky nejezdila a při jídle jsem vedle ní nikdy neseděl, protože všichni přítomní pánové a dokonce i řada dam o tu čest denně zdvořile bojovali. Ve čtvrtek po večeři, když jsem s několika jinými hosty popíjel na terase kávu, sedla si půvabně na volné křeslo vedle mne a ptala se, jak užívám dovolené a jestli se mi líbí v mém srubu.

Odpověděl jsem lichotivě, samé polopravdy a všiml jsem si, že také poslouchá jen napolovic, „Řekl bych, že jste na takový krásný podnik velice mladá,“ poznamenal jsem velice zdvořile.

Na tuto zvědavost zareagovala s velikou lehkostí. „Ranč patřival mému dědečkovi a potom mé matce, zemřela před dvěma lety.“

„A sloužil ranč vždycky pohostinství? Totiž, zdá se mi, že to tu je na chování dobytka přece jen moc hornaté...“

„Bylo to vždy pohostinství,“ odpověděla. „Dědeček ranč postavil před čtyřiceti lety. A jak vy jste se vlastně o nás dozvěděl?“

Rychle jsem se na ni podíval. Ptala se ze zvědavosti, ne z podezíravosti.

„Ptal jsem se v Jacksonu, kde bych našel něco v horách, něco hezkého, kde by byl klid.“

„Kdo nás doporučil?“

„Nějaký člověk, kterého jsem náhodou potkal na ulici.“

Spokojeně přikývla.

„Co děláte v zimě?“ zeptal jsem se.

Zajiskřilo jí v očích a usmála se. Pochopil jsem, že její zimní činnost ji těší mnohem víc než vedení ranče.

„V zimě se stěhujeme na jih. Tohle údolí je od října do března sněhem úplně odříznuté od světa.“

Vracíváme se až v květnu...

Provoz většinou zahajujeme v druhém týdnu června, kaňony jsou ale tou dobou ještě nesjízdné, je tam sních.“

„Co děláte s koňmi?“

„Ty přestěhujeme vždycky dolů, do kraje; přezimují na ranči jednoho našeho známého.“

Mluvila energicky a sebejistě, tak jako jednala. Všiml jsem si, že se při řeči zahleděla k padoku pro klisny a hříbata, klidně a spokojeně. Pak se její pohled, bezvýrazný, neosobní, vrátil ke mně.

Nasadil jsem úsměv číslo tři, pouze pro dospělé –, a zeptal se, jestli jí v té pustině není někdy smutno, jestli není osamělá.

Po této mé jemné, ale zcela jasné nabídce jen rozhodně zatřásla hlavou. Přestože jsem byl z přítomných mužů jediný svobodný a nehlídala mě žárlivá žena, neměla Yola o mé dvoření sebemenší zájem.

Pochválil jsem jí stravování, pochválil jsem wranglery. Řekla, že ji těší, že jsem spokojen. Zívá jsem, omluvil se, poznamenal něco o tom, jak člověka čerstvý vzduch zmáhá... Tohle slyšela stokrát do roka, odpověděla mechanicky; nemusela se už vůbec namáhat s přemýšlením. Usoudil jsem, že by nebylo moudré, snažit se ji nějakou otázkou vyburcovat z klidu a k něčemu vyprovokovat.

V současné situaci by to bylo krajně netaktické.

Po chvíli jsem líně vstal, prohlásil, že si půjdu lehnout, a ona mi věnovala jeden ze svých bezvýrazných úsměvů. Vlastně mě vůbec nevnímala, a kdybychom se potkali za měsíc, ani by mě nepoznala.

Pokud bych jí ovšem mezitím nezavdal příčinu, aby si mě zapamatovala.

Odposlouchávací zařízení v její kabině bylo zapojeno na audio-zapínání. Jakýkoliv hluk nebo hovor uvedl v chod nahrávací zařízení, které jsem měl zabudováno v tranzistorovém, na pohled obyčejném rádiu na nočním stolku. Neměl jsem ale dohromady co odposlouchávat. Yola spala sama. Na pásku byl jen běžný hovor se čtyřmi hosty, které si po večeři pozvala na skleničku, a pak už jen telefonické hovory.

Každý večer jsem si u roztopených kamen ve srubu přehrával, co se za celý den natočilo: Skoro všechny telefonické hovory se týkaly podniku. Hovor s konzumem, s prádelnou, s obchodem se řemeslnickými potřebami, objednávky pokojů. V pátek večer ale konečně došlo k hovoru, který stál za všechnu tu námahu.

„Je to strýc Bark?“ Yolin hlas zněl jasně, zřetelně.

(Odposlouchávací zařízení bylo za obrazem nad telefonem.) „... holčičko...“ tu a tam jsem zaslechl i ojedinělé slovo ze sluchátka, ale jen vzácně. Yola asi držela sluchátko těsně u ucha.

„Jistě, tady je všechno v naprostém pořádku, žádné komplikace.“

„... Matt?“

„Proto ti právě volám, strýčku. Matt psal, že to bude muset v Anglii vzdát. Že prý se, víš ke komu, nemůže vůbec dostat, hlídají ho jako státní poklad. Budeme tedy muset ještě vyčkat, nedá se nic dělat.“

„...“

„Já vím, že to je nepříjemné, ale hlavní věc snad je, abychom ho k tobě dostali, než přijde sníh...“

„...“

„To přece nejde, víš, že to tam není vhodné...“

„... zůstat...“

„Určitě ho nemůžeme poslat ke Clintovi s ostatními. Ztratili bychom tak celý rok a ještě ke všemu by si mohl zlomit nohu, co my víme.“

„... poušt...“

„Ne, opravdu ho nemůžeme mít v Pittsechu, není to tam vhodné. Ale vždyť je ještě spousta času a Matt určitě něco vymyslí.“

„... nebyl pouštěl.“

„Ale ano, byl by ses do toho pustil. Ostatně, na tyhle úvahy je teď pozdě. Nikdo přece nemohl předpokládat, že se vyskytne tahle pitomá komplikace. Matt se asi vrátí už zítra; řeknu mu, aby tě ihned zavolał.“

Pak už položila sluchátko. Přehrál jsem si celý hovor znovu. Z hovoru vyplynuly dva body: Davida Tellera hlídali příliš nápadně, a Matt si proto musel domyslet; že epizoda s pramicí nebyla pokládána za nešťastnou náhodu. Ta „pitomá komplikace“, která zkřížila Cliveovým a jejich společníkovi plány, mohlo být to, že jsem se u řeky vyskytl já a Teller vylovil.

Mohlo to ovšem také být něco docela jiného, něco, co bylo prvotním motivem k odstranění Davida Tellera. Koně ukradli v úterý, patnáctého června, a Yola se ptala na Davidovu adresu v hotelu v sobotu, devatenáctého června. Co se stalo během těch čtyř dnů, které mezitím uplynuly, pokud se vůbec něco stalo?

Pitomá komplikace... –

V sobotu ráno po snídani jsem Yole oznámil, že se mi na ranči velice líbilo, ale že budu muset odjet už v neděli. Usmála se zdvořile a poděkovala mi, že jsem jí to včas oznámil.

„Mohla byste mi zítra ráno přichystat účet?“ zeptal jsem se.

„Samozřejmě. Ale proč nepočkáte do pondělí, je přece svátek?“

„Bohužel nemohu.“

Přikývla. Bylo jí to srdečně jedno. „Samozřejmě, účet budete mít připravený.“

Wilkersonovi nařikali, že odjíždím. „Přijďte o táborák a o vyjížďku po řece,“ domlouvala mi Samantha.

Místní lidé na svátek 4. července vždy vozili hosty po prudké říčce na gumových nafukovacích člunech, patřilo to k místním zvykům, jako rodeo nebo lyžování, a Samantha mě předtím pozvala, abych se toho zúčastnil s nimi. „Možná, že přijedu zase napřesrok.“ A možná, že ne, řekl jsem si v duchu.

Odpoledne jsem hlídal děti, zatímco Betty Ann odjela do města k holiči a Wilkerson se vydal k nějakému vzdálenějšímu jezeru na ryby. Děti se šly koupat, ale já jsem odmítl, plavat jsem nešel.

Měl jsem strach, že kdyby mě Yola zahlédla ve vodě, mohlo by se jí vybavít v paměti, kdy a kde mě už viděla. Pak jsme s dětmi krmili dlouhonohá hřibata v ohradě cukrem a hrstmi trávy, které jsme jim prostrkávali mezi břevny v ohradě. Břevna byla z mladých, pevných stromků, přibitých k silným kůlům. Branka v ohradě byla také bytelná a pevná, na petlici, zajištěná pořádným visacím zámkem. Ani branka ani zámek nebyly nové.

Samantha a Mickey nejevili nad sardinkovým hřebcem valné nadšení.

„Má moc tenké nohy,“ poznamenal Mickey. „Ten by si je určitě v horách polámal...“ Zadíval jsem se k hřebeni Tetonského pohoří, na kterých ve slunci jiskřivě svítil sníh. Koně, kteří se v těchhle končinách narodili, se v horách pohybovali lehce, bez potíží, snadno si vybírali, kam šlápnout mezi kameny, na prudkých stezkách, ve sněhu, v houšti, na holých, kluzkých kamenech na samém hřebeni.

„Proč nejedete až v pondělí?“ ptal se Mickey. „Když odjedete zítra, přijdete o ohňostroj.“

Devátá kapitola

V sobotu v jednu hodinu ráno jsem stál na verandě srubu, naslouchal zvukům noci a čekal, až se ve tmě trochu rozkoukám.

Větve stromů se lehce pohybovaly v mírném větru.

Z dálky se ozvalo zatroubení auta. Od ranče zaznívalo tiché hučení elektrického generátoru. Z Yolina srubu se neozývalo nic.

Celý večer tam bylo ticho, Matt se ještě nevrátil.

Neochotně jsem se rozhodl nechat jezdecké boty ve skříni, obul jsem si jen lehké tenisky a přes ně jsem si ještě natáhl silné ponožky. Šel jsem zadem, křovím a metlicemi k ohradě, stoupala ke mně vůně rozdrceného listí. Měsíční světlo probleskovalo mezi mraky a na cestu bylo vidět i bez baterky. Lepší

podmínky jsem si ani nemohl přát.

Visací zámek u branky v ohradě byl skoro k smíchu. Mechanismus zámku byl velmi jednoduchý a mně se podařilo otevřít ho během pěti minut. Zámek lehce cvakl, otevřel se, branka tiše vrzla.

Protáhl jsem se dovnitř a nabídl klisnám a hříbatům cukr.

Hnědák s lysinkou potěšeně zařičel. Kolem bylo ticho. Nic. Yolin srub byl temný, v ubikacích wranglerů byla také tma.

Sardinkový kůň byl trochu rozčilený, ale cukr si vzal a dovolil mi, abych mu přehodil přes hlavu ohlávku z kusu provazu. Chvilí jsem ho drbal na nose a poplácával po krku. Pak se nechal celkem klidně a poslušně odvést k brance. Ostatní koně šli za námi.

Vykročili jsme z ohrady. Neokovaná kopyta koní tiše dopadala na měkkou zem.

Tiché procesí zvolna kráčelo k řece, předusalo přes můstek a vydalo se do tmavého lesa na protějším břehu. Klisny se brzo zastavily a začaly se pást, hříbata s nimi. Hnědák s lysinkou si ale náhle uvědomil, že je volný, zařičel a vyřítil se do tmy.

Rámusu nadělal jako tank. Zadržel jsem napětím dech. Vteřiny ubíhaly. Nic, všude ticho, nikdo se nevzbudil.

Sardinkový kůň tahal za ohlávku, chtěl taky utéci. Utěšoval jsem ho, uklidňoval, a pak jsme se zvolna vydali na cestu. Šel po stezce příliš pomalu, opatrně si vybíral, kam šlápnout mezi kameny: Nechtěl jsem ale na něj spěchat, bylo by to příliš riskantní. Přiznávám, že mi šel mráz po zádech při představě, že bych musel do wyomingského vězení pro krádež koně, ale ještě větší strach jsem měl z představy, že měl Mickey pravdu, když mluvil o těch tenkých nohách, co se tak snadno zlámou.

Místy byla stezka velmi úzká, po jedné straně strmý svah vzhůru, po druhé propast. Pokud člověk po stezce jel za dne, spoléhal se jednoduše, že kůň nešlápne vedle. Jakmile by člověk spadl se stráně, nic by ho nezastavilo, kutálel by se dolů mezi kameny dvě stě až tři sta stop. Na takových místech nebylo možné jít vedle koně, musel jsem se protáhnout před něj a pak jsem ho pomalu vedl. Zvolna našlapoval za mnou.

Asi dvakrát nebo třikrát jsme narazili na skupinku koní z ranče.

Prozradil je vždy zvoneček na krku „vůdce stáda“. Tmavé siluety zvířat splývaly s okolím, jen občas ozářilo měsíční světlo tu oko, tu hřbet nebo svištěcí ocas koně. Wrangleři je denně ráno hledali podle stop, protože zvonce bylo slyšet jen na vzdálenost jednoho furlongu. Bavil jsem se s jedním z wranglerů o stopování a ten mi vysvětlil, jak postupují. Věděl jsem, že snadno půjdou po stopě až k hřebenům, že poznají, kdy tudy prošel podle množství rosy v otiscích kopyt. Chlapec, s kterým jsem mluvil, vyčetl ze stop, které v mých očích vypadaly jen jako zaprášené rýhy, kolik koní tím místem prošlo a kdy. Wrangleři četli stopy jako abecedu: Kdybych se snažil zničit stopy koně, zničil bych i naději, že si Cliveovi budou myslet, že se kůň dostal na svobodu jen nešťastnou náhodou. Doufal jsem; že moje stopy budou nečitelné. Šplhat po horské kamenité pěšině v ponožkách přes tenisky bylo krajně nepohodlné a podstoupit takové utrpení nadarmo by bylo k vzteku.

Trvalo nám dvě hodiny, než jsme se dostali do výšky dvanácti tisíc stop, na konec stezky, kterou jsem se v posledních dnech naučil znát. Dál jsem musel jít po čichu a doufat, že nezabloudím. Plující mračna zastiňovala měsíc a vrhala tmavé stíny na kamenitou půdu. Několikrát jsem se musel zastavit a šmátrat před sebou nohou, abych zjistil, je-li vůbec kam stoupnout, není-li přede mnou propast.

Měsíc a chladný vítr mě vedly správným směrem.

Stezku, vyznačenou na mapě tečkovanou čarou, bylo možno spíš tušit než vidět.

Musím uznat, že kůň se držel dobře. Já toho měl skoro dost. Ve státních službách nás horolezectví neučili.

Vrcholek Velkého Tetonu sahal do výše třinácti tisíc sedmi set stop. Připadal mi blízko. Kolem byly plochy a ostrůvky tajícího sněhu, mezi nimi tmavá zem. Náhle jsem došel k další stezce, vinoucí se kolem sněhových polí jako had. Bylo vidět, že tudy nedávno šli lidé, na sněhu byly stopy. Měl jsem štěstí, šel jsem správně. Studený vítr mě mrazil, pronikal černým svetrem a košilí. Litoval jsem, že mě nenapadlo vzít si rukavice. Doufal jsem ale, že už nemusíme jít daleko. Musíme přejít kaňonem přes sedlo a pak dolů, na druhou stranu. Podíval jsem se na hodinky.

Měl jsem zpoždění, výstup trval skoro tři hodiny.

V kaňonu bylo tma jako v pytli a také tam nebylo vidět z druhé strany údolí. Vyndal jsem baterku a svítil jsem si na cestu. Díky tomu celá expedice málem ztroskotala.

Zpoza skály před námi náhle vykročil na stezku nějaký člověk. Kůň se polekal ještě víc než já, uskočil zpět, vytrhl mi provaz z ruky a rychle uskočil stranou, na úzkou skalní římsu. Jak jsem se snažil koně zadržet, upadl jsem.

Vylekaný a rozzuřený jsem se zvedl a chystal se vykročit za koněm. Ten člověk dole na cestě váhavě popošel a zavolal na mě.

„Gene?“

Byl to Walt.

Doslova jsem se kousl do jazyka, abych se ovládl a abych se na něho vztekle nerozkřikl. Nebyl na to čas. „Viděl jsem, že jdete, viděl jsem světlo,“ vysvětloval. „Napadlo mě, že vám půjdu naproti. Přišel jste později, než bylo domluveno.“

„Ano.“ Sevřel jsem rty. Život zvířete v ceně půl miliónu liber teď visel na vlásku. Byla to moje chyba, já byl zodpovědný.

Měsíční světlo slabě probleskovalo. Na koně jsem nedohlédl.

Stezka, po které se polekaně dal na útěk, byla osmnáct palců široká skalní římsa, po levé straně strmá skála, vpravo strmý sráz. Svah byl vražedně prudký, téměř kolmý a na dně propasti, kam nebylo možno ve tmě dohlédnout, jistě byly obvyklé špičaté, ostré balvany.

„Zůstaňte tady a buďte zticha,“ řekl jsem Waltovi.

Mlčky přikývl. Pochopil, že by v této situaci žádná omluva nemohla být dostatečná. Měl přece jasné instrukce, měl čekat na zcela přesně vymezeném místě.

Skalní římsa byla třicet stop dlouhá a stáčela se doleva. Pomalu jsem po ní vykročil, bez baterky, rukou jsem se přidržoval stěny vlevo a sledoval jsem jen stěží viditelné obrysy římsy dole vpravo.

Po třiceti stopách se římsa rozšířila a vyústila na malou oválnou plošinu, ze tří čtvrtin obklopenou skalní stěnou a v jedné čtvrtině spadající dolů k prudkému srázu. Na dně plošiny bylo tmavé kamení a zbytky sněhu.

Kůň tam stál celý zpocený, svaly napjaté a třásl se na celém těle. Nebylo jiného východiska, věděl jsem, že se budeme muset vrátit po té skalní římsě.

Hladil jsem koně po nose. Dal jsem mu čtyři kostky cukru a tiše ho uklidňoval. Mluvil jsem opravdu klidně, i když jsem zdaleka klidný nebyl. Trvalo dobrých deset minut, než se trochu upokojil a uvolnil, a dalších pět minut, než byl ochoten hnout se z místa.

Opatrně jsem ho otočil a přichystal ke zpáteční cestě.

Každý kůň velmi citlivě reaguje na lidský strach.

Věděl jsem, že mám-li mít vůbec naději, že se s Chrysalisem dostanu bezpečně zpátky, musím jít před ním, jako bych se procházel po pohodlném, širokém betonovém chodníčku u stájí.

Kdyby ucítil strach, nehnul by se z místa.

Tam, kde se římsa zužovala, zůstal stát. Dal jsem mu ještě několik kostek cukru a trochu sladkých domluv. Pak jsem se k němu otočil zády, přehodil si provaz přes rameno a pomalu vykročil.

Ucítil jsem jenom nepatrné váhavé škubnutí. Kůň šel za mnou.

Nikdy v životě se mi vzdálenost třiceti stop nezdála být tak dlouhá. Naštěstí šestý smysl, který mají zvířata, zabránil koni šlápnout na kraj římsy a klapot klouzajících kopyt mě bezpečně provázel celou cestu.

Tentokrát byl Walt tiše jako pěna. Došel jsem k němu po několika yardech, když jsem se dostal na původní stezku. Beze slova se otočil a šel před námi. Po chvíli, ani ne za půl míle se v širokém údolí cestička rozšířila. Tam, kde na mě měl čekat také Walt, stál další muž. Podupával, aby se zahřál. Sam Kitchens:

Stál tam a držel nějakého koně za uzdu.

S velkou baterkou si pečlivě prohlédl mého koně, zatímco já držel jeho.

„Tak co?“ zeptal jsem se.

Přikývl. „Jo, je to Chrysalis, jasně. Vidíte tadyhle pod lopatkou tu jizvičku? To si natrhl kůži o železnou tyč u branky, když mu byly dva roky, byl tehdy trochu bujněj. A podívejte se tady na břicho, ty černý fleky jako pihi, nebo tadyhle na zadku; jak mu roste srst do víru. Nohy měl vždycky bez škrábnutí. No, teď tu a tam něco je, že jo, co dřív neměl. Jinak ale, když si ho člověk celýho prohlídne, tak podle těch věcí, co sem říkal a vůbec, můžu u každého soudu odpřisáhnout, že to je docela určité von.“

„Když se tehdy řízl o tu tyč, volali jste k němu veterináře?“ zeptal jsem se.

Přikývl. „Jo, dal mu tam asi šest stehů.“

„To je dobře. Tak, a teď se seberte a jedte, a dejte na něho pozor.“

Sam Kitchens se ušklíbl. „Kdo by si byl pomyslel, že se s ním zase shledám až ve Skalnatejch horách; co? A uprostřed noci.“

Buďte bez starosti, to víte, že na něho dáme pozor.“

Hravě koně otočil, láskyplně na něho zamlaskal a vyrazil na cestu. Musel ještě ujít pěšky jednu míli k

turistickému tábořišti, kam s Waitem přijeli nákladním boxem se Samem Hengelmanem.

„Poslyšte; je už pozdě, nevracejte se zpátky, pojedte s námi,“ řekl Walt.

Zavrtěl jsem hlavou. „Přijedu za vámi do Idaho Falls, tak, jak bylo domluveno.“

Wait neklidně přešlapoval. „Je příliš riskantní se tam vracet.“

„Nestarejte se, nic se mi nestane. Vy hlavně koukejte, aby sebou oba Samové hodili. Než se rozední, musíte být už daleko. Mají tu fakturu?“

Wait přikývl a zadíval se na koně, který stál vedle mě.

„Dal za něj pět set dolarů. Je to hnědák bez odznaků, asi sedm až osm let starý, jak jste chtěl. A tenhle popis taky stojí na té faktuře a takového koně budeme mít ve voze, kdyby to snad mělo někoho zajímat. Koně vybral Sam Kitchens, říkal, že se tak nejspíš blíží tomu, co potřebujeme, pokud bychom ovšem nechtěli vyhodit několik tisíc dolarů za plnokrevníka.“

„Ano, vypadá docela dobře. Tak zatím nazdar, Walte.“

Mrčky přihlížel, když jsem vyskakoval na neosedlaného koně a chopil se otěží. Zamával jsem mu, otočil se a vyrazil vzhůru do kaňonu.

Je skutečně pozdě, říkal jsem si, možná, že příliš pozdě. V šest hodin budou už wrangleři vysoko v horách a budou shánět koně. Je neděle, a hosté jako obvykle pojedou na vyjížďku. Bylo už pět, měsíc bledl a na východě se začínalo jasnit, jestli mě takhle časně zrána zahlédnou, bude zle.

Nový kůň byl v horském terénu jako doma, klusal klidně a jistě vzhůru kaňonem. Minuli jsme hroznou skalní římsu, po které předtím prchal Chrysalis, a konečně jsme se přehoupli na druhou stranu hřebene, směrem k údolí, kde žili Cliveovi. Začal jsem vyhlížet zatoulané skupinky koní z ranče, ale první zvoneček jsem zaslechl, teprve když jsme dojeli daleko pod hranici sněhu.

Několik koní se popásalo v zalesněném dolíku.

Když jsem se k nim blížil, začali pomalu ustupovat, jakmile jsem ale dojel až mezi ně a zastavil, zůstali také stát. Sklouzl jsem se svého koně, chytil za hřívu jednoho z volných a dal mu ohlávku z mého Koně, kterého koupili za pět set dolarů Davida Telleru, jsem nechal na svobodě. Svého nového partnera jsem otočil směrem k domovu a pobídl do klusu.

Znal cestu, a mohli jsme proto jet mnohem rychleji.

Věděl jsem od Wilkersonů, že wrangleři po horských cestách cválají, ale nedovedl jsem si představit, jaký to je hrozný zážitek. Kůň stoupal v trysku na místa, kde jsem myslel, že by se nemohl udržet žádný člověk, natož čtvernožec. Když jsme odbočili z obvyklé cesty, vůbec nezpomalil. Řítili jsme se dolů mezi jehličnatými stromy, osamělými borovicemi, tu a tam mezi skupinami šedavých, odumřelých jilmů, až jsme přijeli do hustšího lesa, kde byla půda travnatá a kde se začínal objevovat nízký podrost, křoví a borůvky. Museli jsme zvládnout prudký svah pokrytý černou rašelinou, po kterém se roztékal horský potok. Kůň se potácel, podklesával kupředu, kolena se téměř dotýkala země.

O kus dál musel potok přebrodit. Rychle a s jistotou si vybíral, kam šlápnout mezi kameny skrytými proudící vodou. Cválal přímo dolů kamenitým srázem, který stezka křížovala v širokých serpentinách. Zachytávali jsme se o vyčnívající větve stromů.

Ležel jsem koni na hřbetě, hlavu přitisknutou k jeho šíji, rozhodnut, že kudy projde kůň, musím projít i já.

Nenáročné turistické projíždky, které jsem v poslední době absolvoval, jistě nebyly řádnou přípravou na tuhle krkolomnou jízdu, kdy jsme se stále řítili střemhlav dolů. Kdysi jsem jezdil parkúry, ale to byla hračka proti téhle jízdě. Naštěstí, co se člověk naučí v dětství, nezapomene nikdy. Rovnováhu jsem udržel bezděčně, bez námahy. Nespádl jsem.

Udrželi jsme to strašlivé tempo až k místu, kde jsme byli od ranče vzdáleni jen asi jednu míli. Pak jsem koně stočil doprava, pryč od mostu k ranči.

Věděl jsem, že wrangleři jistě půjdou dříve nebo později po jeho stopě, ale neměl jsem už čas, nemohl jsem celý ranč obíhat pěšky.

Bylo už světlo, bylo pozdě, nemohl jsem se odvážit na most, musel jsem vyjet vzhůru, přejít říčku o kus výše proti proudu a vrátit se ke své chatě z druhé strany, lesem.

Asi po půl míli jsem sklouzl s koně a sundal mu ohlávku. Kůň byl celý zpocený a bylo na něm vidět, že jistě nestrávil klidnou noc na pastvě. Poplácal jsem ho po zadku. Odklusal nahoru, směrem do hor. Budu-li mít trochu štěstí, najdou ho wrangleři, teprve až trochu vychladne, říkal jsem si. Ostatně, budou stejně hledat jiného koně.

Jakmile jsem opatrně vykročil z lesa a začal se brodit přes ledovou říčku, zaslechl jsem zvuky poplachu z ranče. Kamení mě píchalo do bosých nohou a studená voda mi vystříkovala až k vyhrnutým nohavicím. Nedohlédl jsem ale na žádnou budovu ranče a doufal jsem proto, že mě také nikdo neuvidí. Slyšel jsem jasné křik a pak dusot několika koní cválajících přes můstek.

Než jsem se přebrodil přes řeku a sedl si na protější břeh, abych se obul, byli už v dohledu, cválali k lesu. Šest wranglerů ujíždělo rychle jako vítr.

Kdyby se ohlédl, museli by mě zahlédnout, byl jsem jen zpola schovaný v houští metlic.

Musel jsem ještě urazit sto yardů, než jsem se dostal do bezpečí, do hustého lesa za rančem. Lehl jsem si na záda, sbíral síly a díval se na nebe, které zaplavoval úsvit. Šed' rozbřesku se zvolna měnila v jasnou, bledou modř. Stopy klisen, hříbat a obou hřebců vedly nahoru do hor. Ještě chvíli jsem vyčkal, než se wrangleri po stopách koní vzdálí, pak jsem vstal a beze spěchu jsem přeběhl houštím metlic k lesu a lesem ke své chatě.

Bylo šest hodin deset minut, jasný den.

Svlékl jsem si upoceně špinavé šaty a natočil horkou vodu do vany. Byl jsem k smrti utahaný a teplá voda mě páčila do kůže.

Odpočíval jsem ve vaně a sbíral síly celou půlhodinu.

Přehrával jsem si magnetofonovou pásku. Slyšel jsem, jak někdo klepe na dveře Yalina pokoje a jak jí vedoucí wranglerů oznamuje, že klisny a hřebci utekli z ohrady.

„Jak to myslíte, že utekli?“

„Stopy vedou k můstku. Jsou asi v horách.“

„Cože?“ Vykřikla Yola zuřivě, když si uvědomila plný dosah toho, co se stalo. „To není možné.“

„Ale ano,“ wrangler mluvil klidně, nevěděl, jak veliké neštěstí se stalo, nebyl zasvěcen do hry. „Ale nemůžu to pochopit, když jsem se včera večer díval, tak byl zámek u ohrady přidělaný tak, jak jste nařídila.“

„Okamžitě se sežeňte,“ syčela Yola, „okamžitě je přiveďte zpátky.“ Hlas jí hystericky stoupal. „Toho nového hřebce musíte hned najít. Hned, slyšíte?“

Slyšel jsem, jak prudce otevírá a zavírá zásuvky, jak bouchly dveře... ticho. Yola šla hledat Chrysalise a Chrysalis byl na cestě do Kentucky.

Ráno při snídani již všichni hosté o aféře věděli.

„Ti s tím nadělají,“ říkal Wilkie, „člověk by myslel, že ztratili zlatý důl.“

To také ztratili.

„Já jsem ráda, že se aspoň našla ta hezká hříbátka,“ vzdychla Samantha.

„Tak hříbátka se našla?“ zeptal jsem se. Věděl jsem, že ohrada je stále prázdná.

„Ano, dali je do stodoly, k maminkám,“ oznamoval Mickey.

„Někdo prý nechal otevřená vrátka u ohrady,“ ozvala se Betty Ann.

„Je to opravdu k vzteku, nedivím se, že Yola zuří.“

Yola byla v jídelně, když jsem přišel na snídani.

Mlčky, napjatě stála u dveří do kuchyně, sledovala, jestli přišli všichni hosté a jestli se některý z nich netváří provinile.

Ztratila svůj profesionální klid a sebejistotu.

Vlasy měla v týle nedbale svázané do uzlu a nebyla ani nalíčená.

Také nerozdávala obvyklé povinné úsměvy. Ve tváři jí nervózně cukalo a v očích měla vztek, který nedokázala skrýt.

Snědl jsem dvojitou porci slaniny, horké bochánky se sirupem a vypil tři šálky kávy.

Betty Ann, která seděla u stolu proti mně, si zapálila cigaretu a zeptala se, jestli skutečně musím odjet, a jestli bych se nemohl přece jenom ještě několik dní zdržet. Wilkie ji nepříteliš zdvořile okřikl, prý se nesluší, aby mě zdržovala. Zřejmě pochopil, o co jde, a byl rád, že se mě zbaví.

Za mými zády se ozvaly hlasité, rázné kroky od dveří do jídelny.

Betty Ann se zadívala kamsi za mě a oči se jí rozšířily.

„Ale buďte vítán,“ zvolala nadšeně a soustředila se na nově příchozího. „To je ohromné, že jste se tu konečně ukázal.“

Wilkie už na to musí být zvyklý, říkal jsem si pobaveně. Nicméně, problémy manželů Wilkersonových mi okamžitě vymizely z hlavy, jakmile jsem zaslechl, jak někdo nově příchozího oslovil jménem.

Matt.

Těsně za mnou se ozval hluboký, důrazný hlas Matta Clivea. Mluvil s dokonalým sebeovládáním.

„Poslyšte, přátelé, předpokládám, že víte; jaké tady dnes ráno máme starosti. Někdo vypustil, koně tamhle z ohrady. Tak poslyšte, děcka, jestli to má na svědomí někdo z vás, tak se prosím přiznejte.“

Ticho. Děti se tvářily rozpačitě a jejich rodiče tázavě a mírně dotčeně.

„Nikdo z vás si náhodou nevšiml, že by byla včera někdy během dne branka otevřená?“

Opět ticho.

Matt Clive pomalu obešel stůl a ocitl se v mém zorném poli. Byl přibližně stejně starý jako Yola, stejně velký, měl stejný tvar obličeje, podobnou, statnou postavu. Vzpomněl jsem si, že v domečku Cliveových jsou dvě ložnice, že Yola nenosí snubní prstýnek. Matt musí být Yolin bratr. Upíjel jsem kávu a snažil se mu nedívat do očí.

Někdo z hostů žertem prohodil, že to třeba mají na svědomí zloději koní, jako za starých časů, jiný navrhoval, aby se věc oznámila policii. Matt prohlásil, že o tom také uvažoval, protože jeden z hřebců byl dost cenný. Dodal, že policii požádá o pomoc jen tehdy, bude-li si jist, že branku nenechal nedopatřením otevřenou někdo z hostů.

Hosté s pochopením přizvukovali, víc nic. Napadlo mě, že je možná skutečně natolik zoufalý nebo natolik odvážný, že by dokázal policii přivolat. Ale i kdyby to udělal, Chrysalise nedostane, ten je už na míle daleko, jede po vedlejších silnicích a jeho průvodci na něho mají zcela legální fakturu.

Matt konečně odešel a zanechal za sebou ovzduší nabitě elektřinou. Hosté byli nesví a rozpačití.

Zeptal jsem se servírky, která nás obsluhovala u stolu, jestli by mi nemohla přinést účet, že bych rád zaplatil. Za chvíli mi účet přinesla, já zaplatil v hotovosti a počkal si na potvrzenku.

Všichni členové Wilkersonovy rodiny se se mnou rozloučili; protože se chystali na vyjížďku, jakmile se vrátí wrangleři z hor, kde pátrali po uprchlém hřebci. Já se beze spěchu vrátil do svého srubu, abych dokončil balení. Po dvou schůdcích na verandu, pár kroků přes verandu a dvojími dveřmi do pokoje. Yola vyšla z koupelny, v ruce kulovnici. Podle toho, jak ji držela, bylo vidět, že se zbraní umí zacházet. Matt vyšel z přístěnku vedle dveří a blokoval mi jedinou možnost ústupu.

V ruce držel pistoli.

Zatvářil jsem se nechápavě a nasadil příslušně silný německý přízvuk.

„Promiňte, nechápu, o co se jedná.“

„Je to ten chlap,“ řekl Matt, „zaručeně to je on.“

„Kde je náš kůň?“ vyštěkla Yola.

„To já nevím,“ odpověděl jsem podle pravdy a pokrčil rameny.

„Proč se mě na to ptáte?“

Obě zbraně mířily neúprosně na mě.

„Promiňte, ale musím si zabalit. Účet jsem již zaplatil a hodlám odcestovat ještě teď ráno.“

„Nikam neodcestuješ, kamaráde,“ řekl Matt vztekle.

„Proč?“

„Nejdřív nám vrátíš koně, pak si teprve můžeš jet kam chceš, dřív ne.“

Zajímalo mě, jak by dokázal věznit mě na neurčito na ranči plném turistů.

„Nemohu vám koně vrátit, protože nevím, kde je,“ odpověděl jsem.

„Něméně, řada mých přátel ví, kde jsem já, a moji přátelé očekávají, že odtud dnes ráno odjedu.“

Beze slova, rozzuřeně se na mě dívali. Projevují sice nadání, pokud jde o zločin, říkal jsem si, ale jsou to přece jen úplní začátečníci. Vpochodovali sem s tím arzenálem, aniž trochu uvažovali. Věděl jsem ale, že to jsou nebezpeční, vražední začátečníci a že se neřídí rozumem, že jednají impulzivně. „Je celkem málo pravděpodobné, že bych chodil po světě a hlásal, že jsem u vás ukradl koně,“ poznamenal jsem. „Když se uklidníte a necháte mě v klidu odjet, víckrát o celé záležitosti neuslyšíte.“

Nic lepšího vám nabídnout nemohu. V žádném případě, ať uděláte co chcete, koně zpět nezískáte.“

Jediná rozumná věc, kterou mohli udělat, bylo skutečně to, aby mě nechali v pokoji odejít, nic jiného jim nezbývalo. Viděl jsem ale, jak Yola tuhne ukazováček na spoušti, a neochotně jsem uznal, že budu sám muset použít zbraně. Díval jsem se na Yolu, a zahlédl jsem proto v zrcadle příliš pozdě; jak se za mými zády Matt rozmáchl pistolí, kterou držel jako kyj.

Zasáhl mě do týla, svět se rozpadl do maličkých střepů a já ztratil vědomí.

Desátá kapitola

Když jsem se probal, okamžitě jsem pochopil, že mě nechtěli věznit. Chtěli mě zabít. Chata byla plná kouře a z podlahy vyskakovaly v nepravidelném pruhu drobné plaménky. Nejdříve jsem se nemohl na nic rozpomenout. V polosedě jsem se zmateně rozhlížel, hlavu jsem měl tupou a krutě mě bolela. To Cliveovi, uvědomil jsem si. Museli vyprázdnit plechovku s podpalovačem, nasypali klikatou pěšinku po podlaze a zapálili. Piliny prosycené naftou pomalu a jistě hořely a stoupal z nich hustý a nedýchatelný kouř. Opřeli mě o kamna, aby to vypadalo, jako bych byl upadl a uhořel se o ně do hlavy. Když jsem se pokoušel postavit, kopl jsem nohou do prázdné plechovky a rukou jsem zavadil o krabičku cigaret a sirky. Při požárech většinou lidé zahynou udušením, neusmrtí je plameny, ale kouř. Od malého ohýnku na podlaze by chata pravděpodobně neshořela, oheň stoupá vzhůru, ne dolů. Cliveovi mě chtěli zabít z obyčejné pomstychtivosti. Jenže režie této „náhodné smrti“ se jim příliš nepovedla.

Vyhnal jsem z hlavy tyhle zbytečné úvahy a začal jsem myslet účelně. Uvědomil jsem si, že chci-li zůstat naživu, budu muset začít jednat. Naživu jsem zůstat chtěl.

Konečně se mi podařilo vstát. Stáhl jsem s postele deku, odnesl do koupelny, hodil do vany a natočil na ni vodu. Plíce jsem měl plné hustého, dusivého kouře a byl jsem jako opilý. Je to pitomost, říkal jsem si, pitomost, ti dva idioti, ten kluk s tím děvčetem mě vytrvale cpou tam, kam chci, a já se zuřivě bráním, pitomost je to, k smíchu. K smíchu...

Najednou jsem se octl zase na zemi, na všech čtyřech, napůl v bezvědomí. Trochu jsem se narovnal, vytáhl deku z vany a hodil ji na plameny. Děláním blbosti, povídal jsem si sám se sebou. Bylo by lepší jednoduše vyjít ze dveří. Zkusil jsem to, ale nešlo to.

Dveře byly zaklíněné.

Obalil jsem si pěst cípem záclony a prorazil okenní sklo. Do místnosti začal nesměle proudit vzduch; pokud mu to dovolila síť proti moskýtům. Znovu jsem byl na zemi. Bylo mi nanic a v hlavě se mi rozpoutalo úplné peklo. Cítil jsem zápach pálicí se přikrývky. Vzal jsem ji a hodil na plameny o kousek dál. Konečně jsem všechno uhasil a po ohni zbyla na podlaze jen doutnající, páchnoucí pěšinka. Měl jsem pocit, že jsem starý a úplně opotřebovaný tím lezením po horách. Bylo mi zle z té rány do hlavy a z příliš velké dávky kouře.

Otevřel jsem dvířka u kamen (značka Shapleigh) a kouř začal pomalu proudit do komína, zatímco jsem ležel u dveří a snažil se vdechovat praménky čerstvého vzduchu, které pronikaly nad prahem.

Zdálo se mi, že zatím uplynula celá věčnost, ale konečně mi začalo být trochu líp a místo explodujícího děla mně v hlavě bušilo už jenom obyčejné kladivo. Začal jsem uvažovat o tom, jak dlouho asi potrvá, než se Yola s Mattem vrátí, aby mohli s patřičným zděšením objevit moji mrtvolu. Usoudil jsem, že je nejvyšší čas, abych něco podnikl.

Pomalu jsem vstal a opřel se o dveře. Musely být zvenku zaklíněné, zámek neměly. Bylo to docela jednoduché: rám dveří proti moskýtům se otevíral ven, vlastní dveře dovnitř. Kdybych neměl oči oslepené kouřem, byl bych na to přišel hned. Matt a Yola prostě oboje dveře spojili háčkem. Nadzdvihl jsem háček a vnitřní dveře se uvolnily. Pak jsem zjistil, že náprsní taška, kterou jsem měl v kapse, leží na stole. Prohlíželi si ji. Ovšem, nic tam nemohli najít, kromě vlastní fotografie. Tu si vzali.

Příliš pečlivě ale moje věci neprohlíželi, protože pistoli jsem našel na místě, v závěsném pouzdru pod košilí. Podíval jsem se do zásobníku, byl plný... a zastrčil zbraň zpět.

Jediná věc, kterou jsem tam opravdu nesměl nechat, bylo moje rádio. Rychle jsem složil anténu a strčil rádio do kufru, který jsem si přichystal před snídaní. Odhodlaně jsem kufr zdvihl a snažil se ignorovat, jak mi je nanic a jak se se mnou všechno točí. Otevřel jsem dveře. Za mnou byl zmatek spáleniště a přede mnou ležela krátká cesta k vozu.

Zdála se mi v tu chvíli nekonečná.

Kdyby se mi nebylo udělalo hůř, byl bych to možná ušel bez zastávky. Na konci lesní pěšinky, když už zbývalo jenom přejít parkoviště, mě však zalila vlna studeného potu a všechno se se mnou začalo točit. Bezmocně jsem upustil kufr, opřel se o strom a čekal, až to přejde.

Yola vyšla z kuchyňských dveří a zahlédla mě. Údivem pootevřela ústa, pak se otočila na patě a zmizela v domě. Šla pro kulovnici.

Nebo pro Matta. Za zády jsem sevřel rukojeť pistole, ale neměl jsem chuť ji použít. Byl bych musel příliš mnoha lidem a institucím příliš mnoho vysvětlovat, a to se mi za stávajících okolností moc nechtělo.

„Dobrý den,“ ozvalo se za mnou vesele. „Mysleli jsme, že jste už dávno odjel.“ Opatrně jsem otočil bolavou hlavu a pustil pistoli.

Po cestičce od chaty, kde bydleli Wilkersonovi, přicházeli Mickey a Samantha.

„A já zase myslel, že jste šli jezdit,“ řekl jsem.

„Wrangleři nepřivedli dost koní,“ vysvětloval Mickey zklamaně.

„Vám něco je?“ zeptala se jeho sestra. Došla až ke mně a upřeně se na mě dívala.

„Není mi dobře,“ přikývl jsem. „Byl bych moc rád, kdybyste mi mohli pomoci s kufrem tamhle k tomu černému autu.“

„Samozřejmě,“ nabízel se Mickey důležitě a Samantha mě soucitně vzala za ruku. Došel jsem k vozu po každém boku jedno dítě.

Yola se vynořila s kulovnicí. Držela zbraň křečovitě v rukách a přihlížela, jak mi děti pomáhají vyzdvihnout zavazadlo do vozu a jak stojí u okénka, když startuji. Dovedla sice inscenovat smrt utopením nešťastnou náhodou a smrt udušením nešťastnou náhodou, ale na tři veřejné vraždy si přece jen netroufala. To bylo dobře.

Jakmile by byla zdvihla zbraň a zamířila na děti, byl bych ji zastřelil. Děti mi zamávaly. „Na shledanou!“

Byly to milé děti.

„Na shledanou!“

Povolil jsem ruční brzdu a pomalu odjížděl v oblaku prachu.

Jakmile jsem přijel na dlážděnou vozovku, přidal jsem plyn a zahrnul na hlavní silnici směrem na Jackson.

Pokud Yolu napadlo, že by mě mohla dohonit se svou dodávkou, nenapadlo ji to dostatečně rychle.

Opakovaně jsem se díval do zpětného zrcátka, ale nikdo z Cliveů za mnou nejel. Zato jsem měl stále před očima tančící barevné mžitky.

Projel jsem Jacksonem a zatočil nejdřív na sever a pak na západ na Idaho Falls. Hadí řeka a vodní nádrž Palisády modře jiskřily proti tmavému lesu, bylo to krásné, až se tajil dech. Několikrát jsem zastavil, ale ne proto, abych se kochal přírodou.

Zastavoval jsem, protože mě vždy znovu s neúprosnou pravidelností přepadal pocit závratě. Jel jsem

zvolna, těsně na pravém okraji vozovky, nikoho jsem nepředjížděl a byl jsem stále připraven zastavit.

Nebyť toho, že jsem si přál být co možná nejdál od Cliveů, nebyl bych vůbec vyjížděl z Jacksonu. Co chvíli jsem litoval, že jsem tam nezůstal. Když jsem konečně k večeru v půl šesté dorazil na místo, přecházel

Walt po hale motelu jako hysterický filmový producent.

„Máte čtyři a půl hodiny zpoždění,“ rozčiloval se. „Říkal jste...“

„Já vím,“ vskočil jsem mu do řeči. „Buďte tak hodný a objednejte nám pokoje, zůstaneme tady.“

Chtěl něco říci, ale rozmyslel si to.

„Omlouvám se, ale není mi dobře,“ dodal jsem.

„Co je s vámi?“

„Otřes mozku.“

Walt si mě pátravě prohlédl, pak objednal pokoje a dokonce se nade mnou ustrnul natolik, že mi pomohl se zavazadlem. Položil jsem se na postel, Walt si sedl do křesla a mnul si ruce.

„Mám zavolat doktora?“

„Myslím, že to nebude třeba. Zatím se to nehorší.“

„Hm... co se vlastně stalo?“

„Dám vám dobrou radu, jestli chcete. Hleďte se držet v bezpečné vzdálenosti od Matta Clivea, aby vás nemohl praštit po hlavě.“

Vleže nebyla ta motolice tak zlá.

„Chcete se něčeho napít?“ zeptal se.

„Děkuji ne, poslechneme si radši magnetofon.“ Řekl jsem mu, jak otevřít rádio a jak přetočit pásky.

„To je hezká hračka,“ poznamenal, „odkud to máte?“

„Nechal jsem si to udělat na objednávku, asi tak před dvěma nebo třemi lety.“

Něco zabručel a zapnul přehrávač. Bylo slyšet, jak vedoucí wranglerů buší na Yolinu dveře a jak jí oznamuje, že klisny a hřebci jsou pryč. Walt se potěšeně ušklíbl.

Po každém zvukovém záznamu bylo dvacet vteřin ticha. Nahrávací zařízení se pak vždycky automaticky zapnulo při každém dalším zvuku. Příští nahrávka byla stručná.

„Jsi tady, Yolo?“ mužský hlas křičel. „Yolo! Kde jsi, k sakru?“

Pak práskly dveře. Ticho.

„To byl Matt Clive,“ vysvětloval jsem Waltovi.

„Přijel po snídani.“

Znovu se ozvaly hlasy. Yola musela právě vcházet do dveří: „... říkali, že stopy vedou přímo do hor.

Nahoře se prý zastavil u toho pole suti, odtamtud vedou stopy zase dolů.“

To bylo štěstí.

„Tak musí hledat dál, to se nedá nic dělat.“ Ozval se Matt.

„Yolo, toho koně nesmíme ztratit.“ Byl rozčilený a vzteklý. „Jdu se podívat do hlavní budovy a pokusím se zjistit, jestli v tom nemá prsty některé děcko.“

„Myslím, že ne, ani jedno z nich se netvářilo provinile.“

„No, za pokus to stojí.“ Jeho kroky se vzdalovaly.

Bylo slyšet jak Yola zdvihla telefon a jak vytáčí číslo.

„Jsi tam, Jime? Nevšiml sis, jestli minulou noc neprojížděl Pikeletem nějaký koňský dopravní box?“

„Ne, jen se ptám. Dnes ráno jsi taky nic neviděl?“

„Ne, no to se nedá nic dělat. Chtěla jsem se jenom zeptat. Tak ti děkuji, nazdar.“ Práskla sluchátkem.

Walt se zatvářil tázavě. „Pikelet?“

„To je pár baráků a pumpa kousek za křižovatkou, kde se cesta od Cliveů spojuje s hlavní silnicí na Jackson.“

„Takže je dobře, že jsme...“ zarazil se. „Proto vy jste trval na tom, abychom jeli oklikou?“

„Ano, částečně. Taky mi ale šlo o to, aby to vypadalo, jako by se Chrysalis byl zatoulal sám, aby hned nepoznali, že ho někdo ukradl. Byli bychom získali čas, kdyby si nebyli jistí, jak to vlastně je.“

Znovu se ozvaly zvuky z pásky. Přiběhl Matt.

„Yolo, ten chlap... ten zatracenej chlap!“

„Jaký chlap?“ ptala se zmateně.

„Ten chlap, který vytáhl Tellera z řeky... jak tu je dlouho?“

„Kde?“ zeptala se zděšeně.

„Tady!“ křičel Matt. „Snídá tady; bydlí tady... ty huso!“

„Já... nevěděla jsem... já...“

„Všiml jsem si ho taky v Readingu, šel navštívit Tellera do nemocnice. Obléhali špitál jako pevnost, ale jeho tam pustili.

Viděl jsem ho, jak kouká z okna. Jak se sem sakra dostal? Jak to, žeš ho k sakru nepoznala, ty huso pitomá... Toho koně má na svědomí on, to si piš, a to ti říkám, že ho donutím, aby ho vrátil.“

„Jak to chceš udělat?“ kvílela Yola.

„Promiňte,“ ozval se hlas servírky. „Odpustíte, prosím, pane Clive, ale pan Hochner chce zaplatit.“

„Účet je na stole,“ řekla Yola.

„Který je Hochner?“ ptal se Matt vzrušeně.

„Ten Němec v trojce.“

„Kde seděl při snídani? Jak vypadá?“

„Seděl zády ke vchodu,“ hlásila servírka. „Má na sobě modrobílé kostkovanou košili, je vysoký, tmavovlasý a má takový jako unavený obličej.“

„Tak mu tedy doneste ten účet.“ Matt počkal, až za děvčetem zabouchly dveře. „Hochner!“ Byl bez sebe vzteky. „jak tu je dlouho?“

„Je tu od úterka,“ zašeptala Yola.

„Vezmi kulovnici,“ soptil Matt. „Jestli nám toho koně nevrátí, tak ho zabiju.“

Bylo slyšet různé nezřetelné zvuky, pak bylo ticho. Doba, kterou strávili v mé chatě, se na pásce zkrátila na dvacet vteřin. Po chvíli se znovu ozval hovor.

„Měl pravdu, Matte, měli jsme ho nechat odejít.“

Yola mluvila tiše a zoufale, Matt ještě stále běsnil.

„Dali jsme mu šanci, měl nám říct, co udělal s Chrysalisem.“

Po chvíli se ozvala Yola. „Bylo přece jasné, že nám to neřekne.

Přece ti to řekl. Řekl, že ať uděláš co chceš, koně nedostaneš.“

„Buď zticha,“ štěkl Matt vztekle.

„Matte,“ mluvila zoufale, „možná, že měl pravdu, koně nedostaneme a přátelé toho člověka ho budou hledat, jak říkal.“

„Když přijdou, tak zjistí, že to byla nešťastná náhoda.“

„To přece neuvěří.“

„Ale taky nebudou moct dokázat, že to není pravda,“ tvrdil Matt.

Po chvíli se znovu ozvala Yola. Mluvila zoufale a otupěle.

„Jestli se mu podařilo toho koně dostat pryč... jestli ho teď má někdo jiný... jestli je na cestě k Tellerovi... budou vědět, že jsme ho tu měli a zavřou nás.“

„Hochner přece prohlásil, že nikde neřekne, že ho tu vzal.“

„Ale tys ho nechtěl poslouchat,“ rozčílila se Yola.

„Měl pravdu, měl ve všem pravdu, měli jsme ho nechat odejít. Byli bychom sice přišli o Chrysalise, ale takhle jsme opravdu ve strašné situaci... nikdo neuvěří, že to byla nešťastná náhoda, budeme mít na krku celé FBI... skončíme na... skončíme...“

„Drž hubu, mlč!“

„Možná, že je ještě naživu... mohla bych to ještě zarazit!“

Mluvila zoufale, prosebně.

„Jo, aby nás nařknul z pokusu o vraždu, to jistě.

Nejsem blázen. Měj rozum, nikdo přece nemůže dokázat, že to nebyla nešťastná náhoda, ne? Nebo ano?“

„No, snad ne...“

„Tak vidíš, nech to běžet, Yolo, šanci jsme mu přece dali... teď musíme počkat, až si někdo z hosti všimne, že se z chaty kouří, až nám to přijdou říct, tak, jak jsme to měli v plánu. Opovaž se tam teď chodit,

opovaž se, ať tě to ani nenapadne.“

„Tak tedy ne...“

„Já pojedu nahoru do hor s wranglery. Chrysalis určitě přešel most, jsou tam jeho stopy. Tak... jdu dělat stopaře. Chytrák pan Hochner třeba celou tu dobu blafoval. Třeba Chrysalise uvázal nahoře někde u stromu, třeba vůbec nikomu neřekl, kam jede; a nikdo se po něm nebude ptát.“ Přemluvil sám sebe, že má pravdu, a nakonec přemluvil částečně i Yolu.

„Budeme to muset říct strýci Backovi,“ řekla.

Chvilí bylo ticho, uvažovali.

„Ten se zblázní,“ řekl Matt zasmušile, „po všech těch přípravách...“

„Musíme mu to ale říct,“ ozvala se Yola.

„Když to jinak nepůjde, tak mu zavoláme zítra večer. Třeba se do té doby Chrysalis objeví.“

„Doufejme, že se objeví.“

Potom Matt odešel, aby se připojil k pátrání, a po chvíli, když odešla i Yola, bylo zase ticho.

Walt vypnul magnetofon a upřeně, s kamenným obličejem se na mě zadíval.

„Co vlastně udělali?“

Řekl jsem mu to.

„Myslíte, že by jim to bylo prošlo? Vypadalo to skutečně jako nešťastná náhoda?“

„Asi ano. Vymysleli to dobře: host si zapálil cigaretu, odhodil roztržitě zápalku do plechovky s podpalovačem místo do koše na odpadky, pak propadl panice, plechovku překotil a jak ustupoval před plameny, zakopl a praštil se do hlavy o kamna. Hotovo.“

„Copak vy kouříte?“

„Občas ano. Použili můj vlastní balíček cigaret a moje vlastní zápalky. Jednali rychle, bez velkého přemýšlení, jednoduše se rozhlédli a použili to; co bylo po ruce. Mají nadání.“

„Byla klika, že jste se včas probudil,“ poznamenal Walt.

„Asi ano.“ Zavřel jsem oči a uvažoval o tom, co by řekl, kdybych ho poprosil, aby mi někde sehnal trochu kodeinu.

„Já už jsem párkrát s takovýma chlapama, jako jste vy, dělal,“ ozval se Walt. „Ale nemůžu říct, že by se mi to dvakrát líbilo.“

„Děkuji,“ odpověděl jsem kysele. Tak nic, žádný kodein nebude.

„Takoví, jako jste vy, si se smrtí poradí snadno, spíš si neumí poradit s životem, jsou srabi.“

Otevřel jsem oči. Upřeně se na mě díval a bylo vidět, že ani trochu nežertuje.

„No, jak jste na tom, máte dost odvahy?“

„Nemám žádnou.“

Vzdychl. „To jsem si myslel.“

„Walte...“

„Napadlo mě to včera v noci v horách, když jsem viděl, jakou máte starost o Chrysalise a jak je vám při tom fuk, jestli se sám nezabijete. Když jsem viděl, jak jdete po té římse, šel mi mráz po zádech... a vy jste se tvářil, jako kdybyste se špacíroval po dvoře.“

Svým způsobem se omlouval za to, že koně tak vylekal.

Usmál jsem se. „Walte, nesehnal byste mi prosím vás něco proti bolení hlavy?“

Jedenáctá kapitola

Eunis, Linny, Sam Kitchens a vedoucí stájník Chub Lodowski stáli v řadě, opření o horní břevno ohrady pro hřebce na farmě Midway a dívali se, jak Chrysalis spásá kentuckou travu. Pocity měli dost různé, Chub Lodowski byl nadšený, Eunis otrávená.

Hřebci za půl miliónu dolarů výlet do Tetonského pohoří neuškodil, vypadal dokonce líp než na ranči.

Sam Kitchens z něho na zpáteční cestě vyhřebelcoval všechny wyomingský prach a srst se mu ve slunci zdravě leskla. Lodowski mě ubezpečil, že není sebemenší nebezpečí, že by snad mohl zase zmizet.

Farmou prošly ten den pluky fotografů a novinářů. Oficiální verze byla, že se kůň zaběhl a byl nalezen na pozemcích přítele Davida Tellera asi třicet mil od místa, kde předtím zmizel. Bylo po senzaci.

Vrátil jsem se s Eunis a Linny do domu. Eunis mi namíchala do skleničky čtyři pětiny whisky a jednu pětinu ledu.

„Někdo vás musel vstrčit do míchačky na beton, vypadáte jako novomanžel na konci líbánek.“

Sam Hengelman přijel s Chrysalisem na farmu v úterý v poledne.

Já letěl s Waitem do New Yorku a do Lexingtonu jsem se vrátil právě v okamžiku, kdy Eunis končila „tiskovou konferenci“.

Otrávení novináři se na odchodu kolem mě potáceli s omámeným, šokovaným výrazem a Linny se

zakuckávala smíchy.

Napil jsem se toho zabijáku.

„Docela rád bych se pořádně vyspal,“ přiznal jsem se. „Myslíte, že byste mě mohly někde uložit? Nebo je tu někde nablízku motel, kde bych mohl...“

„Zůstaňte tady,“ ozvala se, stručně Eunis. „Samozřejmě, že zůstanete tady.“

Podíval jsem se nejdříve na ni, pak na Linny. Bylo to legrační, s jednou z nich jsem pod jednou střechou zůstat nemohl, s oběma to bylo docela v pořádku.

„Dobře, děkuji. Budu taky muset zavolat Davida, do Anglie.“

David, který byl ještě v nemocnici, žasl.

„Slyšel jsem to ve zprávách, ani ne před půl hodinou,“ řekl, „Chrysalis prý se prostě najednou z čista jasna objevil.“

„Jo, z čista jasna.“

„Kde byl?“

„To je dlouhá historie a telefonní kabely mají uši. Chtěl jsem vám jenom říct, že vás ta záležitost do tohoto okamžiku stála skoro šest tisíc tři sta dolarů. Stačí vám to, nebo byste se ještě rád dozvěděl některé odpovědi na některé otázky?“

„Na jaké otázky?“ ptal se opatrně.

„Proč ukradli Chrysalise a proč jste spadl do řeky. Jo, taky jsem se vás chtěl ještě zeptat, jestli chcete, aby se našel Allyx?“

„Pro pána krále... copak vy víte, kde je?“

„To nevím, ale asi by se našel. Ovšem, kdyby se skutečně našel a kdyby bylo možno ověřit s naprostou jistotou jeho totožnost tak jako u Chrysalise, musel byste vrátit pojišťovně peníze, prakticky byste vlastně koně znovu kupoval, a kuň je dnes o tři roky starší a vy jste ztratil zisk za tři léta připouštění.“

Možná, že by se vám to moc nevyplatilo. V tom případě by bylo skoro lepší, kdyby se kuň nenašel. Je to na vás.“ Teller mlčel.

„Nechcete si to v klidu rozmyslet a pak mě zavolat zpátky?“ navrhl jsem. „Vaše žena a Linny mě tu krmí a napájí a asi tady zůstanu přes noc. Pokud byste se ale rozhodl, že chcete, abych pokračoval v práci, musel byste si to vyřídit s Keeblem, protože já mám v pondělí v devět ráno nastoupit do práce a do té doby bych to tady sotva stihl.“

„Samozřejmě,“ řekl omámeně a já podal sluchátko Eunis.

„Tak jak je, zlato?“ zeptala se. Opřel jsem se o opěradlo křesla, napil se a poslouchal se zavřenýma očima jejich manželský hovor.

„Neptej se mě, jak to zařídil, já nic nevím. Vím jenom, že včera volal z New Yorku a chtěl vědět jméno a adresu nějakého našeho dobrého známého, který by měl vliv a je ve všeobecné vážnosti, a že to má být pokud možno někdo, kdo má dobrou pozici v chovatelských kruzích a komu by tisk na slovo věřil. Tak jsem chvíli uvažovala a pak mě napadl Jeff Roots, zdálo se mi, že splňuje většinu podmínek. No, a ejhle, dnes ráno se Chrysalis našel právě na Jeffových pozemcích... Ano, kuň je zcela v pořádku, ať byl kde byl, starali se tam o něho dobře... Poslyš, Davide, to by snad ale stačilo, ne? Slyšela jsem, co ti Gene říkal o Allyxovi, že by se možná našel. Prosím tě, nedělej to.“

Allyx nám může... Ten tvůj expert tady taky není žádný Herkules, vrátil se v mizerném stavu, kdybys na něho foukl, tak upadne... ano, Linny se daří dobře, samozřejmě. Zítra se chystáme na výlet do Kalifornie. Potřebuji změřit v novém domě okna na záclony a Linny bude lenořit na pláži, možná že taky bude s de Vesseyho chlapci jezdit na příboji. Poslyš, to bychom mohly vzít Gena s sebou, co říkáš?... jistě, zamluvila jsem pokoje v motelu Vacationer v Santa Barbaře... jistě budou mít ještě jeden pokoj volný...“ Zklamaně jsem poslouchal rozhovor. Pokud jsem chtěl někde strávit pár klidných dní, pak to bylo tady, na Midway, u bazénu v tiché, klidné zahradě, chtěl jsem spát, popíjet a dívat se na Linny.

Eunis položila telefon a navečeřeli jsme se. Pozdě večer se znovu ozval David.

„Jste tam, Gene? Tak poslyšte, kamaráde. Vidíte ještě nějaký jiný rozumný důvod, kromě zvědavosti, proč by člověk měl vědět odpovědi na ty otázky, o kterých jste předtím mluvil?“

„Zabránit tomu, aby se věci opakovaly,“ řekl jsem bez váhání.

„Myslíte, aby už nemizeli hřebci a aby mne nikdo nenapadl?“

„Přesně tak.“

Chvilí bylo ticho.

„Dobře, v tom případě jsem ochoten za ty odpovědi platit, pokud jste schopen je získat. Pokud jde o Allyxe... jestli myslíte, že je naděje, že je v pořádku a při síle, tak se domnívám, že jsem morálně povinen dát vám zelenou. Je mi jasné, že budeme muset znovu založit syndikát vlastníků... Teď by mu bylo

dvanáct, to znamená, že už mu zbývá jen asi šest až osm let vysoké potence...

Ovšem jeho hříbata vyhrávají po celé Evropě. Z obchodního hlediska mě samozřejmě ta tři ztracená léta moc netěší, ale z chovatelského hlediska by byl hřích, kdyby se člověk nesnažil ho získat zpět.“

„Dobře,“ řekl jsem. „Uvidíme, co se dá dělat.“

„To, co jste utratil, když jste hledal Chrysalise, je míň, než kolik dostanu za jedno jediné připuštění. Pokud jde o Allyxe, dávám vám zase volnou ruku.“

„Dobře.“

„Mám vám vyřdit od Sima Keebla, že vám o týden prodlužuje dovolenou, prý na to máte nárok, protože jste si nevybral volno o vánocích, nebo co.“

„Na to už jsem zapomněl.“

„Myslím, že bych mohl zařídít, aby vám ještě nějaký den přidal, kdyby ten týden nestačil.“

„To nemá význam, pokud bych to za ten týden nestihl, bylo by to stejně ztracené a mohl bych se klidně vrátit domů.“

„Ach tak,“ řekl zklamaně. „Tak tedy dobře, prozatím jsme tedy domluveni,“ odkašlal si. „Říkala Eunis, že prý špatně vypadáte.“

„Jo; ten mládenec, který vám dal tehdy na řece po hlavě, mě obsloužil stejným způsobem.“

„Gene!“ Byl zděšený.

„Přesně tak. Neříkejte to na mě šéfovi, nemusí vědět, jak jsem neschopný. Ačkoliv, on to stejně ví.“ Dal se do smíchu. „No, jestli toho mládence ještě uvidíte, tak mu nařežte za nás za oba.“

„To jistě.“ Jenomže mne na moje povolání připravovali lidé, kteří byli zvyklí pracovat hlavou a kteří nepředpokládali, že při svém zaměstnání budu kdy muset bojovat o život. Než jsem přišel na to, že se mýlili, byl jsem už příliš starý na to, abych se mohl stát mistrem v boxu nebo judo, i kdyby mě to bylo bavilo, a mě to nebavilo. Naučil jsem se místo toho přesně střílet, a to mě v minulých třech letech zachránilo několikrát z nepříjemné situace.

Ale v boji muže proti muži s holýma rukama, kdybych měl za protivníka takového mladého zutra jako byl Matt Clive, bych měl šanci tak pět set ku jedné. Fyzicky jsem Mattovi nařezat těžko mohl.

„Tak se zase ozvěte, kamaráde,“ zakončil David.

„Samozřejmě.“ Odpověděl jsem, jak se slušelo, a položil telefon.

Eunis, stočená jak kočka na červeném křesle proti mně, se otráveně ozvala: „Tak koukám, že budeme mít na krku toho zatraceného Allyxe.“

„Když ho najdu.“

„Však vy ho najdete, aby vás čert vzal,“ řekla s takovou mírou roztrpčení, že se na ni Linny užasle zadívala. Byla příliš mladá na to; aby pochopila, že se Eunis ani tak nezlobí na mě jako na život vůbec, říkal jsem si.

Po chvíli odešly obě nahoru a cestou si povídaly o Kalifornii.

Zhasl jsem světlo, seděl v pološeru, popíjel čtvrtou sklenici toho, co Eunis považovala za pořádné pití, a uvažoval o tom, na které otázky budu příští den hledat odpověď. Věděl jsem, že s trochou štěstí bych mohl Allyxe najít v listinách za psacím stolem. Ovšem po třech letech by se těžko mohl jen tak najít, jak někde volně pobíhá, tři týdny byly maximum. Objevení koně bude asi muset mít oficiálnější ráz. Také jsem se rozumně rozhodl, že se vynasnažím, abych se v budoucnosti nedostal na dosah vražedným Cliveům. Odložil jsem nedopitou skleničku a odešel po schodech nahoru do velkého vzdušného klimatizovaného pokoje, který mi Eunis přidělila. Unaveně jsem otočil vypínačem u dveří a žluté světlo zaplavilo hnědo-zlatý a bílý interiér.

Sladění barev rušila ostře růžová skvrna na posteli ležela tam Eunis, oblečená v nadýchaném domácím kabátku.

Přešel jsem po měkkém bílém koberci a sedl si vedle ní na bílý, květovaný mušelínový přehoz.

„Co potřebujete?“ zeptal jsem se mírně.

„Co byste si myslel?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„To jako znamená, že ne?“ zeptala se věčně.

„Obávám se, že ano.“

„Říkal jste, že nejste teplý.“

„Ano... to taky nejsem.“ Usmál jsem se na ni. „Mám ale jednu pevnou zásadu.“

„Jakou?“

„Nikdy nespát s ženami... nebo dcerami... svých zaměstnavatelů.“

Posadila se, takže měla obličej těsně u mého. Zorničky měla zúžené jako ti, co jsou opilí tak z jedné

třetiny.

„To se ale vztahuje taky na Linny.“

„Jistě.“

„To mě tedy podržte. Přece mi nebudete tvrdit, že jste se tu noc v New Yorku aspoň nepokusil...“

„Nepokusil, a i kdybych byl se pokusil, nebývalo by mi to asi bylo nic platné,“ odpověděl jsem se smíchem.

„Tomu nevěřte. Nespustí z vás přece oči, a když jste tu nebyl, mluvila jen o vás.“

Podíval jsem se na ni s upřímným úžasem. „Ale to je nesmysl.“

„Poslyšte, nejsem přece slepá,“ řekla zasmušile.

„Taky u sebe pořád nosí vaše dvě fotografie:“

„Jaké fotografie?“ zeptal jsem se omámeně.

„Má je od bratra, fotografoval vás tehdy na řece.“

„Neměla by ale...“

„Možná, že by neměla, ale už je to tak,“ řekla Eunis suše.

Přehodila nedbale nohy na zem a posadila se vedle mne na kraj postele. Všiml jsem si, že je dost důkladně oblečená na to, že mě přišla svádět.

„Vy jste očekávala, že řeknu ne,“ poznamenal jsem.

Ušklíbala se. „Dá se říct, že ano. Stálo to ale za pokus.“

„Eunis, vy jste blázen.“

„Já se nudím!“ vybuchla.

Poznal jsem, že to šlo z hloubky, že to byla trpká pravda.

„Takže jste mě zařadila do kategorie golfu a bridže.“

Stále ještě hrála hry.

„Zatraceně; vy jste aspoň lidský,“ hořce se usmála, „a to se o většině mužských říct nedá.“

„Co vás vlastně nejvíc těší na tom stěhování do Kalifornie?“ zeptal jsem se.

Udiveně se na mě zadívala. „Poslyšte, vy skáčete z předmětu na předmět jako kobylka. Co má tohle co dělat se sexem?“

„Řeknu vám to, až mi odpovíte.“

„Ale proboha...“ Pak se pokusila soustředit a přemýšlet.

Odpověděla tak, jak jsem očekával.

„Těším se, jak to tam budu zařizovat.“

„To vy jste dělala tohle...“ mávl jsem kolem sebe rukou.

„Ano. A co má být?“

„Proč to nezačnete dělat profesionálně, proč neděláte interiéry pro jiné?“

Zasmála se. Převáděla to v žert a přitom se té myšlenky držela.

Poznal jsem, že už o té možnosti uvažovala, nepřekvapil jsem ji.

„Nejsem génius,“ namítla.

„Máte smysl pro barvy. Máte víc, máte cit pro atmosféru. Tohle je nejutěšenější dům, v jakém jsem kdy byl.“

„Nejutěšenější?“ zeptala se nechápavě.

„Ano, potěšující, úsměvný, radostný. Dovedete potěšit jiné, i když se nedovedete utěšit sama.“

V očích se jí objevily slzy. Sklopila víčka. Když promluvila, ovládala se však dokonale.

„Jak to můžete vědět?“

„Prostě to vím.“

Po chvíli se znovu ozvala. „Předpokládám, že se sexem to má mít společné asi to, že zařizování interiérů je vhodný únik pro ženu středního věku, která už není dostatečně fyzicky přitažlivá, ačkoliv je ještě dostatečně chtěvá...“ Trpce odříkávala ty otřepané, známé fráze:

„Ne,“ řekl jsem mírně. „Myslel jsem to právě naopak.“

„Cože?“ otevřela oči dokořán, byly zavlhle a lesklé.

„Chtěl jsem říct, že hrát hry je jednodušší než práce.“

„Prosím vás, vyjadřujte se srozumitelně, mluvíte v rébusech.“

„Sex... aspoň tenhle druh příležitostného, nezávazného sexu...“ ukázal jsem na postel, na které před chvílí ležela, „může být vlastně únik od skutečného pracovního úsilí. To, že má žena milence, může znamenat, že jí nahrazuje nějakou silnější potřebu. Ty, které si netroufají na skutečné úsilí, se utíkají k tomu lehčímu.“

„Proboha... teď jsem vám tedy nerozuměla ani slovo.“ Zavřela oči a položila se na záda.

„Tisíce lidí se nikdy nepustí do žádné pořádné práce, protože mají strach z nezdaru,“ dodal jsem.

Po chvíli se zeptala. „A co když opravdu selžou, co pak?“

Neodpověděl jsem a ona po několika vteřinách naléhavě otázku opakovala:

„Co když člověk potom doopravdy selže?“

„To mi ještě taky není zcela jasné.“

„Aha,“ zasmála se. „Pane bože! Slepý vede slepého. Tak je to s celou lidskou rasou.“

„Ano.“ Vstal jsem s povzdechem. „Máte pravdu, všichni tápeme ve tmě.“

„Nevím, jestli mi to budete věřit, ale já byla vždycky úplně pitomě Davidovi věrná... až na tohle...“

„Věřím vám to naprosto.“

Vstala a trochu se zapotácela. „Asi jsem namazaná.“

„Lepší namazaná, než odvázaná,“ řekl jsem s úsměvem.

„Proboha, jděte do háje, nechte si ty vaše slovní hříčky; vždyť je jedna hodina. Předpokládám, že když zítra začnete hledat toho vašeho ztraceného Allyxe, tak s námi asi do Kalifornie nepojedete, co?“

„Bohužel ne, rád bych.“

„Vy lháři. Dobrou noc.“

Odešla bez ohlednutí.

Ráno jsem je obě dovezl na letiště. Eunis mi dala k dispozici svůj dům i svůj vůz, pokud je budu potřebovat. K noční epizodě se při snídani vrátila jen stručnou, ironickou poznámkou.

„Lepší přijít o sex, než o klid.“

„Cože?“ zeptala se Linny.

„Eunis právě předložila návrh na řešení populační exploze,“ vysvětloval jsem, Linny se rozesmála. Eunis mě s úsměvem požádala, abych jí podal smetanu.

Když jsem se s nimi rozloučil, vydal jsem se hledat s pomocí mapy a nepřesných instrukcí, které jsem dostal od Eunis, farmu Jeffersona Rootse, který byl kromě jiného předsedou Svazu chovatelů plnokrevníků. Hřebčín Perry, Rootsův domov, jsem šťastně našel. Otevřel mi sluha ve sněhobílém kabátku a provedl mě domem na zahradní terasu. Dům se skládal ze stinných betonových krychlí s hrubě omítnutými stěnami a holými dřevěnými podlahami. Terasa byla zastíněna loubím, porostlým vínem. Stál tam kovový stůl se skleněnou deskou a pohodlná, hluboká křesla. Z jednoho z křesel se pracně zdvihl sám Roots a napřáhoval ke mně ruku na uvítanou.

Byl to podsaditý člověk s bříškem, které popíralo teorii, že život na far mě prospívá zdraví a tělesné zdatnosti. Viděl jsem, že mu jeho váha dělá starosti: Měl mírné, klidné jednání skutečně tvrdých

Američanů, u kterých se síla skrývá uvnitř, navenek jen tiše přede; jako motor Rolls Royce:

Měl na sobě lehký tropický oblek, jaký se nosí ve městě, a během našeho hovoru mu energická, schopná sekretářka přišla připomenout, že čas a pravidelná letecká linka do Miami nečekají na nikoho.

„Nechcete se něčeho napít?“ zeptal se. „Dnes je opravdu horko.“

Co vám mám nalít?“

„Nejspíš nějakou šťávu, třeba citrónovou.“

Dostal jsem šťávu z citrónů, vymačkanou na rozdrčený led. Můj hostitel pil nekalorický tonik bez cukru a šklebil se při tom.

„Mně stačí, když se jenom podívám na smažené brambůrky a už potřebuji o číslo větší košili,“ postěžoval si.

„Proč si s tím děláte hlavu?“

„Už jste někdy slyšel o vysokém krevním tlaku?“

„Hubení lidé ho mají taky.“

„To vyprávějte svojí babičce... nebo ještě radši to vyprávějte mojí ženě. Mučí mě hlady.“ Zasmušile si hrál se skleničkou, takže málem obsah vybryndal.

„Tak, a teď k našim záležitostem, pane Hawkinsi, co pro vás dnes mohu udělat?“

Přistrčil mi noviny, které ležely na stole, a potěšeně se usmál.

„Chrysalis objeven!“ křičely titulky, pod kterými bylo drobnějším typem napsáno: „Drahocenný hřebec ztratil svobodu, byl lapen v Perry a poslán na Midway. Jestlipak se klisny radují? Slyšeli jsme, že majitelé ano.“ Byl tam obrázek Chrysalise v jeho padoku, pak ještě nějaká zmínka o Davidově zranění a několik uštěpačných poznámek o neschopnosti policie a místních expertů, kteří nedokázali rozeznat milión dolarů na deset kroků.

„Kde jste ho vlastně splasil? Sam Hengelman mi to odmítl říct, to mě u něho dost překvapilo.“

„Sam se stal spolupachatelem takového triku, šlo vlastně jen o malou záměnu. Jednoho koně jsme přivedli a jiného odvedli... Sam byl zticha, protože se chce vyhnout zbytečným nepříjemnostem.“

„Vy jste mu samozřejmě zaplatil.“

„Hm... ano, zaplatili jsme mu.“

„Jestli jsem správně pochopil z vašeho telefonického hovoru, tak vám ale tentokrát nejde o Chrysalise, že?“

„Ne, jde mi o Allyxe.“

„O Allyxe?“

„Ano, to je ten první hřebec, který...“

„O tom já všechno vím,“ přerušil mne. „Tehdy pročesali celý stát od jednoho konce ke druhému, jako když hledali Chrysalise.“

„Nepamatujete si náhodou, jak se před deseti lety ztratil jiný hřebec, jmenoval se Showman?“

„Showman... Showman... Ano, ten se tehdy vytrhl stájníkovi a zabil se potom v Apalačských horách.“

„Nevíte, s jakou určitostí byla zjištěna jeho totožnost?“

Opatrně odložil skleničku na stůl.

„Chcete snad říct, že je ještě naživu?“

„Napadlo mě to,“ řekl jsem klidně. „Podle toho, co jsem slyšel, tak se našel mrtvý kůň tři roky po Showmanově zmizení. Byl už v pokročilém stadiu rozkladu, ale bylo možno uzavřít, že mohl být mrtvý tak asi dva až tři měsíce. Je tedy možné, že to vůbec Showman nebyl, že to byl kůň, který mu odpovídal velikostí a barvou.“

„A co když to nebyl Showman?“

„Tak ho možná najdeme tam, kde Allyxe.“

„A vy už víte...“ odkašlal si. „Vy máte představu, kde by mohli... kde byste je našel?“

„Obávám se, že ne, zatím ne.“

„Ale tam, kde jste našel Chrysalise... tam nejsou?“

„Ne, to byla, aby se tak řeklo, jen překladová stanice. Chrysalis měl být poslán někam jinam.“

„A vy myslíte, že tam, kam měl být poslán, byste mohl najít...?“

„Domnívám se, že to je pravděpodobné.“

„Mohli je ale poslat za hranice, do Mexika nebo do Jižní Ameriky.“

„To je možné, ale já si myslím, že to není pravděpodobné.“

Strýček Bark, ať už to byl kdokoli, žil určitě ve Spojených státech. Yola mu volala přímo, nemusela volat přes mezistátní ústřednu, dokonce ani nevolala na výzvu.

„Celá tahle záležitost se mi zdá nepochopitelná,“

Roots vrtěl hlavou. „Nějaký cvok krade hřebce a jejich cena samozřejmě klesne na nulu, jakmile je ukradne, protože nemůže přiznat, že je má. Nebo si myslíte, že je krade nějaký fanatik, který s nimi dělá pokusy? Že se snaží vypěstovat super-koně? Nebo myslíte, že by mohlo jít o ilegální chovatelskou společnost, která se snaží získat co nejlepší hřebce pro své klisny? To je ale nesmysl, hříbata by byla neprodejná, nebyla by chovná, neměla by rodokmen...“

„Myslím, že celá záležitost je mnohem prostší, mnohem jednodušší,“ řekl jsem s úsměvem.

„Jak si to tedy vysvětlujete?“

Řekl jsem mu to.

Uvažoval o tom a upíjel moji citrónovou šťávu.

„Myslel jsem, že by v každém případě stálo za to si to ověřit, uvidíme, co z toho bude.“

„Je to fantastická teorie,“ vzdychl Roots, „a já se modlím, abyste neměl pravdu.“

Rozesmál jsem se. „To vám rád věřím.“

„Bude vám ale trvat věčnost, než to všechno projdete... taky předpokládám, že o chovatelské situaci tady ve Státech asi moc velký přehled nemáte... nechcete, aby vám s tím někdo pomohl?“

„To bych byl moc rád.“

Měl na terase telefon. Zdvihl sluchátko a zmáčkl jedno z tlačítek. Slyšel jsem, jak se domlouvá s vydavatelem jednoho z předních chovatelských časopisů a jak ho žádá, aby mi dovolil prohlédnout si jejich staré šanony a aby mi dal k dispozici dva ze svých starších zaměstnanců s dobrou pamětí.

„Tak, to bychom měli.“ Povstal. „Kanceláře mají v Lexingtonu, na Severní Broadwayi. Doufám, že mi dáte vědět, jak jste pořídl.“

„Samozřejmě.“

„David a Eunis... jsou to výborní lidé.“

„Ano, jsou.“

„Pozdravujte ji ode mne,“ podíval se na hodinky.

„Ona odjíždí do Kalifornie.“

„Na tu novou farmu?“

Přikývl jsem.

„David se zbláznil, že se chce stěhovat na západ. Střed všeho dění v chovatelství je právě tady, v Lexingtonu, má zůstat tady.“

Pokrčil jsem rameny a vydal příslušné nezávazné zvuky. Jeff Roots mi potřásl rukou.

„Mám schůzi akcionářů v Miami,“ řekl omluvně a prošel se mnou domem ke cadillaku, zaparkovanému vedle toronado oldsmobilu, který jsem měl půjčený od Eunis. V cadillaku už čekala sekretářka.

Zjistil jsem, že v nakladatelství byli všichni připraveni plnit každé přání Jeffa Rootse s nadšením a vervou. Jako dočasné pomocníky mi přidělili jednoho staršího pána, který trávil většinu svého času tím, že sestavoval roční seznamy chovných hřebců, a jednu asi padesátiletou slečnu s koňským obličejem a chlupským chováním, která ale měla odzbrojující, milý úsměv a fenomenální paměť. Vysvětlil jsem oběma, co vlastně chci, a oni se na mě zděšeně, mlčky zadívali.

„Myslíte, že to je neproveditelné?“ zeptal jsem se.

Pan Harris a slečna Brittová se vzpamatovali a řekli, že si myslí, že to není nemožné.

„A než se do toho dáme, nebylo by možné sepsat seznam všech chovatelů, kteří se buď jmenují Bark, nebo jejichž přezdívka by mohla být Bark nebo Bach, nejspíš ale Bark.“

Slečna Brittová bez zaváhání odrecitovala jména a bydliště asi šesti Barkleyů sídlících v okolí Lexingtonu.

„Tak takhle by to asi nešlo,“ vzdychl jsem.

„Ale proč ne,“ namítla slečna Brittová energicky, „můžeme vypracovat všechny seznamy současně.“

Chvilí se s panem Harrisem radili a potom odešli do archivu. Za chvíli byli utopeni v listinách a knihách až po lokte. Řekli mi, abych si zatím zapálil a čekal. To jsem dělal celý den.

V pět hodin odpoledne přinesli výsledky.

„Udělalí jsme, co se dalo,“ řekla slečna Brittová s pochybnostmi v hlase. „To víte, ve Státech je celkem tři sta tisíc chovných hřebců. Chtěl jste od nás vědět, u kterých hřebců během posledních osmi až deseti let nápadně stoupal připouštěcí poplatek... tak takových hřebců máme dvě stě devět.“ Podala mi hustě napsaný seznam. „Pak jste chtěl seznam hřebců, kteří mají neočekávaně úspěšná hříbata vzhledem ke svému původu, tak těch by tu bylo dvě stě osmdesát dva.“ Podala mi další seznam. „Pak jste ještě chtěl vědět, která dvouletá hříbata měla překvapivě dobré výsledky při dostizích, ačkoliv neměla nijak vynikající rodiče. Takových hříbat jsme našli dvacet devět.“

Podala mi třetí seznam. „Pak ještě zbývá seznam chovatelů, kteří by mohli mít přezdívku Bark... těch je dvaatřicet, od majitele ranče Bar K až po Barryho Kayla.“

„To jste tedy dokázali úplné zázraky,“ řekl jsem s upřímným uznáním. „Předpokládám, že by člověk žádal příliš mnoho, kdyby doufal, že se některá farma vyskytuje ve všech třech listinách, co?“

„No, většina hřebců na první listině je taky na té druhé, to je ostatně logické. Zato ale ani jeden z otců těch překvapivě úspěšných hříbat se nevyskytuje ani na prvním, ani na druhém seznamu, a žádné z těch hříbat taky není z farem, jejichž majitelům by se mohlo říkat Bark.“ Oba moji pomocníci se tvářili zklamaně nad záporným výsledkem tak usilovné práce.

„Nic si z toho nedělejte,“ utěšoval jsem je, „zítra to zkusíme jinak.“

Slečna Brittová zabručela něco, co jsem si vysvětlil jako souhlas. „Řím také nebyl postaven za den,“ dodala. Pan Harris si zřejmě myslel, že ten náš Řím možná vůbec nedokážeme postavit s materiálem, který máme k dispozici. Nicméně se druhý den ráno v devět hodin bez reptání zase dostavil a pustil se se slečnou Brittovou do další práce a dalších kombinací.

Do oběda snížili počet jmen na prvních dvou seznamech na polovinu a šli jsme se všichni najíst.

Ve dvě hodiny se zase dali do práce. Ve tři hodiny a deset minut slečna Brittová zatajila dech a vytřeštila oči. Začala rychle něco spisovat na další čistý list papíru, pak si to chvíli prohlížela, hlavu skloněnou ke straně. Otočila se a zadívala se na mě.

„Myslím... myslím...“ chyběla jí slova.

„Vy jste je našla.“

Přikývla. Sama tomu nemohla uvěřit.

„Zkontrolovala jsem u všech, na které dostihy jezdili, kdy byli zakoupeni, jaké měli vybarvení, jak asi byli staří,... tak, jak jste říkal. Z toho mi zbylo dvanáct jmen, která se vyskytují na obou prvních seznamech. Z těch dvouletých hříbat je jedno, které odpovídá vašim podmínkám a které je z téže farmy jako jeden z těch dvanácti. Sledujete mě ještě?“

„Jsem vám v patách,“ usmál jsem se.

Přešli jsme s panem Harrisem k ní a dívali se přes rameno na to, co napsala.

„Moviemaker, stáří čtrnáct let, současný připouštěcí poplatek deset tisíc dolarů.“

„Centigrade, stáří dvanáct let, letošní připouštěcí poplatek patnáct set dolarů, v příštím roce bude zvýšen

na dva tisíce pět set. Oba hřebci jsou z farmy Orpheus, v Los Caillos. Majitelem je Culham JaW es Offen.“
Moviemaker a Centigrade: Showman a Allyx. Bylo to úplně jasné.

Jedním hřebcem je připouštěno tak čtyřicet klisen ročně. Čtyřicet klisen po desíti tisících dolarech znamená roční zisk čtyři sta tisíc dolarů. Před deseti lety na veřejné dražbě byla kupní cena Moviemakera sto padesát tisíc dolarů, jak zjistila slečna Brittová. Od té doby získal Offen na připouštěcích poplatcích skoro dva a půl miliónu dolarů.

Centigrade byl zakoupen v Kenelandu za sto tisíc dolarů. Při připouštěcím poplatku dva tisíce pět set dolarů na sebe vydělá za jediný rok. Přitom bylo možno předpokládat, že poplatky za připouštění v jeho případě budou ještě značně stoupat.

„Pan Culham James Offen je ale ve všeobecné vážnosti,“ slečna Brittová byla zděšená. „Já tomu prostě nemohu uvěřit. Pan Offen přece patří mezi přední chovatele.“

„Je tu jen jediný háček,“ ozval se zarmouceně pan Harris. „Nemáme tu žádné spojení s přezdívkou Bark.“ Slečna Brittová se na mě podívala se zářivým, vítězoslavným úsměvem.

„Ale ano, máme. Pane Harris, vy asi nejste muzikant. Farma Orfeus... vy neznáte Orfea v podsvětí? Od Offenbacha? U nás to lidé neumějí vyslovit, vyslovují přece Offen-bach jako Offen-bark!“

Dvanáctá kapitola

Walt řekl několikrát „proboha“, ale pak připustil, že by mu pojišťovací společnost Butress Life možná byla ochotna hradit výlohy na cestu na západní pobřeží, na druhý konec pevniny, kdyby jí kynula naděje, že za to získá Allyxe.

„Los Caillos je kousek na severovýchod od Los Angeles,“ vysvětloval jsem mu. „Myslel jsem, že bychom se mohli ubytovat ještě dál na sever, na pobřeží.“

„Jak si přejete.“

„Tak se tedy sejdem v motelu Vacationer, v Grand Beach, Santa Barbara. Budu vás čekat zítra.“

Opakoval adresu. „Kdo to zaplatí?“ zeptal se.

„O tom ať se třeba dohodne Butress Life s Davidem Tellerem. Já budu motel účtovat Tellerovi. Myslíte, že byste to mohl vymáchnout z vašeho podniku?“

„Myslím, že ano.“ Jeho hlas zněl v telefonu unaveně a bez elánu.

„Moje žena a děti z toho ale velkou radost mít nebudou. Slíbil jsem jim, že je v neděli vezmu na piknik.“

„Tak to o týden odložíte.“

„To už jsem kvůli vám udělal dvakrát.“

„Hm.“ Po chvilce dodal. „Tak tedy zítra, v šest hodin místního času. Bude vám to stačit?“

„Samozřejmě, výborně.“

„Tak na shledanou,“ stručně uzavřel hovor a praštil telefonem.

Položil jsem Tellerův přístroj do vidlice poněkud jemněji a začal si prohlížet pokoj, celý v zeleném a červeném, jako rajské jablíčko.

Neměl jsem nic na práci.

Pečlivě jsem si namíchal koktail a pečlivě ho vypil. Pak jsem pomalu došel k bazénu a uvažoval o tom, že bych se mohl za šera krásně vykoupat, jenže mi svlékání a oblékání připadalo jako příliš velká námaha. Vrátil jsem se do domu a snědl večeři; kterou mi uvařila a nachystala Eva. Švadronila bez ustání, asi se nemohla nabažit toho, že se s někým může bavit svou rodnou řečí, a já upřímně začínal litovat, že jsem si to začal. Zoufale jsem si přál, aby zmlkla a vypadla. Když konečně odešla, nebylo to o nic lepší.

Snažil jsem se číst, ale obrátil jsem několik stránek, aniž jsem vnímal jediné slovo, nemohl jsem se soustředit, nemohl jsem vydržet na jednom místě. Odešel jsem znovu do sametové, temně zelené zahrady a usadil se v jednom z křesel na okraji bazénu.

Rozhlížel jsem se po černé hladině vody a po černých stínech zahrady. Uvažoval jsem zasněně o tom, jak je nelogické a nesmyslné, že jsem se nedovedl nikdy vzpamatovat z toho, že jsem ztratil Carolinu, že jsem se nedovedl radovat ze svobody, kterou mi jiní záviděli, že jsem nedovedl být spokojen s tím, co mám.

Je kruté, říkal jsem si, že tíha deprese dopadá na každého stejně těžce, bez ohledu na to, jaké má postavení a co v životě dokázal.

Ukázalo se přece již mnohokrát, že ani velká sláva, světové uznání a úcta a mnoho skvělých osobních přátel nedokázali zachránit řadu geniálních jedinců ze spárů zničující deprese, která ročně pohlcuje tisíce bezvýznamných lidí, kteří nikdy neviděli svoje jména v tisku ani na reklamách, ani o to možná nestáli, tak jako já. Uvažoval jsem o tom, že deprese je asi nemoc jako každá jiná, třeba jako žloutenka, a že jednoho dne proti ní budou očkovat miminka v peřince. Taky mě napadlo, že vlastně musím být rád, že tu nemoc nemám v té nejtěžší formě, kdy se její chapadla vpíjejí do těch nejtajnějších koutků duše, kterou vysávají,

až je život skutečně nesnesitelný a člověku najednou připadne skok z velké výšky jako jediné snesitelné řešení, jediná úleva.

Rozhodl jsem se, že tak daleko to se mnou nikdy dojít nesmí, že se musím ubránit, musím.

Motel Vacationer byl přímo na pobřeží. Zvuk jasně modrého Pacifiku, hlas příboje se vytrvale vtíravě mísil s hlukem tranzistorů, klimatizace, společenské konverzace, s křikem dětí a hlukem motorů automobilů.

Neměli už žádné pokoje s pohledem na moře, takže jsme se oba, Walt i já, museli spokojit s pohledem na parkoviště z oken sousedících pokojů.

Když jsem dorazil, byly Eunis a Linny někde venku, a když se v šest hodin objevil Walt, ještě se nevrátily.

Když jsme se šli s Waltem před večerí dolů něčeho napít, nechal jsem v recepci pro Eunis vzkaz, ale Waltovi jsem neřekl, že v motelu bydlí.

Zastavil se jako zkamenělý, jakmile ji uviděl sedět u stolu s Linny, a obdařil mě pohledem plným nechuti a vzteku. Kdybych byl Waltovi řekl předem, že v motelu bude Eunis, nebyl by přijel.

Věděl to, věděl, že to vím já, a proto měl právo mít vztek.

Nicméně Eunis byla ženou jednoho z nejlepších klientů Waltovy firmy. Snažil se ovládnout, spolkl své pocity jako hořkou pilulku a zapil to mlčky dvojitým Bourbonem. Eunis s Linny popíjely spokojeně z orosených skleniček dakiri. Obě vypadaly výborně, byly opálené a pohybovaly se s vládným; líným půvabem těch, kdo strávili celý den na slunci. Eunis měla na sobě ostře zelené šaty se zlatými ozdobami v uších, na zápěstí a na stěhvících. Linny si opatřila růžovooranžovou kalifornskou řízu a sandály, které vypadaly jako sestavené z leštěných polodrahokamů. Dokonce i Walt po chvíli zjistil, že z ní nedokáže spustit oči.

Večeřeli jsme venku, pod baldachýnem ověšeným tisíci drobných, barevných žárovek, na nízké terase, z které vedly dva schůdky přímo na pláž. Eunis používala slovník mírný jako vánek, takže se nakonec ten večer docela vydařil.

Při kávě jsem se Eunis jakoby nic zeptal: „Neznáte náhodou chovatele dostihových koní, který se jmenuje Culham James Offen?“

Walt se po mně ostře ohlédl.

„Offena? Samozřejmě, že o něm vím, o tom ví každý.“

„Já ne,“ řekl Walt stručně. Člověk nemohl očekávat, že se jen tak vzdá, choval se ale dobře.

„Totiž, chtěla jsem říct, že každý, kdo má něco společného s chovem koní, o něm ví,“ vysvětlovala Eunis. Dokonce ani nedávala najevo ovládanou trpělivost. „Má strašně úspěšného hřebce, který se jmenuje Moviemaker. Pak má ještě jednoho, Centigrada, Dave myslí, že bychom k němu měli posílat klisny... Potomci toho hřebce letos vyhrávají dostihy, kam se člověk podívá. Ostatně, dá se očekávat,“ zářivě se usmála, „že se s tím pánem seznámíme mnohem blíže.“

„Jak to?“ zeptal jsem se nesměle.

„Budeme jeho sousedé.“

Waltovi poklesla čelist a já přestal míchat kávu.

„Promiňte, co jste říkala?“ zeptal jsem se a cítil jsem, jak mi tuhne obličej, jako vždy, když mnou něco patřičně oťrese.

„Totiž, ten dům, do kterého se stěhujeme, je přes silnici naproti Offenovu domu. Díváme se mu z okna ložnice přímo do výběhů.“

Fascinovaně jsem se na Eunis díval, jak nám nevinně a nic netušíc vysvětluje motiv k vražednému útoku na svého muže. David mi sám řekl, že vykonavatelé poslední vůle zesnulého Davise L. Davise přijali jeho nabídku na koupi farmy teprve před nedávnem, přesně v tom týdnu, kdy jsme byli na té pamětihodné projížďce po řece.

Takže ta „pitomá komplikace“, která zkřížila plány sourozenců Cliveových, byla to, že ze všech možných kupců to byl právě David Teller, kdo se měl stát bezprostředním sousedem Offena. Museli to zjistit teprve poté, co hřebce ukradli, jinak by se do toho podniku vůbec nebyli pouštěli.

„Proč se smějete?“ Eunis se mračila. „Co je na tom směšného?“

„Ne, není to směšné.“ Přestal jsem se smát. „Dokonce vůbec ne.“

Prosím vás, vy znáte toho pana Culhama Jamese osobně?“

„Ještě ne. Je to důležité?“

„Chtěl jsem vám jenom říct, abyste na to sblížení zbytečně nespěchala.“

„Proč, prosím vás?“

„Možná, že s Offenem budou potíže.“ Představoval jsem si v duchu, jak by to dopadlo, kdyby se David den za dnem z okna ložnice díval do ohrad, ve kterých by se pásli Allyx a Chrysalis. Možná, že by je nepoznal, ale taky možná, že ano. Offen to v žádném případě nemohl riskovat. Proto musela Yola s

Mattem okamžitě odjet do Londýna, aby Davida zlikvidovali daleko od oblasti skutečného nebezpečí. Pokud Allyx zůstane na farmě Orfeus a pokud David bude pokračovat v přípravách na stěhování, potrvá nebezpečná situace. Matt to sice dočasně vzdal; ale já stejně pevně doufal, že agentura Radnor-Halley neuvolní svoje bezpečnostní opatření ani o milimetr. Neuškodí, když zavolám Kebbla... říkal jsem si,... i když hovor z Kalifornie do Londýna přijde dost drahý.

„Jdu se projít po pobřeží,“ prohlásila Linny a zula si blyštivé sandály. „Jde někdo se mnou?“

Předhonil jsem Walta, protože jsem uměl rychleji reagovat. Nechal jsem ho tam samotného s Eunis a vysloužil si za to jeden vražedný pohled. Linny se ušklíbla a utrousila o tom uštěpačnou poznámku, když jsme se tiše brodili měkkým, sypkým pískem.

„Vadí mu ty její jadrné výrazy,“ vysvětloval jsem.

„Ale ona je tady používá čím dál tím míň,“ poznamenala Linny.

„Taky už tolik nepije, jen tak jednu dvě skleničky před obědem a jednu před večeří. Čím myslíte, že to je?“

„Protože se jí podařilo utéct z lexingtonské klece.“

„Tomu krásnému domu vy říkáte klec?“

„Ano.“

„Ale ten nový dům zdaleka nebude tak hezký.“

„Bude, jen co se do toho Eunis dá. A pak se zdi zase uzavřou.“

„Chcete říct, že z toho domu také bude klec?“

„Ano.“

„Ale život se přece nemůže skládat jen z toho, že by člověk utíkal z jedné klece do druhé,“ vybuchla.

Nemohla se s tím pomýšlením smířit.

„Všichni žijeme v klecích, celý vtip je v tom, aby člověk netoužil po tom dostat se ven.“

„Přestaňte,“ přerušila mě nešťastně, „já takovéhle řeči nechci poslouchat.“

„Kdysi mívali lidé doma v klíčkách lindušky, teď už ne, teď mají andulky, tak se nebojte, vám se Linduško nemůže nic stát.“

„Když já nikdy nepoznám, kdy něco myslíte vážně, a kdy ne.“

„Vždycky myslím všechno vážně.“

„Ale většinou to, co říkáte, zní... bláznivě.“

„Život je vážný i bláznivý. Všechno, co je šílené, je vážné, a všechno vážné je šílené... pojďte, poběžíme o závod tamhle k té dřevěné boudě!“

Běžela bosky a předhonila mě. Smála se, opírala se o dřevěnou stěnu kabiny a snažila se popadnout dech: zatímco jsem si vysypával celé tuny písku z bot. Šli jsme ještě kus dál, pak jsme si sedli a pozorovali klidný, tmavý oceán v teplé noci. Moře před námi bylo nekonečné, mezi námi a Japonskem nebyla žádná pevnina.

„Přijel jste sem za... za námi, nebo za Allyxem?“

„Za obojím.“

Zavrtěla hlavou. „Ba ne, přijel jste s Waltem, to znamená, že jste tu kvůli Allyxovi.“

„Walt by byl určitě jel radši jinam,“ usmál jsem se. „No, dá se říct, že do Kalifornie jsme jeli za Allyxem, ale do Santa Barbary kvůli vám. Stačí vám to?“

Zamumlala něco nesrozumitelného. Pak vedle mne seděla mlčky a prsty bosých nohou přesypala písek.

„Myslíte, že ho najdete?“ zeptala se.

„Allyxe? Myslím; že ano.“

„Kdy asi?“

„To nevím. Možná, že zítra.“

„A potom... pak odjedete domů?“

„Asi ano.“

„Zpátky do kanceláře...“ rozhlédla se po nekonečném moři a obloze. Zpět do kanceláře, opakoval jsem v duchu chladně, zpět k sondám do cizího soukromí, k chytačkám na chytráky, zpět do Putney, do mlhy a deště, do pustého a prázdného bytu. Zpět k všednímu, každodennímu životu. Vtip byl v tom být se svou klecí spokojen.

„Co vlastně chcete podnikat teď, když jste skončila školu?“ zeptal jsem se.

Nadechla se. „Po tomhle mi bude připadat všechno jako strašná nuda.“

„Davidovi dají co nejdřív chodící sádku...“

„Já vím...“ zakvílela, „mně to je přece jasné... já měla v září začít chodit do kursu pro sekretářky... mně se tam teď strašně nechce. Nevím, proč nemůžou všichni lidi žít takhle na břehu moře, na sluníčku, pořád...“

„Pobřeží by asi pro všechny nevystačilo.“

„Vy jste nejhorší skeptik na celém světě. To bude asi tím, že jste státní zaměstnanec, jako táta.“

Po chvíli jsme pomalu vykročili zpět, těsně podle moře. Zastavili jsme se, než jsme došli k motelu. Položila mi ruku na paži a tiše čekala. Políbil jsem ji nejdřív na čelo, pak na nos a konečně na ústa, jemně a opatrně. Bylo to k zbláznění.

„Tohle je k ničemu,“ pustil jsem její ramena. „Úplně k ničemu.“

„Já už jsem se ale opravdu líbala víckrát,“ bránila se úzkostlivě. „Opravdu.“

„Tak jsem to ale přece nemyslel,“ smál jsem se.

„Umíte to na jedničku. To ne... jenom, jsme oba daleko od domova a... prostě, já v pátek líbám brunety vždycky jenom jednou.“

Otočil jsem se na patě a zamával na ni, aby už šla. Ta nejlepší předsevzetí na světě se rozsypou na prach, když se proti nim postaví taková Linny. Nezbyvalo mi nic jiného, než se dát na útěk. Linny sice nebyla moc nadšená, ale nedalo se nic dělat.

Vykročil jsem energicky k motelu a cestou jsem žertoval o tom, jak se asi mezitím baví Eunis s Waltem. Když jsme se vrátili, byli oba celkem v pořádku a v klidu, viděli jsme, že se nebaví o ničem. Seděli proti sobě u stolu, jako by mezi nimi byla propast; a mlčeli. Eunis se na nás zadívala významně a chladně, Walt znechuceně. Linny se zcela zbytečně začervenala a potvrdila tak jejich podezření. Naše zcela nevinná procházka po pobřeží věru nikomu neprospěla.

Druhý den ráno jsme s Waltem odjeli na farmu Orfeus. Mluvil Walt.

Byl to perfektní výkon, vskutku profesionální, sypal z rukávu fráze pojišťovacího agenta jako flašinet.

Plynně vysvětlil, že si musí prohlédnout celou farmu, aby mohl zkontrolovat bezpečnostní a protipožární opatření: Prohlédli jsme si všechno, každou stodolu, každý seník, každý stoh slámy, všechno. Viděli jsme Moviemakera a Centigrada. Napsali jsme si spoustu poznámek.

Do stájí, kde byli jeho čtyři nejceněnější hřebci, nás zavedl sám pan Culham James Offen. Tvářil se spokojeně a vyzařovalo z něho sebevědomí a klid.

Strýček Bark sice zdaleka nebyl jediný bělovlasý pán kolem padesáti, ale zato měl v garáži šedivou dodávku. Viděl jsem, že to Walt také zaregistroval.

Byl jsem přesvědčen, že člověk, který odevzdal vůz Snail Expressu chlapci starého Hagstroma v Rock Springs byl určitě strýček Bark, a že to byl také on, kdo sledoval v šedé dodávce Sama Hengelmanna na dálnici. Dokázat jsem to ale už nemohl.

Offen měl předčasně bílé vlasy. Obličej měl opálený, téměř bez vrásek a husté obočí mu nad očima svítilo jako ojíňené. Byl skoro jako albín, oči však neměl růžové, ale jasně modré.

Hlavu nosil hrdě vzpřímenou na krátkém, silném krku, pod tenkou bílou košilí bylo vidět, že jeho statné, rozložené tělo je samý sval. Byl to muž, kterého by člověk nikde nepřehlédl, muž zvyklý na úspěch. Úspěch ho také naučil sebevědomému, hrdému vystupování, i když by mu trochu víc skromnosti bylo slušelo líp.

Na celé farmě bylo vidět, že pro majitele nejsou peníze žádný problém. Všechny ohrady byly krásně na bílo natřené a dům ve stylu španělských misí obklopovaly dokonale udržované trávníky, skupiny palem a záhony s červenými květy a rudozelenými špičatými listy. Do domu jsme ale nepronikli, Waltovy bezpečnostní předpisy se vztahovaly jen na hospodářské objekty.

Když jsme si prohlédli hřebce, předal nás Offen svému vedoucímu stájníkovi. Byl to překvapivě mladý, světlavý člověk, kterému říkali Kiddo. Mluvil pomalu a protahovaně jako lidé ze západu a bylo vidět, že od narození nikdy nikam nespěchal. Pohyboval se jako ve zpomaleném filmu.

„Jste tu už dlouho?“ zeptal jsem se ho, když nás provádl stájemi pro klisny s hříbaty, kde bylo čisto jako v klícce.

„Tak asi pátej, šestej měsíc.“ Odpověděl klidně, ochotně, nevadilo mu, že se ho takhle vyptávám, nic mu zřejmě nedělalo starosti.

„Musíte být šikovný, když jste dostal tak brzy takové pěkné místo,“ řekl jsem s uznáním.

Po chvíli mlčení se dal do řeči: „Jo, já mám totiž pro koně cit, víte? Třeba klisny, ty slehnou skoro vždycky v noci. To je tím, že v přírodě taky musely rodit v noci, že jo.“

„Proč v noci?“ zeptal se Walt nechápavě.

Zase chvíli mlčel. Pochopil jsem, že neuvažuje o tom, co říct a co neříct, ale že jen čeká, až se mu podvědomé znalosti přetvoří do slov.

„No, kdyby vrhly hříbě za dne, tak by jim ho mohla třeba sežrat hladová hyena. Voni sice hříbata umí utíkat sotva se narodějí, ale musí se jim popřát tak aspoň půl hodina než voschnou.“

„Tady ale přece nemusí utíkat,“ namítl Walt.

„No jo, to voni ale přece nevědí,“ vysvětloval Kiddo věcně. „No a pak je tu ještě to, že klisny vrhnou hříbata

skoro vždycky kvaltem, to je jako šup. No, a já vždycky nějak vím, kdy to na kterou jde, a většinou se vzbudím a jdu se podívat do stáje, jestli je všechno jak se patří.“

„Jak to ale poznáte?“

„Jo, to já nevím, jak to vím, prostě to nějak vím. Prostě se v noci vzbudím a řeknu si: Roza bude asi rodit, a tak se jdu podívat, a může bejt, že je všechno v pořádku a že mně ta klisna vůbec nepotřebuje, nebo taky může bejt, že má hříbě kolem krku pupeční šňůru a škrtí se. Jo, to víte, já byl kolem koňů, co vůbec pamatuju.“

„Kde jste pracoval, než jste přišel sem?“ zeptal jsem se.

„Ale... tak různě. Taky jsem dělal v Lexingtonu, ale to už je dýl. Tam se jim nelíbilo, že prej chodím pozdě do práce.“ Klidný, netečný obličej se mu najednou rozzářil uličnickým úsměvem.

„Jo... pak sem dělal u jednoho chlápka v Marylandu... vohrady měl na spadnutí, barák taky, ale klisny měl výborný... ten kůň, kterej vloni vyhrál dostihy v Preakness, byl z jedný z jeho klisen. Já sám ale na dostihy nejsem.“

„A kam jste šel pak, po Marylandu?“

„Jo... to sem šel sem. Dali inzerát do časopisu Plnokrevník a já sem jim vodepsal. Tak napůl pro legraci, ani sem nečekal, že mi napíšu, věděl sem, jaký to je velkej podnik. No, ale pan Offen mě sem vzal, taky si mě tu nechal... říkal, že ty dva, co tu byli přede mnou, vyhodil už po měsíci.“

Bylo vidět, že mu to nedělá sebemenší starosti.

Patřil mezi lidi, kteří si říkají pánbůh dal, pánbůh vzal, však ono zase nějak bude. Taky si starosti dělat nemusel, jeho „cit pro klisny“ byl penězi k nezaplacení. Bylo pravděpodobné, že na svém nadání nikdy nevydělá tolik, kolik by mohl, ale že taky nikdy nebude bez místa.

Když jsme skončili prohlídku a odcházeli, díval se za námi klidně a přátelsky: Usoudili jsme s Waltem, že možná mezi naše protivníky ani nepatří. Ovšem kdyby to od něho Offen žádal, asi by k němu byl loajální. Usoudili jsme ale, že Kiddo zatím vůbec neví, o co jde.

„Nebo...“ poznamenal Walt... „taky může být výborný herec.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ba ne, na to nevypadá, to nebylo hrané.“

Walt se na mě pátravě zadíval a přestal na chvíli sledovat silnici. „Vy to vždycky poznáte?“

Usmál jsem se. „Na to se těžko odpovídá. Mám pro to jednoduše cit, jako Kiddo pro klisny; ovšem těžko můžu zjistit, jestli se někdy nezmýlím.“

„Však vy byste na to brzy přišel, kdyby Vám doma někdo proklouzl a drogy by vám přibývaly,“ namítl Walt.

„Už se vám někdy stalo, že byste byl prověřil pašeráka?“

„Ano.“

„Často?“

„Jednou.“

„Asi první rok, ne?“ řekl Walt uštěpačně.

„Ne, druhý rok. Byl to první pořádný profesionál, se kterým jsem přišel do styku, a já to prošvihl. Pak ho asi za půl roku chytli hoši od kriminálky, jenže do té doby stačil nadělat spoustu škody a tisk potom přirozeně rozmázl; jak je naše oddělení na nic.“

„A to jste si vzal k srdci,“ dodal Walt suše.

„Dá se říct, že ano.“

Chvilí mlčky řídil a pak se zeptal. „No, teď jste zato takový machr, že vás občas vezmou do presu, Jak na to koukáte potom, když se vám tohle stane?“

„Řeknu si, že je asi na cestě nějaký veliký balík, a že se mě potřebují zbavit.“

„Takže prověřujete o to zuřivěji,“ konstatoval.

Nebyla to otázka.

„Asi máte pravdu.“

„Jednou vás zabijí.“

Neodpověděl jsem. Walt po mně šlehl okem a vzdychl. „Vám je to asi jedno, co?“

„Nás je v oddělení víc.“

Walt dojel do Santa Barbary bez jediného dalšího slova. Tam jsme se v restauraci na terase připojili k Eunisi a Linny a naobědvali se. Hlásily, že si ráno koupily křiklavě barevné náušnice, které se jim při každém pohybu houpaly v uších. Linny měla rudé, Eunisi zelené. Tvar měly náušnice stejné. Zdálo se tedy, že vztahy mezi dámami jsou stále dobré.

Tím líp, řekl jsem si s úlevou. Ovšem není tak úplně jisté, zda mi bude Eunisi ochotná udělat menší službu. K obědu jsme měli salát z krabů, pak smažené krevety a Linny prohlásila, že jí asi po všech těch mořských potvorch narostou ploutve. Když jsme začali pít kávu, neklidně vstala a prohlásila, že se jde

projít po pobřeží. Po chvíli ticha se Walt nabídl, že ji doprovodí. Tázavě, starostlivě se po mně ohlédl, pak se otočila a vykročila s Waltem. Na odchodu trochu příliš hlasitě a vesele něco povídala.

„Opovažte se tomu dítěti ubližovat,“ řekla Eunis zuřivě.

„Já jí nechci, ubližovat.“

„Jste příliš přitažlivý, aby vás čert vzal.“

„To jistě, okouzlit bych i ptactvo nebeské,“ souhlasil jsem s ironií. „Hodné paničky mi zato ochotně našeptávají do ouška tajemství svých manželů.“

Zatvářila se pohoršeně. Je to aspoň změna, řekl jsem si, jindy s oblibou sama pohoršuje jiné.

„Chcete říct, že... že to používáte?“

„Jak otvírák na konzervy. Nebo jako urychlovač. Řekněte mi, kdo toho nevyužívá? Politici, obchodní cestující, herci, ženy... všichni využívají jak mohou toho, jak umí působit na druhé.“

Zatajila dech, ale pak se dala do smíchu, „S Linny to zkoušet nebudu,“ dodal jsem suše.

„Řekla bych, že se v jejím případě ani nemusíte namáhat. Stačí úplně, že jste vytáhl Davida z vody.“

Díval jsem se za Linny a Waltem, kteří se pomalu blížili k hranici příboje.

„Tak vy myslíte, že proto...“ řekl jsem, napůl jen pro sebe.

„Uctívá ve vás hrdinu,“ vysvětlovala jedovatě Eunis. „Vám to snad nedělá dobře?“

„Dělá mi to dobře asi tak jako bolení břicha.“

Rozesmála se. „Přitom se nedá říct, že byste byl vyslovený krasavec.“

„To máte pravdu,“ přiznal jsem.

Chtěla ještě něco dodat, ale pak si to rozmyslela. Rozhodl jsem se, že se jí zeptám hned, než ji přejde ta rozverná nálada; styděl jsem se, že využívám situace, ale věděl jsem, že v téhle náladě mně možná slíbí to, oč se ji chystám požádat.

„Má Linny ještě stále ty mé fotografie?“

„Jistě, to se nebojte, ty by zachraňovala nejdřív, kdyby přišla potopa.“

„Byl bych rád, kdyby si ty obrázky prohlédl pan Culham James Offen.“

„Cože? O čem to mluvíte?“

„Mluvím o tom, že dnes odpoledne vy a Linny pojedete pěkně na návštěvu k panu Offenovi a že mu vy, moje milá Eunis, povíte historku o tom, jak jsem vytáhl Davida z řeky a že snadno a bez obtíží zařídíte, aby mu Linny ukázala ty fotografie. Hlavně tu, jak sedíme u stolu před hospodou; tu jak tam jsme všichni.“ Zalapala po dechu a pak se zamyslela: „Přece není možné, abyste byl tak ješitný... o co vám proboha jde?“

„Je to pokus.“

„To není odpověď.“

„Vydělávám si na zdejší pobyt.“

Zatvářila se znechuceně.

„To jde o toho pitomého koně?“

„Obávám se, že ano.“

„Nechcete přece říct... přece si nemyslíte, že s tím má Offen něco společného!“

„Jenom bych se rád ubezpečil, že nemá.“

„Ach tak. Dobře. Konečně, vlastně toho po mně moc nechcete. Dobře, zařídím, aby Linny jela se mnou.“

„Řekněte mu taky, že hledám Allyxe.“

Zpříma, upřeně se na mě zadívala a pak se zeptala. „A co Chrysalis?“

„To jak chcete, ale můžete mu klidně říct, že si mě David zjednal, abych Chrysalise našel.“

„Nevím, proč vás poslouchám.“

„Protože je to zábavnější než golf, ne?“

„Je to hra?“ Zeptala se skepticky.

„No... je to jako lovení medvěda,“ usmál jsem se.

„Ach tak, je to tedy sport.“

Třináctá kapitola

Zaparkoval jsem vypůjčený vůz v křoví, kousek od silnice, která vedla na farmu Orfeus, a zapálil si zcela výjimečně cigaretu.

Prudké odpolední slunce propalovalo plechovou střechu vozu a nad prašnou silnicí se tetelil horký vzduch. Byl to den, kdy ještěčky zalézají do stínu. V půjčovnách neměli žádné klimatizované vozy a já se musel spokojit starým křápem, ve kterém byla možnost přísunu čerstvého vzduchu jedině oknem. Výše zmíněný vzduch byl ale asi tak čerstvý jako loňské zprávy a žhavý jako zítřejší.

Ve čtyři hodiny a pět minut projely kolem nic netušící Eunis a Linny, vracely se do Santa Barbary. Dokouřil

jsem cigaretu a pečlivě uhasil nedopalek v poškrábaném, napůl oloupaném chromovaném popelníčku. Chvilí jsem nečinně seděl, ale nic geniálního mě nenapadlo. V půl páté jsem nastartoval vůz a vyrazil k farmě Orfeus, za „strýcem Barkem“.

Tentokrát jsem zajel přímo k domu a zazvonil na ozdobný zvonek.

Přišel mi otevřít sluha. Všechno bylo stejně honosné jako u Jeffa Rootse. Když se sluha vydal hledat Culhama Jamese, šel jsem mu tiše v patách, aby hostitel neměl možnost se dát zapřít, kdyby ho to snad náhodou napadlo. Sluha otevřel dveře prostorné, útulné místnosti, která byla zároveň pracovní a obývacím pokojem.

Culham James seděl za psacím stolem a hovořil do zeleného telefonu.

V první chvíli se na nás rozzuřeně zadíval, pak se ale ovládl a začal se chovat společensky. „Zavolám ti později,“ řekl do sluchátka. „Právě přišel pan Hawkins... ano... zavolám za chvíli.“ Položil telefon a tázavě se na mě zadíval.

„Zapomněl jste si ráno něco prohlédnout?“

„Ne... měl jsem zapomenout?“

Podrážděně potřásl hlavou. „Vážený pane, přál jsem si jen zvědět důvod vaší opětovné návštěvy.“

„Zjistili jsme s kolegy, že bychom se ještě potřebovali na několik maličkostí zeptat, potřebovali bychom ještě vědět některé podrobnosti týkající se bezpečnostních opatření pro případ požáru, hlavně pokud jde o ty vaše velmi cenné hřebce..., tedy pokud jde o Moviemakera a Centigrada.“

Na opáleném obličeji pana Culhama Jamese Offena bylo vidět, že se začíná ohromně bavit. Veselí mu jiskřilo v očích jako bublinky v šampaňském, měl co dělat, aby se nedal do smíchu. Po chvíli se ale ovládl a začal se tvářit vážně a důstojně. Začali jsme společně hrát frašku a debatovat o bezpečnostních opatřeních.

Opíral jsem se o stůl a odškrťoval jeden Waltův výmysl po druhém, zněly dost věrohodně. Většina otázek se týkala nočního dozoru ve stájích. Ptal jsem se, jestli mají ve stájích pravidelné hlídky a mají-li fotobuňky, které by zaznamenaly kouř.

Offen si odkašlal a sdělil mi, že nic takového nemají.

„Máme ale to velice nákladné hasicí zařízení, ukazoval jsem vám je dopoledne,“ dodal. „Zařízení necháváme kontrolovat každé tři měsíce, to jsem vám ostatně už také říkal.“

„Ano, to jste říkal. Tak to bude asi všechno.“ Zavřel jsem notes.

„Velmi jste mi pomohl, děkuji vám, pane Offene.“

„Ale rádo se stalo,“ řekl pobaveně. Z jeho hlasu však znělo škodolibé, nebezpečné veselí a já si řekl, že je nejvyšší čas, abych šel. To jsem také ihned udělal.

Když jsem se vrátil do motelu, našel jsem tam Eunis, Linny i Walta, jak zasmušile sedí u stolu, před sebou prázdné skleničky.

Usadil jsem se na křeslo proti nim a zeptal se, proč jsou všichni tak zasmušilí.

„Zpozdil jste se,“ řekl Walt.

„Říkal jsem vám, abyste nečekali s večerí.“ Podařilo se mi lapit číšníka, když běžel kolem, a objednal jsem pro všechny pití.

„Už jsme uvažovali o tom, že se vydáme na záchrannou výpravu,“ ozvala se Eunis.

Pozorně jsem si je všechny prohlédl. „Vidím, že jste si vyměňovali zkušenosti,“ vzdychl jsem.

„Musím říct, že od vás bylo nezodpovědné... trestuhodné, že jste zařídil, abych vás já... vědomě... uvedla do nebezpečí.“

„Linny, prosím vás, nechte toho. Jaképak nebezpečí... jsem tady, nebo ne?“

„Ale Walt říkal...“

„Walt asi potřebuje psychiatra.“

Stiskl rty a rozezleně se na mě podíval. „Neřekl jste mi, že jste zařídil, aby se Offen dozvěděl, že vy jste ten, kdo mu vzal Chrysalise. Taky jste mi neřekl, že se Cliveovi pokusili zabít pana Tellera.“

„Mně jste zase neřekl,“ přidala se Eunis, „že se ten pár v pozadí na fotografii, kterou Linny ukázala Culhamovi Offenovi, pokusil zabít také vás.“

„Jinak byste asi nebyla Linny dovolila, aby mu ten obrázek ukázala, že?“

„Ne,“ řekla zamyšleně.

„Takže jsem dobře udělal, když jsem vám to neřekl.“

„Taky jste mě úmyslně oklamal, když jste mi namluvil, že chcete Offena zprostit podezření. To nebyla pravda.“

„Hm... nebyla. Chtěl jsem, abyste se u něho chovaly přirozeně.“

Proč z toho ale vůbec děláte takovou aféru?“

„Mysleli jsme...“ ozvala se stísněným hláskem Linny, „totiž, napadlo nás... jestli jste... jestli snad oni... že...“

„Ale jak vidíte, tak oni ne,“ namítl jsem s úsměvem.

„Prosím vás, řekněte nám ale proč, proč jste vůbec chtěl, abych vás takhle prozradila.“

„K tomu jsem měl několik důvodů. Hlavní důvod ale byl chránit Davida.“

„To nechápu,“ ozvala se Eunis.

„Šlo mi o to, aby se Offen, a tím pádem i Cliveovi dozvěděli, že můžeme prokázat, že Cliveovi byli v Anglii a u Temže v den, kdy se Davidovi stala ta nehoda. Vražda „nešťastnou náhodou“ má smysl jen tehdy, ví-li pachatel bezpečně, že nikdo nemůže vypátrat motiv a že také nikdo nemůže vypátrat spojitost mezi pachatelem a obětí. Teď jsme jim ukázali, že nejen známe motiv, ale že známe i tu spojitost. Musí jim být jasné, že kdyby se teď Davidovi něco stalo, budou první, na koho by padlo podezření. Bude proto méně pravděpodobné, že by se zase chtěli o něco pokusit.“

„Je to dost zmatené, ale pokračujte,“ vybídla mě Linny.

„Když jsme dnes ráno s Waltem byli na farmě Orfeus pod záminkou, že chceme překontrolovat bezpečnostní protipožární opatření, Offen byl úplně klidný. O mně sice ještě ráno nic nevěděl, to jste mu ještě neukázala ty fotografie, ale stejně nejevil žádnou nedůvěru nebo neklid, když se mu tam najednou objevili dva úplně cizí chlapi, dokonce se ani nenamáhal si ověřit, jestli jsme opravdu to, co říkáme. Nepozorovali jsme vůbec žádnou nervozitu, jakou by člověk mohl očekávat u člověka, kterému nedávno ukradli kradeného koně a který má dva další kradené koně ustájené ve stodole. Nechtělo se mi to líbit, prostě se mi to nezdálo.“

„Protože on ty koně vůbec nemá,“ skočila mi s úlevou do řeči Eunis. „Byla jsem si od začátku jistá, že v tomhle případě jste vedle, Culham James nemůže být přece zloděj koní, je to slušný člověk.“

Pobaveně jsme se na sebe s Waltem podívali.

Maska slušného člověka je nejlepší maska, jaké může podvodník použít. Vlastně možno říci, že bez této masky úctyhodnosti by podvod ani nemohl existovat.

„Napadlo mě,“ pokračoval jsem, „že by nemohlo škodit, kdyby se pan Offen přesvědčil, že já jsem ten, kdo mu odvedl Chrysalise, a že vůbec nejsme zaměstnanci pojišťovny a že jsem tady proto, že se zajímám o Moviemakera a Centigrada. Když jsem se tam dnes po poledni vrátil, Offen se pořád choval docela bezstarostně, naopak, dokonce se bavil. Rozveselovalo ho, že si myslím, že jsem nad ním vyvrál. Ptal jsem se ho na všechny možné nesmysly týkající se bezpečnosti obou hřebců, a jemu to stále nedělalo ty nejmenší starosti.“ Chvilí jsem se odmlčel. „Takže je mi zcela jasné, že ti hřebci, které tam má ustájené a kterým říká Moviemaker a Centigrade, jsou přesně to, co říká, tedy Moviemaker a Centigrade. Offen nemá strach ze špehů, nemá strach z nemotorných příprav ke krádeži. To znamená, že ví, že kdyby došlo k nějakému soudnímu líčení, mohl by nade vši Pochybnost dokázat, že ti dva hřebci jsou skutečně to, co říká. Kdybych, se pokusil je ukrást, určitě by mě při tom nachytal a byla by to pro něho aspoň malá útěcha za to, že přišel o Chrysalise.“

Walt přikývl.

Eunis byla tvrdohlavá. „To všechno jenom dokazuje, že jste skutečně vedle. Offen je jednoduše klidný, protože má čisté svědomí.“

„Vám je sympatický?“

„Ano, byl moc milý.“

„Mně se také zdál milý,“ ozvala se nesměle Linny.

„Co říkal, když jste mu ukázaly ty fotografie?“

„Nejdřív si je jen zběžně prohlédl,“ odpověděla Linny. „Pak si je ale vzal k oknu. Ptal se mě, kdo to fotografoval a kde a já mu pak vyprávěla, jak to tehdy bylo a jak jste Davida vytáhl zpod těch stavidel...“ Koutkem oka jsem zahlédl, jak se na mě Eunis významně dívá. „... pak o vás řekl něco pochvalného a já mu pak řekla, že jste sem přijel hledat Chrysalise a že jste ho taky skutečně našel.“

„Ptal se, kde jste ho našel,“ dodala Eunis, „ale my jsme mu řekly, že to nevíme. Taky jsme mu řekly, že teď hledáte Allyxe, a můžu vám sdělit, že to s ním vůbec nehnulo. Určitě jste vedle.“

Usmál jsem se na ní. Nechtěla, aby se kůň našel, a jako spojenec nestála za nic, bylo na ni asi takové spolehnutí jako na tenký led na jaře. Rozhodl jsem se, že ji v budoucnosti nepovím nic, co by se Offen neměl dozvědět. Jako většina zákona dbalých občanů nevěděla, že se zločinná povaha při běžném styku neprojeví, že podvodníci, dokonce i vrazi mohou být příjemní společníci. Když se u pana Smithe na zahradě najdou zakopané uškrcené krásy, sousedé se většinou velice diví, vrtí hlavou a říkají, „kdo by to řekl, takový slušný člověk, a milý...“

Eunis, která si napůl podvědomě přála, aby se Allyx u Offena nenašel, by dokázala tomu člověku

vybrebentit k deco, protože si nedovedla představit; že by takový „milý“ člověk mohl být nebezpečný. Také by ji k té zrádné sdílnosti mohl vést týž motiv, který ji před několika dny podnítil, aby na mě namířila zbraň.

„Pojďme se navečeřet,“ navrhl jsem a dámy se odešly příkrášlit.

Walt se na mě zamyšleně zadíval a pak tázavě povytáhl obočí.

Přikývl jsem. „Dal jsem mu odposlouchávací zařízení pod psací stůl; kousek od telefonu. Zpozdil jsem se, protože jsem pak poslouchal. Volal Žalu a řekl jí o mé návštěvě. Jinak nic zajímavého. Nechal jsem nahrávací zařízení v křoví a vrátil jsem se pak sem.“

„Vy si skutečně myslíte, že ti dva koně jsou opravdu Moviemaker a Centigrade?“

„Určitě. Nezapomeňte, že ty dva hřebce skutečně loupil, zcela veřejně. Musel si je nechat, musel počítat s tím, že by se snadno mohlo stát, že by se některý z bývalých vlastníků přijel na hřebce podívat. Oba koně museli mít na vnitřní sliznici rtů vytetovaná čísla, jakmile začali běhat dostihy. Tady ve Státech je to tetování povinné, že? Bylo by tedy snadné zjistit, že to jsou skutečně ti dva.“

„Myslíte si, že paní Tellerová má pravdu, že ten člověk skutečně nikdy Showmana a Allyxe neměl?“

„Až na to budeme mít čas, tak vám přehraji jeho telefonický hovor s Yolou. Když jsme mu vyfoukli Chrysalise, měl tolik rozumu, že ty dva hřebce rychle z farmy uklidil. Na návštěvu, jako byla naše, byl připraven. Pan Culham James Offen není žádný hlupák.

Mimochodem, Walte, vyprávěl jste Eunis a Linny o našem podniku v Teutonském pohoří podrobně?“

Walt se tvářil rozpačitě. „Měl jsem na vás vztek.“

„Dobře, ale co jste těm dvěma vlastně řekl?“

„Moc jsem jim toho neřekl. Zděsil jsem se, když jsem zjistil, že Linny ukázala Offenovi tu fotografii s Cliveovým. A když paní Tellerová řekla, že jste si to přál, řekl jsem, že musíte být cvok, protože se vás už jednou pokusili zabít.“

„Řekl jste jim jak?“

Přikývl. Do očí se mi nepodíval.

„Řekl jste jim o mém odposlouchávacím a nahrávacím zařízení?“

„Ne.“

„Vzpomínejte, Walte, je to důležité.“

Vzhlédl. „Ne, o tom jsem neřekl nic.“

Ulevilo se mi. „Vyprávěl jste jim o našem nočním výletu?“

„Nijak podrobně.“

„Řekl jste, kde se to odehrálo?“

„Určitě jsem se zmínil o Tetonském pohoří.“

No, tím nic nepokazil.

„Co jste jim řekl o Showmanovi a Allyxovi?“

„Řekl jsem jim, že jste na základě různých záznamů a výpisů z chovatelských knih přišel na to, že je musí mít Offen.“

„Použil jste někdy přezdívky strýček Bark –?“

Zavrtěl hlavou. „Vůbec jsem si na to nevzpomněl.“

Vzdychl jsem. „Walte, paní Tellerová nechtěla, abychom našli Chrysalise, a teď nechce, abychom našli Allyxe. Bylo by moudřejší se na ni příliš nespolehat.“

Zrudl jako krocan. Eunis a Linny se po chvíli vrátily, ale když jsme pak všichni čtyři zasedli k večeři, zábava vázla. Nebyl to zdařilý večer.

Když jsme dopili kávu, přišel Walt za mnou do mého pokoje na poradě.

Šel rovnou k věci. „Kde je chcete hledat?“ zeptal se a usadil se do jediného pohodlného křesla.

„Vlastně nám je darovali,“ řekl jsem zamyšleně.

„Můžeme na ně poštvat právníky, aby ověřili totožnost Moviemakera a Centigrada. Jakmile dokáží nade vší pochybnost, že ti dva koně jsou opravdu Moviemaker a Centigrade, a to si Offen jistě bude velmi přát, tak se jich už nezbaví. My mu mezitím vyfoukneme ty druhé dva a zahájíme řízení k prokázání totožnosti na vlastním hřišti. A jakmile my prokážeme, že ti dva hřebci jsou Showman a Allyx, Offen už je nikdy nedostane zpátky.“

„Mám dvě připomínky: za prvé nevíme, kde Showman a Allyx jsou.

Za druhé, kdybychom je našli, proč na ně nepošleme právníky hned, proč bychom je vůbec museli krást a podstupovat zbytečné riziko?“

„K tomu mám stejné důvody jako u Chrysalise,“ namítl jsem. „Jakmile Offen a spol. vyčenichají, že je zle, koně jednoduše zabijí. Je zcela v mezích zákona zabít koně a poslat ho na jatka. Zato je velmi obtížné

identifikovat mrtvého koně, pro naše účely je to skoro nemožné, potřebujeme stoprocentní jistotu.“

„Dobře, řekněme tedy, že se nám podaří je vyfouknout a že se nám podaří ověřit jejich totožnost, řekněme, že všechno půjde hladce.“

Offen stejně bude pobírat obrovské připouštěcí poplatky půl miliónu dolarů ročně, protože se nám nikdy nepodaří prokázat, že klisny, které byly na papíře připouštěny Moviemakerem a Centigradem, byly ve skutečnosti připouštěny Showmanem a Allyxem a že ta výborná hříbata jsou tedy po Showmanovi a Allyxovi...“

Usmál jsem se. „Nemějte strach, jakmile zvládneme to ostatní, zvládneme i tohle.“

„No, a tím se tedy vracíme k otázce číslo jedna,“ řekl Walt suše.

„Kde vlastně sakra chcete začít?“

Opřel jsem se o okno a zadíval se na jasné ozážené parkoviště.

Světlo barevných žárovek, zavěšených na průčelí budovy se pestře odráželo od střech zaparkovaných vozů. Napadaly mě melancholické myšlenky o pochybné ceně lidského konání a technického pokroku, věděl jsem ale, že bych nechtěl žít bez elektřiny ani bez aut... pokud bych vůbec chtěl žít. Můj pokoj byl v druhém patře, to bylo nanic, příliš nízko. Slyšel jsem o nějaké ženě, která vyskočila z pátého patra a zůstala naživu.

Lepší by byla kulka...

„Tak co?“ ozval se Walt netrpělivě.

„Prosím?“ zeptal jsem se roztržitě a ohlédl se na něho.

„Ptám se, kde začneme hledat?“

„Ah.“

„Na ranči u Cliveů?“

„Pochybuji, že by to k něčemu vedlo. Musí je napadnout, že bychom tam šli nejdřív.“

„Mají tam ale obrovské pozemky a potuluje se tam spousta koní.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ba ne, ty dva hřebce musí mít v ohradě, pod dohledem. Kdyby pobíhali volně, snadno by si mohli zlomit nohu.“

V žádném případě neuškodí, když si to ještě ověříme.“ Zadíval jsem se nepřítomně na koberec. „Já si myslím, že ty koně má Matt.“

Offen je na farmě, Yola je na ranči a stará se o třicet hosti, ale kde je Matt?“

„Jo, právě, kde je?“ ozval se Walt zasmušile.

„On i Yola zimu na ranči netráví, protože silnice není sjízdná.“

Yola mi řekla, že vždycky jezdí někam na jih... V jednom z telefonických hovorů s Offenem řekla, že nemůžou držet Chrysalise v místě, které jmenovala Pitts, protože to tam prý není vhodné.

Ovšem, to bylo předtím, než věděli, že po nich jdeme, to ještě nepotřebovali používat nouzová opatření.“

„Takže kdesi na jih od Tetonského pohoří je místo, které se jmenuje Pitts a kde na nás čeká Matt i s oběma hřebci.“

„No,“ usmál jsem se. „Zní to příliš jednoduše; Že jo?“

„Jednoduše!“ vybuchl Walt.

„Cliveovi přece musí někomu nechávat adresu, kvůli poště,“ namítl jsem. „Nezapomeňte, že navenek žijí jako spořádaní občané a mají zákonný způsob obživy. Spousta lidí v Jacksonu musí znát jejich zimní adresu.“

„V tom případě by to mohl snadno zjistit náš místní agent od Butress Life, může se do toho dát hned zítra ráno.“

„Výborně.“

Walt se zdvihl z křesla a chvilku zaváhal.

„Poslyšte, nechcete zajít ke mně do pokoje, mám tam flašku?“

Nebyl jsem si jist, že se mi chce. Walt se ale najednou zářivě, přátelsky usmál a rázem smazal pocit podrážděnosti a mrzutosti.

Takovou olivovou ratolest člověk pošlapat nemůže.

„Půjdu rád.“

Úsměv se ještě prohloubil a vydržel až do Waltova pokoje, který byl skoro stejný jako můj. Z okna byl pohled na totéž parkoviště, jen trochu z jiného úhlu, a měl tam dvě křesla, ne jen jedno. Na stolku byla láhev Bourbonu a na kulatém tácku skleničky a džbánky s vodou. Vedle postele na nočním stolku měl zarámovanou fotografii. Zatímco šel pro led, prohlédl jsem si obrázek, na kterém byl Walt s rodinou. Měl docela pěknou ženu. Ne příliš hezkou dospívající dceru a asi desetiletého chlapce. Všichni čtyři se usmávavě dívali do aparátu. Když se Walt zase objevil, vracel jsem zrovna fotografii na místo.

„Omlouvám se za to, že jsem vám pokazil ten piknik.“

„Ale to nic, vždyť je to jedno, jestli bude teď nebo za týden, máme na to vlastně celé léto.“

Seděli jsme pohodlně usazení v křeslech a pomalu popíjeli. Já jsem o bourbon moc nestál, ale o to samozřejmě nešlo. Walt vyprávěl o tom, že se před rokem nastěhovali do patrového domku, že si jeho dcera výborně rozumí s novými sousedy a že měli starosti se synem, který dostal revma...

„Jaké myslíte, že máte vyhlídky u vaší společnosti?“ zeptal jsem se.

„No, myslím, že jsem se vyšplhal, kam až to šlo,“ řekl s překvapující upřímností. „Ještě bych ale mohl vylézt o jeden stupínek výš, chtěl bych se stát vedoucím vyšetřovatelem sporných nároků a to by se mi mohlo zdařit napřesrok, až dosavadní vedoucí odejde do penze.“

Nalil nám oběma další skleničku a zamyšleně si třel palcem konečky prstů. Pak začal vyprávět, že by si Amy i děti přály mít na zahradě malý bazén a že od té doby, co zemřel tchán, mají starosti s tchyní a že v minulém roce měl tolik práce, že se ani jednou nedostal na baseball...

Seděli jsme a klábosili víc jak hodinu, a ani jednou jsme se nezmínili o koních. Pak konečně Walt zívá, já se zdvihl z křesla a odložil dopitou skleničku. Popřál mi ospale a přátelsky dobrou noc a oba jsme se poprvé rozešli v úplném míru. Zajímalo mne, jak nám to dlouho vydrží, a řekl jsem si, že nejspíše do té doby, než zase přijdu s nějakým nepopulárním návrhem. Nebylo mi docela jasné; jestli Waltovi jeho usedlý rodinný život závidím, nebo se ho hrozím.

V každém případě jsem ale věděl, že mám Walta rád jako chlapa i jako spolupracovníka, včetně jeho nálad.

Zástupce společnosti Butress Life nám dodal adresu Cliveových dvacet minut poté, co ho o to Walt telefonicky požádal: 40159

Pittsville Boulevard, Las Vegas, Nevada.

Vzpomněl jsem si, jak se Yola usmívala, když mi vyprávěla, že v zimě jezdí na jih: Teď jsem chápal I proč. Las Vegas. Měla ráda hazard.

„Tak, a co teď?“ zeptal se Walt.

„Teď to tam pojedu obhlédnout.“

„Sám?“ zeptal se neklidně. Myslel jsem, že mu vadí, že zůstane v Kalifornii sám s Eunis a Linny.

„Potřebuji, abyste tu zůstal,“ namítl jsem smířlivě; „neříkejte ale prosím těm dvěma, kam jsem jel.“

Šlehl po mně okem. „Neřeknu jim nic.“

Odjeli jsme oba vypůjčeným vozem k farmě Orfeus, kde jsem u silnice mezi třemi kameny nechal schovanou přijímačku a magnetofon. Anténa byla skrytá hustým křovím. K nejbližšímu výběhu bylo jen několik stop, k domu bylo čtyři sta yardů. Odesl jsem aparaturu do vozu, zajel o kus blíž k domu a zaparkoval na silnici.

„Co když nás uvidí?“ zeptal se Walt a díval se, jak přetáčím pásku.

„Když nás uvidí, tak se nic nestane. Bude si myslet, že to tu obhlížíme, že se díváme, jak to na farmě chodí, a chystáme se ukrást Moviemakera. Přijímačka zachytí signál z odposlouchávacího zařízení na čtvrt míle, při delší vzdálenosti je signál slabší.“

Zachycuje jek vibrace. Zesílení není tak dobré jako u elektřiny.

Vy tohle nepoužíváte?“

„Myslíte odposlouchávací zařízení? Zřídka, spíš používáme aparátů s teleobjektivem. Občas se nám podaří vyfotografovat klienta, jak se špacíruje na ochrnutých nohách,“ řekl s hlubokým uspokojením.

Viděl jsem, že je jako já, že darebáky chytá s gustem.

Usmál jsem se a zapnul magnetofon. Různé telefonické hovory pana Offena zabraly celkem asi tři čtvrtě hodiny, ale nebylo v nich nic, co by nás mohlo zajímat. Znovu jsem přetočil pásku a vrátil přijímačku a magnetofon na místo, mezi ty tři kameny. Walt slíbil, že se večer vrátí a vypočlechně si nahrávky za celý den.

Pak mě Walt zavezl na letiště v Los Angeles, já nasedl do letadla a odpoledne jsem přistál v Las Vegas: Když otevřeli dveře letadla, zavál dovnitř rozžhavený vzduch z pouště, jako když se otevřou vrata pece, a na jedné z letištních budov hlásal neónový nápis veřejnosti, že teplota ve stínu je sto osm stupňů Fahrenheita.

Klimatizační zařízení v motelu, ve kterém jsem si zamluvil pokoj, dýchavičně bojovalo s vedrem, a dokonce i agent půjčovny vozů připustil, že je trochu teplo, ale s tím prý člověk musí v červenci počítat. V nenápadném pontiacu, který jsem si vypůjčil, byla naštěstí klimatizace. Chvilí jsem se projížděl po městě, abych se orientoval, a pak jsem se vydal hledat Pittsville Boulevard.

Domovní čísla na dlouhém boulevardu stoupala směrem z města. Za pěknými, výstavnými domy začínala poušť. Dům Cliveových stál v řadě mezi ostatními, sousední domy byly příliš blízko, na zahradě hřebce

skrývat nemohli. Jak Yola řekla, „Pitu“ nebylo vhodné místo pro koně.

Bílý nízký dům s plochou střechou byl obklopen palmami a pomerančovníky. Na oknech byly okenice a sítě proti moskýtům, trávník v zahradě před domem byl suchý, žlutavý, bylo vidět; že ho nikdo nezalévá, jako zelený trávník u sousedních domů.

Zastavil jsem u chodníku na protější straně ulice a chvíli jsem si dům prohlížel. Pod horkým sluncem se nehnul ani lísteček.

Uplynulo deset minut. Nic, ticho, na ulici se nic nepohnulo.

Uvnitř vozu, když jsem vypnul motor, začala teplota stoupat jako ceny před vánočními svátky. Znovu jsem nastartoval a rychle se nadýchl chlazeného vzduchu z klimatizačního zařízení. Rozjel jsem se směrem z města.

Asi po míli skončilo dláždění a dál do pouště pokračovala jen kamenitá, prašná cesta. Otočil jsem vůz a jel zvolna zpátky. To, že cesta dohromady nikam nevedla, vysvětlovalo, proč na ulici není žádný provoz.

Taky to ovšem znamenalo, že se tudy nemohu příliš často projíždět, aniž vzbudím pozornost. Hlídat dům, který byl zřejmě prázdný, nemělo smysl.

U pátého domu za Cliveovými směrem k městu byl také suchý, nekropený trávník.

Usoudil jsem; že obyvatelé domu musí být pryč, odhodlaně jsem sjel na příjezdovou cestu lemovanou palmami a zaparkoval před hlavním vchodem.

V duchu jsem si připravil Waltovu pojišťovnickou hantýrku a opřel se o zvonek. Dvacet vteřin jsem čekal.

Nic, nikdo nepřišel. Bylo horko, ticho; všude klid.

Pomalu jsem došel po cestě na silnici a ohlédl se. Vůz za ozdobnými keři skoro nebylo vidět. Spokojeně jsem vykořčil směrem ke Cliveům a snažil se předstírat, že pochodové cvičení v tropickém vedru je pro mne maličkost. Za chvíli jsem ale zjistil, že to maličkost není, pot mi přisychal na těle a měnil se v pálivou sůl, nestačil v tom žáru ani vytvořit kapičky.

Trvalo mi plnou hodinu, než jsem důkladně obhlédl dům. Byl očividně prázdný, všechny dveře byly zamčené. Na všech oknech byly upevněné okenice a zevnitř byly stažené rolety, aby nebylo vidět do pokojů. Na dveřích byly bezpečnostní zámky.

Bylo vidět, že Cliveovi udělali vše pro to, aby předešli vloupání. Opatrně jsem obešel pozemek za domem. Kolem bazénu byly palmy a ozdobné křoví, aby tam nebylo příliš vidět ze sousedních zahrad, ale z některých míst bylo naopak možno zahlédnout bazény od sousedů. U jednoho z nich ležela nehnutě žena v žlutých dvoudílných plavkách, která trochu připomínala Eunis. Opalovala se, přestože byla černá jako Afričanka. Pohyboval jsem se ještě opatrněji, ale žena se ani nepohnula.

Hranice pozemku Cliveových byla vyznačena zídkou z bílých kamenů.

Před ní byly citrusové keře, za nimi poušť. Sourozenci se dívali z oken do nekonečné divočiny, ale v opačném směru, ve vzdálenosti necelých dvou mil blýskaly tisíce pestrých neónů a zvonění forbesů přehlušovalo hluk automobilů. Uvažoval jsem o tom, jaký asi podíl z nezákonných zisků strýce Barka dostává Yola a Matt a jaký podíl z toho podílu mizí v hernách Las Vegas. Peníze z připouštěcích poplatků se točí a točí a na celé věci prodělává jen pojišťovna.

Na cestě zpátky do motelu jsem se zastavil v několika samoobsluhách a v každé jsem koupil dva třílibrové pytlíky mouky.

Pak jsem zašel do obchodu s řemeslnickými potřebami a koupil jsem krátký žebřík, čepici se štítkem, bílé montérky, několik malířských štětek a rychleschnoucí jasně žlutý lak.

Čtrnáctá kapitola

To, co jsem mu vykládal do telefonu, vyslechl Walt mlčky a jeho mlčení bylo výmluvnější než jakékoliv hysterické výkřiky.

„Vy jste se snad zbláznil,“ řekl nakonec a myslel to doopravdy.

„Napadá vás snad něco chytřejšího?“ zeptal jsem Se.

Po delší odmlce neochotně odpověděl. „Ne, nenapadá mě nic, co by mohlo tak rychle zapůsobit.“

„Tak vidíte. Zařídím všechno, co je třeba zařídit tady, a ráno vás zavolám. Doufejme, že to klapne.“

„A když to neklapne?“

„Tak bychom to museli zkusit jinak.“

Walt něco nevrle zabručel a zavěsil.

Strávil jsem hodinu na letišti a pak jsem se vrátil do motelu.

Večer ubíhal příliš pomalu. Hrál jsem chvíli bez velkého nadšení ruletu, sázel jsem na černou a prohrál jsem, protože šla čtrnáctkrát za sebou červená. Pak jsem si v restauraci objednal biftek a poslouchal jsem zpěv nějaké slečny, která měla lepší postavu než hlas. Pak jsem si šel lehnout, kouřil jsem v posteli a zaháněl chmurné myšlenky přemýšlením o další práci.

Ve dvě ráno jsem si oblékl tmavozelený svetr, černé džínsy, sešel dolů, nastoupil do vozu a vyjel směrem na Pittsville Boulevard, k domu číslo 40159.

Zatímco v centru města vřel život a zářily neóny, domy na boulevardu byly temné a tiché. Ztlumil jsem světla, dojel tiše k domu Cliveových a zastavil před hlavním vchodem, kde jsem vyložil pytlíky s moukou. Pak jsem vyjel zpátky na silnici, dvířka jsem přidržoval, nechtěl jsem s nimi bouchnout.

Zajel jsem o kus dál, k opuštěnému domu, u kterého jsem stál předtím, a zastavil jsem na příjezdové cestě. Dvířka jsem nechal otevřená, nechtěl jsem, aby si někdo ze sousedů vzpomněl, že je slyšel zaklapnout. Pak jsem se vrátil ke Cliveovým.

Noc byla klidná, teplá, nebe temné, modré, poseté tisíci hvězd.

Jenom nad městem se klenula barevná oranžová záře, odlesk mnoha neónů. Mezi palmami a pomerančovými však byly hluboké, černé, bezpečné stíny.

Vloupal jsem se v minulosti do mnoha domů, nebylo to pro mne nic nového. K výsledkům pátrání jsem se často dostával těmi nejrůznějšími nezákonnými cestami a prostředky a Keeble se mě na můj postup většinou pro jistotu neptal. Kdyby se moje metody byly dostaly na veřejnost, byl bych měl na krku veřejnost, tisk i prokurátora. Lidé, které jsem tajně navštívil, se nikdy nedozvěděli, že jsem byl jejich hostem. V případě návštěvy u Cliveových jsem měl jiné plány.

Oblékl jsem si černé chirurgické rukavice, lehké boty jsem si vstrčil za opasek kousek od pistole, a začal jsem pracovat na zámku u zadních dveří. Ačkoliv byl zámek dost složitý, podařilo se mi ho brzy zvládnout. S uspokojením jsem poslouchal, jak to v zámku líbezně cvaklo, dveře se otevřely a dům byl můj.

Uvnitř byl zatuchlý, nevětraný vzduch, a nábytek, přikrytý přehozy proti prachu, vypadal v matném světle baterky jako veliké osamělé balvany.

Zadním vchodem jsem se dostal do prostorné haly, z které byl přímo přístup k hlavnímu vchodu. Přešel jsem halu, odemkl přední dveře a vnesl dovnitř pytle s moukou. Oba vchody, přední i zadní, jsem nechal otevřené. Tohle pravidlo, nechat si vždycky otevřenou ústupovou cestu, mě naučil jeden bývalý zloděj, který se sám kdysi tím pravidlem neřídil a pak na to doplatil.

Šel jsem do ložnic. Yola a Matt měli každý svůj pokoj s jedním lůžkem, pak tam byl ještě pokoj pro hosty a u každé ložnice koupelna. Stáhl jsem přehozy s nábytkem a shodil je na podlahu, pak jsem vysypal na zem všechno, co jsem našel v zásuvkách a skříních, a nakonec jsem to boží dopuštění ve všech ložnicích zasypal šesti librami mouky.

V kuchyni jsem vysypal na zem krabici prášku na praní, pytlík rýže a dvě libry cukru, které jsem našel ve spíži. Ve spíži jsem otevřel okno a sundal síť proti moskytům, pak jsem ještě umělecky převrhl nějaké konzervy pod oknem, aby to vzbudilo dojem, že se zloděj dostal do domu tamtudy.

V elegantním obývacím pokoji jsem také stáhl všechny přehozy s nábytkem, a naházal na zem malé tretky a ozdoby, všechno, co jsem našel. Nakonec jsem tu spoušť zasypal závěsemi mouky. V menším útulném pokoji jsem našel psací stůl se zásuvkami plnými písemností, dvě police s knihami a velkou krabicí se šitím.

Všechno jsem to naházal na zem, bylo toho po kotníky, a zasypal tu změť zase moukou.

Právě když jsem otvíral poslední pytlík s moukou, který jsem se chystal rozházet po hale, ozvala se v dálce policejní siréna.

Chvilí jsem nehnutě stál a uvažoval, jestli se to týká mne.

Nakonec jsem usoudil, že na mě buď poslali policii sousedé, kteří možná zahlédli světlo mé baterky, anebo se Cliveovi nespolehali jen na dobré zámky, ale měli v domě signalizační zařízení napojené přímo na policejní stanici.

Neztrácel jsem čas a rychle jsem znovu zamkl přední dveře. Pak jsem vysypal mouku na umělé kytky na ozdobném stolku v hale, protáhl se zadními dveřmi a zavřel je za sebou. Baterku jsem vstrčil do kapsy. Siréna kvílela blíž a blíž a zmlkla před domem.

Slyšel jsem, jak bouchají dvířka vozu, křik a dupání bot. Kdosi mě megafonem vyzýval, abych vyšel s rukama nad hlavou. Siluety domu ostře vystupovaly proti záři reflektorů namířených z ulice.

Několik vteřin předtím, než se první policista vynořil za domem, podařilo se mi doběhnout ke křoví za bazénem. Nemusel jsem si dělat starosti, jestli se pohybují tiše, protože policie nadělala rámusu až dost.

Horší bylo zůstat neviditelný. Přinesli další reflektory a osvětili dům zezadu. Zabedněná okna slepě hleděla do prázdna a odrážela světlo až skoro k mému úkrytu.

V sousedních domech se začala rozsvěcet světla a v oknech se objevovaly hlavy jak hříbky po dešti.

Odplízl jsem se křovím o kus dál, pořád se mi ale ještě zdálo, že jsem nebezpečně blízko.

Podle křiku, který se ozýval od domu, jsem poznal, že už našli otevřené okno u spíže. Spočítal jsem, že přijeli čtyři policisté, všichni po zuby ozbrojení. Ušklíbl jsem se ve tmě a posunul se o kus dál. Určitě jsem

neměl v úmyslu půjčit jim prsty na otisky, jenže čas hrál proti mně.

Zbabělí nebyli. Dva z nich vlezli oknem do spíže a začali rozsvěcet v domě světla. Rychle jsem přeběhl konec zahrady, překročil zídku a zamířil do pouště.

Po pěti krocích jsem zjistil, že se budu muset obout, po deseti krocích jsem poznal, že je celá poušť porostlá kaktusy a že se mi podařilo popíchat se o každý z nich.

Policisté u Cliveů na chvíli přestali vzdychat nad spouští, kterou v domě našli, a začali prohledávat okolí. Viděl jsem, jak se jejich světla začínají objevovat v sousedních zahradách.

Jestli dojdou až k pátému domu směrem k městu, bude to krajně nepříjemné, říkal jsem si.

Měl jsem původně v úmyslu být tou dobou už v bezpečí, v motelu, a ráno jsem chtěl zavolat policii jako svědomitý občan, který jen chtěl pro pořádek ohlásit, že viděl v noci vycházet z domu č.

40159 nějaké podezřelé individuum...

Po chvíli, když začali svítit směrem, kterým jsem se vzdaloval, lehl jsem si na břicho a poslouchal, jak mi bije srdce. Paprsky reflektorů osvětlovaly nízké křoviny a kaktusy, ale já doufal, že se v jejich krátkých temných stínech ztratím. Chvíli se hlasitě dohadovali, jestli mají jít prohledávat poušť, ale k mé úlevě došli jenom k hraniční zídce. Po další chvíli marné námahy toho nechali, zmatek; světlo a hluk pomalu zhasínaly, až uhasly.

Světla v domě zmizela a policejní vůz odjel. Sousedé si šli lehnout. Vstal jsem a oprášil se sebe písek.

Věděl jsem, že by mě snadno usvědčil i ten nejvíc zbedněný policista, protože jsem měl písek a mouku všude.

Opatrně, mnohem opatrněji než předtím jsem se vracel. Snažil jsem se mířit zpět k vozu, chtěl jsem být rychle co nejdál...

Pak jsem se zastavil.

Jak by člověk nejlíp nachytil zloděje? Nejspíš tak, že by předstíral, že odjel, někde za rohem by počkal, zloděj by si myslel, že je vzduch čistý, a když by se bezstarostně vracel, spadl by člověku do ruky jako zralá hruška.

Rozhodl jsem se, že z téhle slepé uličky zatím do Las Vegas nepojedu. Jistota je jistota.

U pátého domu směrem k městu bylo ticho a klid. Opatrně jsem se proplížil zahradou kolem domu a zadíval se z bezpečné vzdálenosti k vozu. Stál tam a kolem nikde nikdo. Postával jsem ve stínu, možná že zbytečně dlouho, pak jsem se zhluboka nadýchl a riskl jsem to. Došel jsem k vozu a nahlédl do okénka. Nic. Rychle jsem obhlédl řadu nízkých pichlavých palem na kraji příjezdové cesty.

Nic.

Všude klid, žádný výstražný křik. Vozu si nikdo nevšiml. Oddychl jsem si úlevou a přestala mě strašit vidina Cliveových, tančících radostí před soudem po mém odsouzení. Otevřel jsem nedovřená dvířka a sesunul se na přední sedadlo jak hadrový panák. Pět minut jsem jen s rozkoší v klidu oddechoval. Zbýval ale ještě problém, jak zatelefonovat Waltovi. Uvažoval jsem o tom, co udělám, a roztržitě jsem si vytáhnout bodliny kaktusu z nohou.

Uměl jsem se sice virtuózně napojovat na telefonní dráty, ale potřebné nářadí jsem měl bohužel v Putney.

Dalo se předpokládat, že v prázdném domě, u kterého jsem stál, určitě bude telefon, nechtěl jsem ale riskovat možnost, že i tito majitelé domu mají poplachové zařízení zapojené na policejní stanici. Ke Cliveovým sice přijela policie až za dvacet minut (předpokládal jsem, že je nejspíš přivolal poplachový signál), podruhé by ale přepadový vůz možná vyjel rychleji.

Po půl hodině jsem si navlékl gumové rukavice, vystoupil z vozu a šel otevřít zámek u hlavního vchodu.

Podařilo se mi to ihned, ale zjistil jsem, že prozíravý domácí pán zajistil dveře zevnitř řetězem.

Na to si člověk vždycky mohl hodit korunou, budou-li na řetěz přední nebo zadní dveře. Nedalo se nic dělat, obešel jsem dům, otevřel zámek u zadního vchodu a vešel dovnitř. Telefon byl na stole v hale.

Došel jsem až k němu, pak jsem se otočil, vyšel znovu ven, nechal pootevřené dveře, nastoupil do vozu, nastartoval a vyjel směrem ven z města. Zastavil jsem kus cesty za místem; kde Končilo dláždění. Zhasl jsem světla a zapálil si cigaretu.

Uplynula další půlhodina. Nikde se nerozsvítilo žádné světlo, neozvaly se sirény, nic. Pomalu jsem zajel zpátky, zaparkoval na stejném místě, zašel do domu a zavolał Waltovi.

Neměl velkou radost, že ho budím v pět ráno.

„Malá změna programu,“ hlásil jsem omluvně, „policie už tu spoušť viděla.“

Slyšel jsem, jak se zhluboka nadýchl. „Nechytili vás ale.“

„Ne.“ Nemělo význam mu vykládat, že to bylo jen tak tak, od začátku s celým plánem příliš nesouhlasil.

„Předpokládám, že chcete, abych přijel hned.“ Vzdychl odevzdaně.

„Ano, byl bych rád, prosím vás, přijedte co nejdřív. Klíče od vozu nechte u informací na letišti v Los

Angeles, vyzvednu si je tam. Jinak, ten pilot v Las Vegas, kterého jsem najal, se jmenuje Michael King, bude vás očekávat i s helikoptérou, nechte si ho vyvolat. Předpokládám, že rádio v helikoptéře zachytí signál z mé vysílačky, takže přijímačku s magnetofonem nemusíte brát.

Odposlouchal jste dnes něco zajímavého?“

„Včera,“ opravil mne. „Ani ne, zajel jsem tam po večeri a přehrál si celý pásek. Offen tam měl na návštěvě nějakého mužského, dvě hodiny se bavili o ničem. Šel jsem si lehnout v jednu.“

„Až tohle se zdarem skončíme, budete moct spát třeba čtrnáct dní.“

„Co? To určitě, to vykládejte někomu jinému.“

Tentokrát odložil sluchátko šetrněji než jindy.

Usmál jsem se. Pod telefon jsem vstrčil pětidolarovou bankovku, vyklouzl ven z domu, zavřel za sebou dveře a vrátil se k vozu.

Minuly tři nudné hodiny a začalo se rozednívat.

Teplota pomalu stoupala a začínali zpívat ptáci. Zapálil jsem si další cigaretu.

Krátko po osmé projel kolem policejní vůz se zapnutou sirénou.

Pittsville Boulevard se probouzel ze spánku. Opatrně jsem vystoupil z vozu, došel k silnici a vmáčkl se mezi jednu z nízkých palem a husté křoví. Odtud jsem mohl krásně pozorovat, kdo všechno jede směrem ke Cliveovým. Ze silnice bylo slyšet vzrušené hlasy, většinou to byly děti.

Nějaký chlapec s děvčátkem projeli těsně kolem mne na trojkolkách jako by jeli k ohni.

Několik vozů projelo kolem směrem do města, většinou v nich byli jen muži. Pak jela jedna žena, pak jely opačným směrem postupně tři ženy, všechny se tvářily vzrušeně. V půl desáté přijeli z města dva muži, jeden z nich si chystal fotografický aparát, byli zřejmě od místních novin.

Za další hodinu mi nad hlavou přelétla helikoptéra a snášela se k zemi o kus dál za nízkým kopcem.

V deset hodin padesát minut slétl orel na vlnadidlo.

Matt se přičítal v nebesky modrém otevřeném fordu, rozružený jak ďábel. Mládí, síla a vztek se v něm smísily do nebezpečné výbušné směsi, cítil jsem tu explozivní energii i za ten zlomek vteřiny, kdy kolem mne proletěl. Zabrzdil v poslední chvíli, srazil prudce rychlost ze šedesáti mil za hodinu na nulu, kola zakvílela a okounějící děti se rozletěly jako hejno slepic.

S uspokojením jsem se zdvihl a vrátil se k vozu. Vytáhl jsem z kufru bílé montérky, bílé nitěné rukavice a čepici, převlékl jsem se a vzal jsem si brýle proti slunci. Pak jsem vytáhl z nářadí šroubovák, vypáčil víčko z plechovky se žlutou barvou, kterou jsem trochu zamíchal, šroubovák jsem očistil, uložil a víčko jsem zase volně položil na plechovku. Pak jsem vzal do jedné ruky krátký žebřík a štětce, do druhé plechovku s barvou a vykročil jsem na silnici směrem ke Cliveovým.

Mattův ford stál našikmo před hlavním vchodem těsně vedle policejního vozu. Kolem stál dav zvědavců, kteří si prohlíželi dům a klábosili. Nenápadně jsem mezi nimi prošel, prohlédl si modrého forda a pak jsem odešel o kus dál.

Vytáhl jsem z kapsy vysílačku a volal jsem Walta v pevné naději, že mě uslyší. Sám jsem s tou miniaturní aparaturou přijímat nemohl, mohl jsem jen vysílat.

„Walte, tady Gene, volá Gene. Náš přítel právě přijel, má svůj vůz, nepřišel vypůjčeným autem ani taxíkem, na registračním štítku je jeho jméno. Má bledě modrého forda, otevřeného, má toho času sundanou střechu. Šedé čalounění. Poznávací značka 3711-42, Nevada. Pokusím se to zařídit s tou barvou, když to půjde, možná, že se jí ale zbaví, uvidíme. Vysílačku mu nastrčím do vozu, takže uslyšíš, až nastartuje. Tak zlom vaz. A hlavně ho proboha neztrat!“

Nenápadně, oklikou jsem se znovu přiblížil k bledě modrému vozu.

Nikdo si mě nevšímal, byl jsem prostě jen jeden z mnoha okounějících zvědavců, pracujících, který zrovna nepracoval.

Několik dětí a jejich maminek vidělo předtím tu pomoučněnou spoušť v domě a vyprávělo si o tom, jaké to je vandalství. Opřel jsem žebříček o zadní blatník vozu, odložil štětce a plechovku s barvou na kapotu kufru a stíral jsem si neviditelný pot s tváří a šíje. Některá z oken byla teď otevřená, takže bylo vidět do domu. Ven nevyhlížel nikdo. Nepozorovaně jsem vstrčil ruku do vozu, v dlani vysílačku. Podařilo se mi přilepit ji přísavkou pod přehrádku na rukavice.

U oken se neobjevil nikdo.

Oslovil jsem malého chlapce, který stál nejbliž.

„Poslyš, slyšel jsem, že tam ten zloděj vlezl oknem od špižírny, tamhle za rohem.“

„Fakt?“ byl celý nadšený.

„Fakt.“

Ihned to řekl mamince a oba se tam šli podívat.

Skoro všichni zvědavci se vypravili za nimi a někdo dokonce na to ochotně upozornil pány novináře, kteří se tam hbitě rozběhli taky, aby si to okénko mohli vyfotografovat.

Podíval jsem se ještě jednou pořádně do oken, pak jsem se otočil k odchodu a jen tak mimochodem jsem zavadil rukou o plechovku s barvou. Překotila se. Víčko spadlo a plechovka se pomalu koulela po kapotě kufru, až s žuchnutím dopadla na zem.

Na kufru i na zemi zůstala krásná jasně žlutá lepivá kaluž emailu. Byl jsem už na silnici, když si toho první dítě všimlo.

„Haló, pane, převrhla se vám barva!“

„Jo, já vím, nesahej na to, a ať na to nikdo nesahá, jdu pro ředidlo, abych to vypucoval.“

Dítě důležitě přikývlo a běželo zpátky. Já nerušeně došel až k svému vypůjčenému vozu, nasedl jsem a odjížděl klidně zpět do Las Vegas. Cestou jsem si sundal čepici a rukavice. V motelu jsem se převlékl, vysprchoval, pak jsem si zabalil věci, zaplatil účet, odjel na letiště, vrátil vůz v půjčovně a pro jistotu jsem se občas rozhlédl pro případ, že by se Matt rozhodl někam letět.

Snědl jsem sendvič, měl jsem už pořádný hlad, a nasedl pak do prvního letadla do Los Angeles.

Když jsem si šel po přistání vyzvednout klíče od vozu, předali mi u informací dopis od Walta.

Jste úplně cvok, ale sláva vám. Nemyslete si, že nevím, jaké riziko jste podstoupil. Jeden můj kamarád mi říkal, že se člověk vždycky může spolehnout, že provedete něco šíleného. Uznávám, že měl svatou pravdu. Co máte místo nervů? Příště se mnou radši nepočítejte.

Walt.

Usmál jsem se. Potěšilo mě, že jsem mu stál za tu námahu. Vstrčil jsem dopis do kapsy a odjel do města vyhledat nějakou dobrou půjčovnu magnetofonů. Po menší námaze se mi podařilo vypůjčit nákladný, komplikovaný magnetofon, který měl obzvlášť pomalé otáčky, přehrával patnáct šestnáctin palce za vteřinu, stejně jako můj. Usadil jsem přístroj na přední sedadlo vozu vedle sebe a zamířil k farmě Orfeus v Los Caillos. Vyřal jsem nahraný pásek z magnetofonu mezi kameny a dal tam nový. Nezdálo se, že by byl někdo moje zařízení našel, všechno bylo netknuté, a nikdo mě také neviděl přijet a odjíždět.

Když jsem se vrátil k motelu, Linny a Eunis právě přicházely od pláže. Obě mě mrazivě pozdravily a ani se se mnou nezastavily, prošly kolem a jenom zamumlaly, že se uvidíme u večere.

Pokrčil jsem rameny, neměl jsem tušení, co jim přeletělo přes nos. Odnosl jsem si tašku a magnetofon do pokoje, přetočil pásku a začal si ji přehrávat, zatímco jsem se svlékal a přepínal klimatizaci na maximum. Nejdřív telefonovala Yola, krajně rozčilená. Telefon zdvihl sluha a šel ohlásit Offenovi, který už byl v posteli, že má hovor. Bylo velké štěstí, že sluha zapomenul položit sluchátko dole v pracovně, takže když Offen vzal hovor v ložnici, všechno jsem zezdola slyšel.

„Volala mi policie z Las Vegas...“

„Nekřič tolik, Yolo, nejsem hluchý!“

Nevnímal. „Nějací vandalové se vloupali k nám do domu a způsobili tam úplnou spoušť.“ Bylo znát, že se jí to skutečně dotklo, neměla jen vztek, byla nešťastná.

„Jakou spoušť?“

„Prý tam všechno zdemolovali, naházeli všechno, co našli, na zem a pak to posypali moukou a cukrem. Policie chce vědět, co zmizelo, chtějí, abych tam jela, nebo ještě radši, aby tam jel Matt a vyřídil to s nimi... já tam ale teď opravdu nemůžu jet, mám tu dvaatřicet lidí, nemůžu se odtud hnout, musí tam jet Matt.“

„Ale Matt přece...“

„Já vím, já vím, je mi to přece jasné, ale bude tam muset. Těm koňům se přece nic nestane, když Matt na pár hodin odjede. Já bych s tím ztratila nejmíň dva dny. To prostě nejde. Víš, od té doby, co jsme sbalili Chrysalise, tak se nám nějak nic nevede.“

„Jestli si vzpomínáš,“ řekl Culham James kousavě, „tak to byl váš nápad, tvůj a Mattův, já jsem tehdy říkal, že je to moc brzy po tom minulém, jenže ty s Mattem jste byli příliš chamtiví, nic vám nebylo dost, od té doby, co jste na to přišli.“

„Příbuzní by měli táhnout za jeden provaz a měli by se dělit o to, co mají, neměli by hrabat jen pro sebe.“

„To už jsem od tebe několikrát slyšel.“

Nic tak rodinu nestměl jako trochu vydírání, řekl jsem si pobaveně. Offenovi by bylo klidně stačilo jeho půl miliónu ročně, jenže Yola a Matt náhodou objevili jeho zlatý důl a chtěli víc.

Impulzivní, vynalézaví, nenasytní Cliveové. Kdyby jim byly stačily zisky ze Showmana a Allyxe, nikdo by byl Offena nikdy nechytil.

Yola tenhle předmět dávného sporu klidně přešla a vrátila se k aktuálnějšímu obtížím. „Prosím tě, nemám Mattovo číslo, máš ho?“

„Nemám ho u sebe, mám ho dole, musím si tam dojít...”

„Tak ho prosím tě zavolej, jo? Řekni mu, ať ihned jede do Pitts, že tam na něho policajti čekají. A ať mi hned zavolá, jak to tam vypadá... jestli mi ti hajzlové ukradli ten norkový kožich... a v sejfu jsme měli spoustu peněz...”

„To tedy raději počítej s tím, že už je tam nemáte,” řekl Offen s nepatrnou dávkou škodolibosti.

„Třeba to nestihli vybrat,” vzdychla Yola, „poplach spustí, jakmile někdo vejde do malého pokojíčku, a my předpokládali, že zloděj nemůže stihnout najít a otevřít sejf, než přijede policie.

Však to zařízení stálo Matta spoustu peněz...”

Měli smůlu, že jsem čirou náhodou šel do toho malého pokojíčku až nakonec.

Yola zavěsila. Po dvacetivteřinovém tichu se z magnetofonu ozval hovor strýce Barka s Mattem.

Offen naštěstí volal z pracovny. Mattovi jsem většinou nerozuměl, ale slyšel jsem, jak zuří. Slíbil, že pojede do Las Vegas. Z Offenových odpovědí nebylo ale bohužel možno zjistit, kde právě Matt je, usoudil jsem ale, že nemůžeme být příliš daleko od města, když počítá s tím, že stihne dojet k domu, všechno zařídit a vrátit se včas na večerní krmení.

To znamenalo, že může být v oblasti tak asi sto padesáti čtverečných mil. To byl úplný kapesníček.

Pak jsem vyslechl nějaký nezajímavý hovor, pravděpodobně s někým Offen mluvil odpoledne. Pak si zapnul televizor a díval se na vysílání z nějakých dostihů. Poslouchal jsem pak jen místy, zkusmo, a zjistil, že vysílání trvalo skoro čtyři hodiny. Víc na pásku nebylo.

Vzdychl jsem, vypnul magnetofon a sešel dolů.

Eunis a Linny, obě v nápadných, zářivě barevných šatech, popíjely dakiri a dívaly se, jak slunce zapadá do Tichého oceánu.

Pozdravily mě chladně a na moje otázky, jak strávily den, odpovídaly jednoslabičně:

Po chvíli se Eunis zeptala mrazivým hlasem: „Jak jste se bavil v San Francisku?”

Rozpačitě jsem zamrkal. „Hm, děkuji, dobře.”

Opět zavládlo ticho, z kterého mě vysvobodil vrchní, když mě zavolal k telefonu.

Volal Walt.

„Odkud voláte?” zeptal jsem se.

„Z letiště v Las Vegas.”

„Jak to šlo?”

„Buďte klidný,” odpověděl spokojeně, „koně jsou na malé farmě v jednom arizonském údolí, kousek za Kingmanem. Přistáli jsme tam a trochu jsme se optali. Zjistili jsme, že farma patří nějakým dvěma lidem, kterým se moc nedaří. Minulý týden prý jim nějaký známý zaplatil pobyt v Miami, odjeli a v jejich nepřítomnosti se prý o farmu bude starat nějaký mladý chlapík.”

„Výborně,” řekl jsem s citem.

„Díky té barvě to bylo snadné. Slyšeli jsme, jak řve vzteky, když to viděl, jenže barva už asi byla suchá a on to nemohl smýt, muselo být vedro, bylo poledne a já začínal mít starost, že jsme ho nějak promeškali, že jsme ho buď neslyšeli vyjet, anebo že vás nacytla, když jste mu tam dával to ucho... no, pak jsme ale jasně slyšeli, jak nastartoval, a potom byl z výšky díky tomu žlutému emailu krásně vidět, přesně, jak jste říkal. Projel Las Vegas a pak po silnici kolem Hoover Damu do Arizony. Sledoval jsem ho pořád dalekohledem, byli jsme od něho dost daleko, myslím, že nás nezaznamenal, určitě. Pak vyjel do kopce serpentinami na jihovýchod od Kingmanu. To bylo všechno.”

„To jste provedl ohromně.”

„Jo, jenže to bylo, mnohem snazší, než jsme očekávali, vysílačka v helikoptěře brala signál z vozu výborně, dokonce i ve výšce dvou tisíc stop, takže bychom ho byli mohli sledovat i potmě, kdybychom byli museli, taky díky tomu, že si skoro pořád pouštěl rádio, většinou muziku a tu a tam zprávy.”

„Vrátíte se ještě dnes?”

„Jo, letí mi to za půl hodiny. Do motelu se ale asi před půlnocí nedostanu.”

„Já stejně budu vzhůru.”

„Mimochodem, Walte, co jste vlastně nakukal těm dvěma, Eunis a Linny, co jste řekl, že jsem jel dělat do San Franciska?”

Odkašlal. „No, řekl jsem, že tam máte nějakou rozdělanou záležitost.”

„Jakou záležitost?”

„Hm... jaksí... no, dámskou.”

„Tak vám tedy pěkně děkuji, kamaráde.”

Než jsem stačil zavěsit, ozvalo se z telefonu cosi, co připomínalo smích.

Patnáctá kapitola

Linny a Eunis si při večeři spolu vesele povídaly; ale já je neposlouchal, uvažoval jsem o tom, co podnikneme příští den. Po kávě jsme si zdvořile popřáli dobrou noc a rozešli se. Já se v jedenáct hodin rozjel k farmě Orfeus s novým magnetofonovým páskem a odvezl jsem odtamtud nahraný pásek. Když jsem si ho začal v motelu přehrávat, přišel za mnou do pokoje Walt. Oba jsme pak svorně poslouchali, jak Offen hovoří nejdřív s Yolou a pak s Mattem.

Yola byla lepší, bylo jí líp rozumět, její vysoký, rozhněvaný hlas byl úplně zřetelný a já si představoval, jak strýček Bark jistě držel při hovoru s neteří sluchátko několik palců od ucha, aby si šetřil bubínek.

Dělal, co mohl, aby ji trochu uklidnil. „Matt říká, že to mohlo být horší, takový vandal taky klidně dokáže všechno polít sirupem, marmeládou, nebo dokonce močůvkou...”

„Matt ale řekl, že celý byt je úplně posypaný moukou... potrvá týdny, než to dáme do pořádku.“

„Mouku můžeš vyluxovat ne? Mouka ani nelepí, ani nedělá fleky.“

Nebyla ale k utišení, ani když ji připomenul, že nepřišla o peníze a kožich že jí taky neukradli.

„Matt ale říká, že ten kožich je celý bílý,“ kvílela.

„Tak ho vyklepeš nebo ho dáš do čistírny, to není žádná tragédie.“

„Ale ty to vůbec nechápeš!“

„Ale ano, chápu, Yolo,“ říkal trpělivě. „Já vím, že máš pocit, jako by byli pošpinili tebe, nejen tvůj dům, a že bys nejradši ty darebáky zabila. Já vím, jaké to je. My jsme tu měli zloděje, ještě když byla na živu tvoje teta, ukradli jí tehdy všechny prsteny a Ellena říkala, že má pocit, jako by ji byli znásilnili.“

Pak se ještě o vloupání bavili hodnou chvíli a Walt s povytaženým obočím poznamenal, že se mi aspoň podařilo docela slušně se pomstít za to, jak mě praštili do hlavy.

Než nahrávka skončila, oba jsme zívali. Poslední půlhodinu bylo slyšet, jak Offen dává instrukce pro příští den svému sluhovi.

Z jeho řeči i z jeho pokynů bylo znát, že mu nic nedělá starosti, že se ničeho neobává. To mě těšilo, protože lidé, kteří se bojí, příliš dobře strážejí svůj majetek.

Walt odešel spát. Já se vzbudil již za tři hodiny, přestože jsem předešlou noc nespal vůbec. Barevná světla nad vchodem motelu vrhala fantastické pestré odlesky na strop pokoje. Snažil jsem se z nich skládat vzorce a tvary, snažil jsem se na něco zkoncentrovat, abych úplně nepropadl temnotám.

Nedokončený případ mě přestával zajímat, bylo mi srdečně jedno, jestli Showman a Allyx ještě někdy budou mít potomky. Podvod, krádež, pokus o vraždu... všechno mně bylo jedno.

Nechal jsem ležet pistoli i s pouzdrém na židli na druhém konci pokoje. Nebylo pravděpodobné, že by mě Cliveovi nebo Offen chtěli zavraždit v posteli, a jiné nepřátele jsem v tomto světě dle neměl. Já sám jsem byl svým největším nepřítelem, sám sobě jsem byl nejvíc nebezpečný. Kdysi jsem četl teorii, podle které prý zbraň člověka v noci tak nepřitahuje, má-li ji při spánku mimo dosah ruky. Ta teorie byla naprostý nesmysl.

Jen ještě jeden den, říkal jsem si nakonec. Každý přece dokáže přežít jen jeden jediný den. Když si tohle budu říkat každou noc, tak se mi možná nakonec podaří přežít celý život.

Úsvit ztlumil barevná světla, která ve slunci zmizela. Osprchoval jsem se, oholil, ale když jsem se na sebe zadíval do zrcadla, musel jsem uznat, že neskýtám obraz zdraví ani svěžesti.

Walt přišel za mnou, když jsem dopíjel pomerančovou šťávu a hrníček kávy. „Potřebujete se pořádně najíst,“ prohlásil, když viděl, co snídám.

„Nemám hlad.“

Podíval se na mě a pak se odvrátil. „Pojďte se najíst se mnou dolů do restaurace.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Počkám na vás tady.“

Odmítl odejít beze mne a objednal si horké housky, vajíčka a kávu ke mně do pokoje. Začali jsme kout plány, zatímco snídál.

„Samovi Hengelmanovi potrvá nejmíň dva a půl dne, než dojede do Kingmanu,“ řekl jsem. Walt přikývl s plnými ústy. „Vyjel dnes brzy ráno,“ pokračoval jsem, „zavolał jsem mu v noci, hned když jsem domluvil s vámi. Jede sám, nemá nikoho na střídačku, to znamená, že pojedje déle, zase to ale bude mít jiné výhody, čím míň lidí...“

„Řekl jste mu, že zase chceme něco vyfouknout?“ zeptal se Walt starostlivě.

Usmál jsem se. „Řekl jsem mu, že ho najímáme, aby odvezl koně, který patří Davidovi Tellerovi. Zeptal se, jestli snad náhodou nebudeme toho koně nakládat někde na opuštěném místě a potomě, a já mu řekl, že pravděpodobně ano.“

„Co on na to, nesnažil se z toho vycouvat?“

„Ne, řekl, že nemá nic proti tomu, přijít snadno k penězům, ale že by rád měl jistotu, že ho proto nikdo nemůže zašít.“

„Mohl by?“ Walt si setřel kousek vajíčka s brady.

„Nemohl jsem mu s dobrým svědomím říct, že to je úplně vyloučené, řekl jsem mu, že je riziko tak jedna ku tisíci. On řekl, že když jedna ku tisíci, tak je za sto tisíc málo.“

Walt se rozesmál. „Kolik chtěl?“

„Patnáct set plus běžný nájemní poplatek a diety.“

„No, to není špatný výdělek za týden.“ Odmlčel se a míchal kávu.

Pak se váhavě zeptal: „Kolik vlastně dají vám?“

„Mně?“ Řekl jsem překvapeně. „Nemám tušení. Prostě budu mít tři týdny vedra v Americe místo tří týdnů deště v Anglii...“

„Copak vy jste si předem nevyjednal honorář?“

„Ne.“

„Jak to?“

„Prostě mě to nenapadlo.“

Na obličeji se mu vystřídal výraz úžasu a soucitu.

„Jak jste na tom vy?“ zeptal jsem se.

„No, pro mne tohle rozhodně není dovolená,“ řekl. „Dostávám docela slušný plat a k tomu procenta z toho, co ušetřím společnosti.“

„Takže se vám Chrysalis vyplatil?“

„Prosím vás, to bych řekl, když šlo o jeden a půl miliónu.“ Walt se na mě vážně zadíval. „Poslyšte, Gene, o ty procenta se rozdělíme...“

„Vyloučeno,“ přerušil jsem ho, „to já nechci.“

„Tak dost, víte dobře, že bych bez vás toho koně nikdy nenašel, a hlavně bych ho taky nikdy nebyl tak rychle dostal živého zpátky. Pokud jde o ty další dva...“

„To je zbytečná řeč, schovejte ty prachy dětem, ale děkuji vám stejně.“

Byl by se snažil přemlouvat mne dál, ale viděl, že ho stejně neposlouchám, tak toho po dalších dvou pokusech nechal. Měl jsem sám sebe v podezření, že jsem jeho nabídku nepřijal hlavně proto, že jsem měl pocit, že by byla těch peněz škoda, když bych si možná ani nedopřál možnost je utratit. Bránil jsem se automaticky všemu, co by moje svědomí poutalo k životu. Tendence k sebezničení zase nade mnou nabývaly převahu. Začal jsem Waltovi vysvětlovat další postup.

„Musíme zaútočit na dvou frontách,“ řekl jsem.

„Jak to?“

„Musíme upoutat pozornost pana Offena na Moviemakera a Centigrada tady na farmě, a zatím mu vyfoukneme ty druhé dva.“

„Dobře,“ souhlasil Walt.

„Vezmete si na starost Offena.“

„Zatímco vy vyfouknete ty hřebce?“

Přikývl jsem. Walt chvíli uvažoval o tom, jak by to dopadalo, kdybychom si vyměnili role, a rozhodl se, že nebude diskutovat.

„Myslíte, že by bylo možné zjistit, u které společnosti mají Cliveovi pojištěný ten dům v Las Vegas?“

Walt o tom chvíli uvažoval a pak odpověděl: „Myslím, že by nám to náš místní agent mohl zjistit. Proč to potřebujete vědět?“

„Hm... totiž... kradlo by se mi mnohem líp, kdybych věděl, že u toho Matt nebude.“

Walt se usmál.

„Myslel jsem,“ pokračoval jsem, „že by se nám mohlo podařit přilákat ho znovu do Las Vegas. Nemohla by třeba pojišťovna požadovat kontrolu bezpečnostních opatření v domě, než obnoví pojistku v původním rozsahu? Mohli by taky třeba chtít, aby Matt podepsal nějaká lejstra, ne? Víme z telefonických hovorů s Offenem, že Matt i Yola mají v sejfě spoustu peněz, Matt jistě nebude chtít být ani chvíli bez pojistky, zvlášť teď, když už měl jedno vloupání.“

„To bychom ale od té cizí společnosti těžko mohli chtít...“ Walt se odmlčel a podezíravě se na mě podíval.

„To je pravda,“ přikývl jsem. „To budete muset zařadit vy, umíte přece tu hantýrku. Jakmile se nám ozve Sam Hengelman, jakmile budeme vědět, že dojel do Arizony, můžete to spustit.“

„To mám Mattovi volat odsud?“

„Jistě. Zeptejte se ho, kdy se mu bude hodit, aby se s vámi sešel a snažte se to smluvit na odpoledne, nejraději k večeru, tak mezi šestou a sedmou. Až by se pak vrátil domů, byla by už tma a to by ho trochu zdrželo, až by zjistil, že ti koně jsou pryč... budeme-li mít štěstí, tak se třeba ještě předtím zastaví v některé herně v Lasech Vegas.“

„Asi bude nejlepší, když do toho domu skutečně půjdu,“ řekl Walt zamyšleně.

„To ne,“ vybuchl jsem.

Zadíval se na mě. „Vás to taky napadlo, vidíte?“

„Za žádnou cenu nechci, abyste se setkal s Mattem Clivem.“

„Proč ne?“

„Chcete snad mít rozbitou hlavu?“

„To víte, že ne,“ usmíval se. „Stejně, uvažte ale, co Matt udělá, až zjistí, že se nikdo od pojišťovny nedostavil. Co byste udělal vy? Zavolał byste do centrály pojišťovny, ne? A co pak? Až by Matt zjistil, že pojišťovna o ničem neví, že za ním nikoho neposlali, asi by začal trochu uvažovat. No, a kdybych já byl na jeho místě, požádal bych policajty, aby se s ním pro jistotu jeli podívat na farmu. Vy jste neviděl tu silnici z Kingmanu, já ano, posledních deset mil není vůbec žádná odbočka, není kam zahnout.“

Jak by se vám líbilo střetnout se na té silnici s policejním vozem, až byste tam ujížděl se Samem Hengelmanem a dvěma ukradenými hřebci?“

„Pochybuji, že by se Matt odvážil zavolat policii.“

„Ale jo, když už má ztratit všechno, tak si třeba bude přát, abyste se svezl s ním, a to byste se svezl pořádně hluboko.“

Instinktivně jsem věděl, že nesmím dopustit, aby se Walt střetl s Mattem Clivem.

„Jo, a co kdyby Clive odmítl se se mnou sejít pozdě odpoledne?“

Uznávám, že večer by to bylo dost bezpečné, protože by se pravděpodobně v pojišťovně nikoho nedovolal, večer tam nikdo není. No, ale co když bude trvat na tom, abychom se sešli třeba ve tři, nebo dokonce dopoledne? Chtělo by se vám snad krást ty koně za dne?“

„No, to by se mi zrovna nechtělo, jenže Mattovi bude trvat jedna cesta nejmíň dvě hodiny, k tomu musíte připočítat tak asi hodinu, co bude čekat a pak telefonovat do pojišťovny. I kdyby nanejhůř zavolał policii, nemůže se vrátit domů dřív než za tři hodiny, no a do té doby bychom s těmi hřebci měli být dávno pryč.“

Walt tvrdohlavě zavrtěl hlavou. „Ba ne, to se mi nelíbí; to byste měli málo času, nezapomeňte, že s dopravním boxem nebudete moct jet rychleji než tak třicet mil za hodinu, zvlášť tam po té mizerné silnici. Pak budete muset projet Kingmanem, a to se budete ještě pořád vzdalovat od Kentucky, no a potom budete muset objet půl Arizony, v tomhle státě holt je málo silnic, je to tam samá poušť. Policajti by vás snadno dohonili.“

„Kdybychom jeli přes Phoenix...“

„Silnice na Phoenix vede horama a strašně se kroutí, je to tam samá ostrá serpentina.“

„Já si ale jednoduše nepřeji, abyste byl v tom domě sám s Mattem Clivem.“

Nevyzpytatelně se na mě zadíval. „Vy byste tam ale šel, tedy, kdyby vás Matt neznal od vidění.“

„To je něco jiného.“

„Jak to?“ zeptal se napůl vyzývavě, napůl uraženě.

Koutkem oka jsem se po něm podíval. „Vsázím se, že umím utíkat líp než vy.“

To ho uklidnilo. „No, musím uznat, že jste fit. Stejně ale pojedu do Las Vegas.“

Nakonec mě přemluvil, přesvědčil mě, že to tak bude míň riskantní, a já musel uznat, že na tom něco je, i když se mi to nelíbilo.

„Tak tedy dobře. Já se zítra rozjedu podívat na tu farmu za Kingmanem,“ řekl jsem. „Nevšiml jste si náhodou, jestli tam bylo víc koní než jen ti dva?“

To ho polekalo. „No nazdar, chcete říct, že nás možná ještě čeká problém ty naše dva hřebce rozpoznat?“

„Není to vyloučené. Já jsem ovšem přesvědčen, že oba mají v hubách vytetovaná stejná čísla jako Moviemaker a Centigrade, určitě ta čísla musejí mít, protože při připouštění se musí počítat s tím, že se stájníci chtějí přesvědčit, je-li jejich klisna skutečně připouštěna správným hřebcem. Já jsem Showmana a Allyxe nikdy neviděl. Pokud by na farmě bylo víc koní, budeme se muset jednoduše podívat všem do huby, dokud nenajdeme ty naše.“

Walt obrátil oči k nebi. „Vy to povídáte, jako by to bylo jednoduché jako facka, jako by výstup na Mount Everest byla jen procházka a procházet se přece musí umět každý, no ne?“

Usmál jsem se a nechal jsem si od něho vyložit, jak se dostanu k farmě.

„Děkuji, tak... a teď, jak to zařídíme tady. Máte nějaké kontakty na zdejší vyšetřovací oddělení?“

„Ani ne, osobně tam nikoho neznám.“

„A co váš podnik?“

Walt vzdychl. „Takže vy chcete, abych se tu do toho namočil.“

„Chci, abyste se přímo vykoupal. Potřebuji, abyste se propracoval až k vedoucímu vyšetřovateli prokuratury a abyste mu sdělil, že společnost Butress Life má důvodné podezření, že Moviemaker a

Centigrade jsou ve skutečnosti Showman a Allyx. Musíte to tady pořádně zavařit, Offen musí prokázat nad veškerou pochybnost, že ti dva hřebci na jeho farmě jsou doopravdy Moviekamer a Centigrade.“ Přikývl. „Dobře, dám se do toho hned teď ráno. Musím být ale opatrný, jinak, než se nadějeme, bude nás Offen žalovat pro urážku na cti.“

„V tomhle přece musíte umět chodit.“

„To jo.“

Předal jsem mu přehledy, které vypracovala slečna Brittová v Lexingtonu.

„Vezměte si tohle, proti tomu nemůže nikdo nic namítat, dokonce ani Offen ne. Třeba vám to pomůže dát prokuraturu do pohybu.“

Vstrčil papíry do kapsy, přikývl a s obvyklým trpitelským povzdechem se zdvihl z křesla a odešel. Chvilí jsem ještě seděl a uvažoval, nic nového mě ale nenapadlo. Neměl jsem nic jiného na práci než sedět a čekat nejméně dva dny, než Sam Hengelman přejede napříč světadílem.

Když jsem sešel dolů k obědu, našel jsem tam Eunis a Linny, jako obvykle v zářivých barvách, jak sedí ve stínu na terase u moře.

Měly obě krásně umyté a načesané vlasy, náušnice se jim houpaly v uších, štíhlé nohy měly opálené a ve snědých obličejích jim blýskaly bělostné úsměvy.

Nemohl jsem si je prohlédnout tak, jak by si to byly zasloužily.

U stolu s nimi seděl vymydlený, elegantní, spokojený pan Culham James Offen.

Když jsem se objevil, všichni tři upadli na okamžik do rozpaků.

Usadil jsem se klidně na čtvrté křesílko u stolu, na kterém stály tři orosené skleničky:

S Offenem jsme se krátce pozdravili. Choval se ke mně povýšeně a mírně pobaveně, stejně, jako i když jsem byl na jeho farmě.

Linny se na mě smířlivě usmála, ale hned se podívala na Eunis, jestli se proto na ni nerozzlobí. Eunis nasadila výraz „jsem žena vašeho zaměstnavatele“, ale já si z toho nic nedělal, dobře jsem si pamatoval, jak za mnou přišla v tom růžovém neglizé, a ona si to jistě pamatovala také.

„Myslely jsme, že jste odjel s Waitem do Los Angeles“, řekla Linny.

Nevšimla si, jaký na ni Eunis vrhla pohled. „Narazily jsme na pana Offena tady v hale, není to náhoda?“ pokračovala.

„To je skutečně náhoda,“ řekl jsem suše.

Offenovi se nepodařilo zakrýt mírné rozpaky.

„Musím říct, že mě skutečně těšilo se s vámi zase setkat.“ Mluvil ale výhradně k Eunis.

Zase ji okouznil svým šarmem, snažil se o to. Obdařila mě opovrhlivým pohledem, chtěla mi naznačit, že jsem úplný osel, když mohu považovat takového roztomilého, úctyhodného člověka za podvodníka.

„Jápak se daří Mattovi a Yole?“ zeptal jsem se jakoby nic. Offen viditelně nadskočil a ostatní ztuhli.

„Takoví milí mladí lidé,“ pokračoval jsem vlídně, a díval jsem se na Eunis, která si musela vzpomenout na to, co ti dva udělali jejímu muži, a možná si také vzpomněla na to, co jí Walt vypravoval po tom, co se pokusili provést se mnou. „Yola je vaše neteř a Matt synovec, že?“

Offenovy bledé, modré oči byly nevyzpytatelné, byla v nich jen nepatrná jiskra neklidu a já se trochu začal bát, jestli jsem ho příliš nevydráždil tím, jak jsem se snažil ukázat Eunis, jaký skutečně je.

„Oba by se velice rádi s vámi zase setkali,“ řekl pomalu a v jeho tónu bylo tolik zloby a nenávisti, že o něm Eunis musela ztratit všechny své scestné iluze.

„Nepřijedou vás v nejbližších dnech navštívit?“ zeptal jsem se trochu úzkostlivě.

Odpověděl, že ne, a bylo vidět, že se už zase baví.

Podařilo se mi ho přesvědčit, že se asi brzy pokusím o krádež hřebců z jeho farmy. Po chvíli se zdvihl, zářivě se usmál na Eunis, trochu méně zářivě na Linny a škodolibě na mě. Pak se důstojně rozloučil a důstojně odkráčel.

Po delším mlčení se ke mně Eunis obrátila a prohlásila, že se přece jen asi pletla, když se jí Offen zdál milý.

Svojně a přátelsky jsme se naobědvali a odpoledne jsme strávili na pláži, nad hlavou slunečník s třásněmi, u nohou zelenomodrý Tichý oceán. Na vlnách přibíjelo se vznášeli opálení mladíci. Vedle mne ležela malá Linny a vzdychala blahem a spokojeností.

„Přála bych si takhle žít pořád,“ prohlásila.

„Já bych si to taky přál.“

Eunis se opřela o loket. „Jdu se vykoupat. Jde někdo se mnou?“

„Přijdu za chvíli,“ řekla Linny líně a Eunis odešla sama. Dívali jsme se na ni, jak se vzdaluje, na její pěknou, štíhlou postavu.

Linny řekla nahlas to, co já si říkal jen v duchu. „Eunis teď skoro vůbec nepije.“

„Prospěla jste ji.“

„Ale prosím vás!“ usmála se a protáhla jako kočka. „Není to vedro nádherné?“

„Hm.“

„Od čeho máte všechny ty jizvy?“

„Od tygrů, lvů a od slepého střeva.“

Rozesmála se. „Nepůjdeme se také vykoupat?“

„Za chvíličku. Řekněte mi ještě, o čem jste si s Eunis a s Offenem povídali, než jsem přišel?“

„Aha...“ to ji nebavilo. „Chtěl vědět, co děláte. Eunis mu řekla, že s Watterem něco chystáte, ale že neví, co. A... hm... pak se ptal, jestli je Walt skutečně od pojišťovny, a ona mu řekla, že ano... pak se ptal hlavně na vás, kde jste zaměstnaný, co děláte a proč jste tady s námi...“

„Řekla mu Eunis, že jsem vás navedl, abyste mu ukázala ty fotografie? Taky bych rád věděl, jestli mu řekla, že vín určitě, že ti dva koně na jeho farmě jsou skutečně Moviemaker a Centigrade.“

Linny zavrtěla hlavou.

„Jste si tím jistá?“

„Naprostě. Byla by to bývala chyba, kdyby mu to byla řekla?“

„Byla by to katastrofa.“

„Nedělejte si starosti, opravdu mu nic neřekla, přišel jen asi čtvrt hodiny před vámi, jediné, co mu řekla bylo, že jste... doslova řekla; že jste malý bezvýznamný úředníček a že tu jste na dovolené.“

Dala se do smíchu. „Řekla, že její muž je vám zavázaný za to, že jste ho vytáhl z vody a že vám to proto tady plátí, a že vás tu zajímá jen nějaká slečna v San Francisku.“

Díval jsem se na Eunis, která se jak míč vznášela na vlnách nahoru a dolů, a uvažoval jsem o tom, jestli Offenovi odpověděla tak geniálně proto, aby mi pomohla, nebo ze zlomyslnosti.

„Jaká je?“ zeptala se Linny.

„Kdo?“

„Přece ta slečna v San Francisku.“

„To se budete muset zeptat Walta, vymyslel si ji on,“ odpověděl jsem a zadíval se na ni.

Rozesmála se. „No to je výborné... totiž... co jste tam tedy vlastně dělal?“

„Vážená přítelkyně, to je přesně to, co bych si velmi nepřál, aby Eunis vyslepičila Offenovi.“

Chvilí se na mě upřeně dívala. Byla teď mnohem dospělejší, víc: sebejistá, nebyla už takové dítě, jako když jsem ji poznal tehdy na řece.

„Proto jste nám nic neřekl? Vy ji nedůvěřujete?“

„Vím, že nechce, aby se ty koně našli.“

Linny zamrkala. „Ale ona by přece... nesnažila by se vám to přece pokazit, vždyť nakonec jednáte v zájmu jejího muže.“

Usmál jsem se a Linny se najednou zprudka posadila.

„Vy si asi myslíte, že jsem strašně naivní.“

„Já si myslím, že jste okouzlující.“

„Teď si ze mě děláte legraci.“

Byl jsem ve velkém pokušení říci jí, že ji mám rád, ale nebyl jsem si jist, jestli bych mluvil pravdu. Možná že jsem ji potřeboval jenom jako protijed proti depresím; zatím se ukázalo, že je Linny jediný lék, který opravdu působí.

„Musím ráno odjet,“ řekl jsem.

„Do San Franciska?“

„Tak nějak.“

„Na jak dlouho?“

„Na dva dny.“

„Tohle je váš poslední týden,“ zadívala se na moře.

Kdyby to tak opravdu byl můj poslední týden... prudce jsem zaklepal hlavou, jako bych si z ní chtěl násilím vytřást ty nesmyslné myšlenky, a vstal jsem.

„Máme aspoň dnešek,“ řekl jsem s úsměvem.

„Pojďme se namočit.“

Walt se vrátil v sedm večer, unavený a žíznlivý.

„Páni vyšetřovatelé z prokuratury by mě asi zabili, kdyby tušili, že je tahám za nos,“ řekl zasmušile, když přišel do mého pokoje.

„Dva slíbili, že zítra zajedou na farmu Orfeus, mám se s nimi sejít na losangeleské silnici. Pozítří má přijet

nějaký expert z chovatelského ústředí, podařilo se mně přimět lidi z prokuratury, aby to dojednali.“

„Výborně.“

Walt Bourbonem rychle nahrazoval ztracené síly.

„Je něco nového tady?“ zeptal se.

„Byl tu Offen, na výzvědách.“

„Cože?“

„Přišel se vyptávat. Eunis mu krásně parírovala, nic se dohromady nedozvěděl a odešel v přesvědčení, že se k němu chystáme co nejdřív.“

„Asi chtěl zjistit, jestli jsme to vzdali a odjeli domů a jestli by nemohl přivést ty dva hřebce zpátky na farmu Orfeus. Neviděl nás už řadu dní. Musel mít pocit, jako by seděl na sopce.“ S rozkoší popíjel whisky. „No, zítra vypukne nějaká činnost, tak bude jistě spokojený,“ dodal Walt.

Před večerí se šel osprchovat a já mezitím zavolał Jeffa Rootse.

„Jak bylo v Miami?“ zeptal jsem se.

„Ani se neptejte, hrozně, bylo tam vedro a já přibyl o čtyři libry.“

Politoval jsem ho a pak jsem mu poděkoval za jeho pomoc s tou papírovou prací a řekl jsem mu, že zásluhou slečny Brittové jsme ty dva ztracené hřebce konečně našli.

„Byl bych radši, kdyby to nebyla pravda,“ vzdychl. „Jste si úplně jistý, že to jsou oni?“

„Ano.“

Jeho povzdech šel opravdu od srdce. „Dobře, tak tedy budeme žalovat...“

„Totiž... to nebude třeba, my už jsme tady zahájili nějaké akce.“

Možná, že tak během dvou dní budeme ty koně mít a budeme potom potřebovat je někde ustájit, pokud možno v nějakém uznávaném, dobře známém podniku, protože pak tam budeme muset prokázat jejich totožnost. Vzhledem k tomu, že oba hřebci byli nezvěstní velmi dlouho, bude taky dlouho trvat, než se nám podaří jejich totožnost prokázat, může to trvat i dva měsíce. Co myslíte, kam máme ty koně zavést?“ Ozval se po chvíli mlčení. „Vy asi chcete, abych si je vzal sem, že?“

„Ne, to ne, bylo by to příliš nápadné, už se u vás našel Chrysalis...“ vysvětloval jsem. „Myslel jsem nějaké větší, oficiální stáje... já se v tom tady u vás nevyznám, vy si jistě na něco vzpomenete.“

„Dobře, něco vymyslíme.“ Odkášlal si. „Doufám, že na tom vašem podniku nebude nic nezákonného,“ dodal.

„Bude to totéž, jako když se jednalo o Chrysalise.“

„To není žádná odpověď.“

„Předpokládám, že nebudou žádné nepříjemnosti s policií.“

„No, budu se s tím muset spokojit,“ vzdychl. „Kdy myslíte, že ty koně budete mít?“

„Když všechno klapne, měli bychom s nimi přijet do Lexingtonu v neděli.“

„A když všechno neklapne?“

„Tak nebudete mít žádné problémy.“

„A co vy?“

„O jeden problém víc nebo míň, to už je jedno.“

Šestnáctá kapitola

Strávil jsem skoro třicet hodin v hornaté arizonské poušti a přihlížel, jak jednotvárně a nezajímavě Matt Clive tráví čas.

Byl schopný, rychlý a zručný jako jeho sestra.

Napojil dobytek, spravil kus plotu, zameřl v domě a nasypal slepicím. Hodně času strávil ve veliké stodole.

Našel jsem si krásné pozorovací stanoviště ve skalách na východním okraji údolí, asi půl míle od prašné silnice k farmě.

Ve výšce tří tisíc stop nad hladinou moře bylo vedro snesitelné, i když v poledne slunce žhnulo skoro přímo nad hlavou, a kdybych byl měl s sebou vajíčka, byla by se určitě uvařila. Vegetace v poušti se dokázala postarat jen sama o sebe, jinému pomoci nedovedla. Kousek za mnou se tyčila veliká agave, hlavní stonek vysoký skoro šest stop, květy zářivě žluto-červené. Místo listů měla agave trny ostré jako meč, čněly v hustých trsech na všechny strany. Tvrdá, ostenatá rostlina neskýtala ani kousek stínu.

Ostatní vegetace pouště byla tak nízká, že by se v jejím stínu neskryl ani skřítek. Skrčil jsem se pod převislý balvan a jak se stěhovaly stíny, stěhoval jsem se i já, dokud slunce nezašlo za obzor.

Usoudil jsem, že Showman a Allyx musí být ve veliké stodole, během prvního odpoledne jsem ale hřebce ani nezahledl, jiné koně jsem také neviděl.

Trvalo celé dopoledne, než jsem se dostal na místo. Do Las Vegas jsem letěl a odtamtud jsem jel vypůjčeným vozem. U poslední křižovatky před farmou jsem se musel rozhodnout, jestli chci riskovat, že

bych se na konečném úseku cesty mohl střetnout s Mattem, nebo jestli chci raději jít deset mil pěšky. Deset mil tam znamenalo samozřejmě také deset mil zpátky. Risknul jsem to. Sjel jsem z prašné silnice asi dvě míle před farmou a vůz neochotně kodrcal, než dojel do malé rokle, kde jsem ho schoval. Dalekohledem jsem viděl krásně každou podrobnost na chudičké farmě. Vlevo byl malý zchátralý dům, vpravo, na opačné straně prašného dvora byla velká stodola, na třetí straně, vzadu, bylo několik neudržovaných nízkých kamenných budov a za nimi rezivěly kostry dvou starých vozů. Všechno bylo zpustlé, bylo vidět, že se majitelům nedaří, měli asi co dělat, aby se v tom malém neúrodném údolíčku užívali, udrželi se tam jen díky tomu, že blízko ve skalách pramenila říčka. Říčku jsem ze své pozorovatelnosti mohl krásně sledovat.

Tam, kde vyvěrala ze skal, rostl trávník a stromy a při jejím horním toku bylo několik ohrad s polorozpadlými ploty, pak malé políčko. Za farmou vtékala říčka jako stružka do širokého, mělkého, písčitého koryta v poušti. Říkal jsem si, že s příchodem dešťů se říčka jistě rozvodní a dovede pak být nejen živitelkou, ale i ničitelkou. Vysoko za domem se tyčila velká vodní jímka, kulatá, posazená jako cibulíčka na vrcholek štíhlé železné konstrukce.

Až k obzoru se táhla řada tmavých telegrafních sloupů, které přinášely farmě elektřinu a telefonické spojení se světem. Tím ale služby civilizace končily, protože, jak bylo vidět, odpadky z farmy neodvážel nikdo. Za velkou stodolou jich byla obrovská hromada. Byla tam rozbitá mosazná postel, půlka traktoru, dřeváky, plechová vana, kostra starého kočárku, zmrzlý pokroucený rezavějící plech a asi padesát ojetých pneumatik těch nejrůznějších velikostí. Ve škvírách mezi vším tou zmrzlou se povalovaly prázdné láhve a plechovky s odlupujícími se nálepkami a s odklopenými víčky jako otevřené tlamy. Nad vším se tetelil rozžhavený vzduch.

Matt v této nelákavé oáze trávil už nejméně týden. Říkal jsem si, že by nemělo být těžké přemluvit ho, aby si vyjel na výlet do Las Vegas.

Sledoval jsem farmu ještě po setmění. Viděl jsem, jak se v domě rozsvěcují a zhasínají světla, jak Matt přechází z jedné místnosti do druhé. Sítěmi proti moskýtům bylo dobře vidět, protože Matt nezatahl záclony, pokud v domě vůbec jaké byly.

Asi hodinu po půlnoci, když už se dvě hodiny v domě neobjevilo žádné světlo, jsem se pomalu vydal k farmě. Noc byla teplá, tmavá, jen hvězdy trochu osvětlovaly poušť. Protože jsem neměl chuť střetnout se s kaktusy, rozhodl jsem se, že se odvážím si trochu posvítit baterkou.

Došel jsem k farmě. Všude bylo ticho a klid. Pomalu, opatrně jsem přešel k velké stodole. Matt pokojně spal.

Stodola nebyla zamčená, dokonce nebyla ani na závoru. Veliká vrata byla dokořán, jako na uvítanou. Vešel jsem dovnitř. Na jedné straně stodoly byla stáj rozdělená na šest stání, na druhé straně byly bedny s krmivem a veliké police na nářadí. Všechno, kam se člověk podíval, bylo zchátralé a neudržované, všechno volalo o pomoc.

Čtyři stání byla prázdná, ale ve dvou prostředních stáli vedle sebe, bok po boku dva hřebci. Pomalu, abych je nepoplašil, jsem se k nim blížil, potichu jsem na ně mluvil a svítil jsem baterkou na zeď před jejich hlavami. Tázavě se na mě ohlédli, ale nevylekali se. První z hřebců se snažil vycouvat, když jsem se mu chtěl podívat do huby:

Byl ale dobře uvázaný a daleko se nedostal, jen několik stop.

Hladil jsem ho po šíji a tiše jsem si s ním povídal. Konečně se mi podařilo, co jsem potřeboval. Viděl jsem, že má kůň na bukální sliznici vytetováno číslo 75207. Bylo to registrační číslo Moviemakera.

Tetování v hubě druhého hřebce bylo novější a také zřetelnější.

Číslo odpovídalo číslu Centigrada.

Spokojeně jsem oba koně poplácal po zádech a opatrně jsem vyšel ze stodoly. Matt klidně spal.

Chvilí jsem váhal, říkal jsem si, že už mi toho prošlo dost a neměl bych zbytečně pokoušet štěstí, ale nakonec jsem se rozhodl, že si přece jen ještě prohlédnu ostatní budovy hospodářství. V nízké dlouhé garáži jsem nakonec přeci jen našel něco zajímavého.

Nebyl tam Mattův ford, ale malý, černý, asi tři až čtyři roky starý vůz. Ve světle baterky jsem zahlédl, že na sedadle leží nějaký papír. Otevřel jsem dvířka a podíval se, co to je. Byla to kopie faktury z autoopravny v Kingmanu. Jméno zákazníka: Matt Clive. Objednaná práce: odstranit žlutý lak. Lhůta: co nejdříve.

Položil jsem fakturu zpátky na sedadlo a posvítil si na přístrojový panel. Byla tam malá kovová destička, na které bylo vyraženo jméno autoopravny v Kingmanu. Matt si musel tento vůz vypůjčit, zatímco mu čistili jeho forda.

Venku byl, stále úplný klid a já měl pocit, že jsem jen stín mezi stíny. Rychle jsem přešel dvůr a vykročil po prašné silnici směrem na Kingman. Zdálo se mi, že jsem ušel mnohem víc než dvě míle, než jsem došel k

pyramidě z plochých kamenů, kterou jsem si označil, kde mám odbočit. Pak mi ještě trvalo hodnou chvíli, než jsem našel vůz a než jsem se dokodrcal zpět na silnici.

Bylo už po třetí hodině, ráno, když jsem se dostal k telefonu a zavolaal Walta. Měl ospalý a mrzutý hlas, věděl ale, že ho budu volat uprostřed noci.

„Tak co, jsou tam?“ zeptal se.

„Jsou. Nikdo je nehlídá, je tam s nimi jen Matt. Jak to vypadalo u vás?“

Ožil.

„Dobře, Offen se choval jak uražená nevinnost, sehrál scénu, rozčiloval se, že si někdo dovolil ho podezřívat z podvodu. To ty hochy z prokuratury ovšem vůbec nedomalo, jsou na to zvyklí.

Naopak, pustili se do akce ještě s větší chutí. Dost dlouho si s Offenem povídali, byli velice zdvořilí a přitom dost protivní.

V tom jsou mistři. Pro nás tam nic zajímavého nebylo, jen jedna lahůdka: chtěli mluvit s hlavním státníkem, to je ten Kiddo, jestli se pamatujete, ten, co pozná, když mají klisny v noci vrhnout hříbata.“

„Ano, na toho se pamatuji.“

„No vidíte, zdá se, že teď mají na farmě málo práce, protože Offen toho kluka poslal hned po naší první návštěvě na dovolenou.“

„Kiddo ale tehdy neříkal, že by se někam chystal.“

„Jistěže ne. Offen prohlásil, že se Kiddo vrátí za tři týdny. Asi očekává, že do té doby bude mít vyřízenou identifikaci Moviemakera a Centigrada, a až se potom všechno trochu uklidní, že bude moci přivést zpět na farmu Showmanna a Allyxe. Pak se Kiddo může zase klidně vrátit. Offen si asi není jistý, jak by se Kiddo zachoval, kdyby šlo do tuhého, a proto ho uklidil.“

„To máte určitě pravdu,“ přikývl jsem. „Bylo něco zajímavého na pásce?“

„Poslouchal jsem ten prokletý magneták tak dlouho, že už ho nemůžu ani slyšet,“ řekl otráveně. „Na dnešní nahrávce byly většinou jen Offenovy hovory s těmi chlapy z prokuratury, takže jsem to všechno musel vyslechnout dvakrát. Potom volal Yolu a Matta a vyprávěl jim o tom. Měl jsem pocit, že je zcela spokojený s tím, jak se věci vyvíjely. Řekl bych ale, že už Matta nebaví sedět v té jeho díře.

Offen mu říkal, ať neblázní, že to ještě musí vydržet, když jim jde o tolik. Yola už asi taky chce, aby se Matt vrátil, protože tu musel Offen taky uklidňovat.“ Walt se na chvíli odmlčel a odkašlal si. „Poslyšte, jaký myslíte, že je vztah mezi Yolou a Mattem?“

Usmál jsem se. „Ale, ale Walte, vy máte pěkně špinavé myšlenky.“

„Myslíte, že není možné...“ začal rozpačitě.

„Myslím, že je možné... Jenže pro to nemáme žádné důkazy, jediná věc, která by tomu nasvědčovala, je to, že jsou oba svobodní.“

„Takže vy nemyslíte...“

„Já si myslím, že ti dva jsou na sobě citově velmi závislí, jak to s těmi jejich city ale doopravdy je, to ovšem nemůžu vědět.

Viděl jsem je pohromadě jen dvakrát a v obou případech měli oba plné ruce práce, taky plné ruce zbraní.“

„No, možná, že jim stačí k uspokojení zločin.“

Připustil jsem, že to je možné, a zeptal se, jestli se mu podařilo domluvit si s Mattem schůzku.

„Podařilo,“ hlásil spokojeně, „zavolaal jsem mu dnes odpoledne.

Muselo to být chvíli potom, kdy mluvil s Offenem, protože dost ochotně souhlasil s tím, že si udělá výlet do Las Vegas. Navrhl jsem, že bychom se mohli sejít v šest, zdálo se mi to nejpříjemnější, ale on sám přišel s tím, že by bylo lepší, kdybychom se sešli později.“

„Asi chtěl napřed obstarat koně, když už je navečer chládek. To víte, ti koně mají vždycky přednost.“

„Jo, to se ani nedivím, když mají dohromady cenu tři a půl miliónu dolarů. Spíš nemůžu pochopit, že ty hřebce někdo nehlídá nepřetržitě.“

„Proč by je měli hlídat? Před kým?“

„Máte pravdu, jedině před námi, a oni si teď myslí, že jsme se soustředili na farmu Orfeus, ne?“

„Ano.“

„Dobře, ale teď abych to doříkal. Matt chtěl, abychom se sešli později, a nakonec; jsme se oba dohodli na deváté hodině. Z toho soudím, že se pak chce ještě zastavit na chvíli v některé herně, to bychom pak měli skoro celou noc na to, abychom s těmi koni mohli ujet.“

„Výborně, to je prima. Ale poslyšte, Walte...“

„Ano?“

„Buďte opatrný.“

„Jděte někam, přece mě nemusíte poučovat.“

Usmál jsem se, a zeptal se, jestli se už ozval Sam Hengelman.

„Jistě, volal dnes večer, podle vašich instrukcí. Volal ze Santa Rosy v Novém Mexiku. Odtamtud se chystal jet na jeden zátah do Albuquerque, kde chtěl nocovat. Říkal, že by mohl dojet do Kingmanu tak ve čtyři v pět zítra odpoledne... vlastně dneska, když se to tak vezme... prý se s vámi sejde v motelu Mojave. Řekl jsem mu, že na zpáteční cestu před osmou určitě nevyjede, tak prý si tam najme pokoj a trochu si zdřímne.“

„Výborně, Walte, všechno jste zařídil skvěle.“

„Takže je všechno v pořádku,“ řekl trochu starostlivě.

Znovu mě přepadl podvědomý strach.

„Walte, nemusíte jezdit do Las Vegas, když nechcete,“ řekl jsem, „budeme mít času víc než dost, opravdu.“

„Ne, jedu tam, a už se o tom nebudeme bavit.“

„No dobře, jak chcete. Ale neuškodí, když se ještě na poslední chvíli domluvíme, člověk nikdy neví, co se může stát. Víte co, čekejte mezi osmou a půl devátou v hotelu Angel, není to v centru a je odtamtud blízko na Pittsville Boulevard. Já vás tam zavolám, a kdybych se snad náhodou neozval, tak tam sedněte a nikam nechoďte.“

„O. K.“ řekl se špatně utajenou úlevou.

Oba jsme zavěsili. Snědl jsem sendvič a vypil hrnek kávy v bufetu u autobusové stanice, než jsem došel pro vůz a vyrazil znovu k farmě v horách. Konečně se ve světlech reflektorů objevila moje pyramida z plochých kamenů. Schoval jsem vůz na stejné místo jako předtím a došel jsem k farmě pěšky.

Sedl jsem si zase pod tu převislou skálu a pokusil jsem se usnout. Do svítání chyběla ještě plná hodina a věděl jsem, že po rozednění nebude ještě slunce tak pálit, ale nedokázal jsem usnout, přestože jsem věděl, že příští noc nebudu spát vůbec.

Říkal jsem si, že to vlastně není žádná nespavost, že je to docela normální, že vlastně není divu, když člověk nedokáže usnout pod širým nebem, obklopen kaktusy, na dohled od člověka, který by ho bez váhání zabil, kdyby mohl. Jenže to nebyla pravda, byla to nespavost, pravá, nefalšovaná nespavost, nedělal jsem si žádné iluze, znal jsem ten stav přece tak dobře. Stav, při kterém se člověku honí myšlenky zběsile hlavou, mozek odmítá odpočívat, všechny smysly jsou v pohotovosti, člověk má pocit, že nemůže snížit obrátky, že nemůže zpomalit. Leží, oči zavřené, a snaží se postupně uvolnit všechny svaly, až se mu začne zdát, že neví, kde má nohy, neví, kde má ruce a přece neusne. Člověk se snaží zhluboka dýchat, počítá ovečky, předříkává si básničky, ale nic, nic nepomáhá.

Vyšlo slunce a zasvítilo mi do očí. Posunul jsem se o kus dál do stínu a pozoroval dalekohledem, co se děje na farmě. Nic se tam nepohnulo. Bylo půl šesté a Matt ještě spal.

Odložil jsem dalekohled a zapálil si cigaretu. Už mi v balíčku zbývaly jen čtyři. Litoval jsem, že jsem si včas nevzpomenul a že jsem si v Kingmanu nekoupil nový balíček. Čekal mě dlouhý den.

Vzal jsem si s sebou kromě dalekohledu jen láhev s vodou, brýle proti slunci a pistoli v pouzdře.

V půl osmé vyšel Matt z rozvrzaných dveří, protahoval se na dvoře a díval se na bezoblačnou, kobaltově modrou oblohu. Pak šel ke stodole a nakoukl do vrat.

S uspokojením zjistil, že jeho zlatý poklad je na místě, došel se džberem pro vodu, vykydal hnůj a dal koním krmení. Po chvilce vyjel ze stodoly s kolečkem hnoje a vysypal ho za stodolou. Tam jsem nedohlédl.

Když nasypal slepicím a donesl vodu telatům v ohradě, šel se nasnídat. Dopoledne plynulo pomalu.

Teplota stoupala.

Nedělo se nic.

V poledne jsem se na chvíli za skálou protáhl, natáhl nohy a počkal, až mě přestane brnět ve svalech, které jsem měl tak dlouho nehybné. Vypil jsem trochu vody, zapálil si cigaretu a vzal si černé brýle, aby mě z toho žáru nerozbolela hlava. Nic víc jsem na hraní neměl, jen pistoli. Skrčil jsem se zase do stínu pod převis a pozoroval farmu.

Nic se nedělo, nic se nezměnilo. Možná, že Matt spal, nebo možná telefonoval, nebo si třeba chystal systém sázek pro Las Vegas.

V každém případě se hospodářství mnoho nevěnoval. Dokonce se ani nechystal vyvést koně ze stáje, museli tam být zavření od svítání do šera.

Ve dvě hodiny odpoledne už jsem znal zpaměti každou rostlinku a každý kamínek v okruhu deseti stop kolem mé skály. Zjistil jsem, že se stále častěji dívám do nedohledné pouště po mé levici než na to malé ubohé hospodářství dole v údolí. Poušť byla čistá, divoká a krásná. Pusté hory a nekonečné nebe.

Sluncem vypálený písečný prach a suché kaktusy.

Pekelné vedro. Divoká, osamělá, neúprosná krajina.

Když mne poprvé přepadlo pokušení vstát a odejít do pouště, přinutil jsem se poslušně pozorovat farmu. Zapálil jsem si druhou cigaretu a snažil se přemýšlet o Mattovi a hřebcích. Pomohlo to jen na chvíli, ten pustý kraj mě přitahoval jak magnet. Stačilo by, kdybych vykročil, říkal jsem si, pak bych šel a šel, až bych byl plný té samoty a prázdnoty, potom bych se někde zastavil a stačilo by jen přiložit pistoli ke spánku a stisknout spoušť.

Bylo by to tak jednoduché a tak ďábelsky lákavé.

A co Walt, říkal jsem si zoufale. Nemůžu to udělat kvůli Waltovi, kvůli tomuhle našemu podnikání. Koně jsou kousek ode mne a Walt i Sam Hengelman jsou už na cestě. Nemohu je v tom nechat samotné.

Uhodil jsem pěstí do skály a snažil se znovu soustředit na farmu.

Přeříkal jsem si v duchu všechno, co jsem tam viděl, a pak jsem postupně přemýšlel o Yole, o Offenovi, o Eunis a Davidu Tellerovi, o Keeblovi a Linny, snažil jsem se sám sebe přesvědčit, že jim všem nějakým způsobem záleží na tom, co udělám. Snažil jsem se sám sebe přesvědčit, že ať udělám cokoli, někomu na tom bude záležet.

Snažil jsem se sám sebe přesvědčit, že mi záleží na tom, jestli někomu na mně záleží.

Z ruky mi tekla krev, předtím jsem si toho nevšiml. Díval jsem se na poškrábanou kůži a měl jsem na sebe vztek. Zavřel jsem oči a vlna černého zoufalství mě zaplavila takovou tíhou, že jsem dostal pocit závratí, jako bych se propadal do nekonečné temné tůně, bez naděje, bez pomoci. Všechno se se mnou točilo v té pusté beznaději.

Po chvíli jsem přestal mít závrať. Temnoty ale zůstaly.

Otevřel jsem oči a zahleděl se dolů k farmě, viděl jsem ji jako v mlze, třásl jsem se a měl pocit, že už dál nemůžu.

Po chvíli vyšel Matt z domu, přešel přes dvůr, nakoukl do velké stodoly a zase se vrátil. Díval jsem se na něho a před očima se mi dělaly mžítiky.

Co je mi po těch koních v té stodole? Nezáleží mi na nich, nezáleží mi na ničem, kašlu na ty jejich rodokmeny, za sto let to bude stejně všechno jedno.

Davidu Tellerovi na tom záleželo.

Tak ať.

Davidovi Tellerovi stálo za to, aby na tenhle podnik vynaložil deset tisíc dolarů.

Najednou mi bylo všechno jasné, najednou jsem viděl krásné řešení, oba budeme mít, co jsme chtěli; stačí jen, když tu procházku do pouště odložím na noc, když nejdřív předám koně Samovi Hengelmanovi, počkám, až odjede, a pak, místo abych jel za ním do Kingmanu, jednoduše odejdu. Půjdu a půjdu, a před rozedněním, když je všechno bezbarvé a šedé, to bude tak snadné... tak snadné...

Až potom.

Jakmile jsem dospěl k tomuto rozhodnutí, které mi v tom okamžiku připadalo zcela logické a rozumné, zaplavila mě vlna velkého klidu. Bylo po boji, po rozčilování. Měl jsem náhle pocit míru a pohody, hlavu jsem měl čistou. Jen jsem nechápal, proč mě tohle jednoduché řešení nenapadlo už dřív. Lepkavý pot, nespavost a neklid, všechno bylo pryč, zaplavilo mě chladné, jasné světlo.

Tento příjemný stav vydržel až do okamžiku, kdy jsem si uvědomil, že jsem sám sobě slíbil, že tak daleko nikdy nedojdu.

Pak jsem si pomalu uvědomoval, že to byla prohra, zbabělost, opovržením hodná zbabělost a že jsem asi opravdu šílený.

Chvíli jsem seděl, hlavu v dlaních, a s úzkostí jsem čekal, kdy se vrátí ta závrať.

Nevrátila se. Cítil jsem jen velkou únavu, takovou, jakou jsem ještě nikdy nepoznal. Čekal mě zas ten nekonečný boj, věděl jsem ale, že jsem vyhrál v nejtěžší bitvě, že to bylo mé nejkravější vítězství, že jsem se dotkl samého dna, a přece jen jsem se vynořil na hladinu. Cítil jsem, že po téhle zkušenosti se mi může podařit se z toho dostat úplně, budu-li se o to neúnavně snažit.

Čekala mě ještě dlouhá a namáhavá cesta, to jsem věděl, věděl jsem ale taky, že mám před sebou mnoho času.

Sedmnáctá kapitola

Dostal jsem křeč do obou nohou. Sledoval jsem, jak Matt vychází z domu a najednou jsem si uvědomil, že se stín posunul, a já ne.

Když Matt zašel do stodoly, opatrně jsem přelezl o kus dál pod převis.

Ve svalech jsem měl tuhé uzle.

Ve stínu nebylo o mnoho chladněji, ale byl jsem tam lépe schovaný. Seděl jsem a čekal, až Matt vyjde ze stodoly a až mě přejde křeč. Potřeboval jsem se postavit a trochu rozhýbat, ale věděl jsem, že kdyby Matt

náhodou zahlédl, jak se v blízkosti farmy někdo pohybuje, mohli bychom to celé zabalit.

Donesl vodu koním, pak telatům a slepicím. Podíval jsem se na hodinky a zděsil se, když jsem zjistil, že je už skoro šest hodin. Nechtěl jsem věřit, že to je možné, ale bylo to tak. Čtyři hodiny, celé čtyři hodiny uběhly od chvíle, kdy jsem naposledy kontroloval čas. Zamrazilo mě v tom vedru.

Matt zajel s kolečkem na hnůj do stodoly a za chvíli vyjel s plným nákladem. Uvědomil jsem si, že jsem celé odpoledne hlídal velmi nedbale. Když jsem se snažil rozpomenout na to, co se dělo, došel jsem k přesvědčení, že se na farmě nic nezměnilo. Všechno bylo tak jako předtím, Matt tam byl sám, neměl žádné pomocníky, žádné hosty, až odjede, zůstanou koně na farmě bez dozoru, o to mi šlo především, proto jsem tam strávil tolik hodin. Moc jsem se ale neosvědčil.

Matt zavřel vrata od stodoly a vrátil se do domu, Za půl hodiny vyšel. Výjimečně neměl džínsy a kostkovanou košili; ale světlé sako a tmavé kalhoty. Otevřel vrata garáže, vešel dovnitř, nastartoval vůz a vyjel přes dvůr na prašnou silnici pouští směrem na Kingman.

Spokojeně jsem se zdvihl. Křeče jsem už neměl.

Unaveně jsem došel dvě míle k vozu a upřímně jsem si přál, aby to už bylo za námi, aby už bylo ráno. Už mě nezbyvaly žádné síly, byl jsem jako moucha. Prach, který na silnici zdvihl Mattův vůz, se již usadil, jak jsem za ním projížděl pouští. Když jsem však přijel do Kingmanu, Matt tam ještě byl. Trhlo to se mnou, když jsem ho zahlédl, jak stojí před autoopravnou, kolem které jsem projel. Zastavil jsem o kus dál a ohlédl se. Před dílnou stálo to černé vypůjčené auto i Mattův modrý ford, do kterého slečna v montérkách právě tankovala benzín.

Matt se díval na hodinky a projevoval netrpělivost. Bylo sedm hodin a dvacet minut a musel ujet ještě sto mil do Las Vegas.

Bylo jisté, že na schůzku s Waltem přijede o chvíli později.

Skrčil jsem se trochu na sedadle a nařídil odrazové zrcátko tak, abych ho mohl sledovat. Zaplatil té slečně u pumpy za benzín, skočil na sedadlo, aniž otevřel dvířka, vyjel na silnici a na plný plyn projel kolem mne. Po chvíli jsem v uctivé vzdálenosti vyjel za ním, jel jsem tak, abych ho měl v dálce v dohledu.

Jakmile vjel na státní silnici číslo 93 na Las Vegas, otočil jsem se a vrátil do města.

Před nelákavým motelem Mojave stál vůz Sama Hengelmána a zabíral nejméně jednu šestinu parkoviště. V recepci mi řekli, že Sam přijel v půl páté, že má pokoj číslo šest a že si šel lehnout.

Nechal jsem ho spát, protože jsme stejně nemohli nic podnikat, dokud nezavolám v osm hodin Waltovi.

Šel jsem do bufetu na autobusovém nádraží na kávu.

Přinesli mi ji v pohárku z umělé hmoty, byla sice horká, ale slabá jako švestková voda. Vypil jsem kávu bez velkého nadšení a uvažoval o tom, že bych se měl najíst. Neměl jsem ale hlad a připadalo mi to příliš namáhavé něco shánět, kromě toho jsem byl špinavý a neoholený a nemohl jsem jít do slušného podniku. Seděl jsem do osmi hodin na lavici před autobusovým nádražím a koukal do prázdna. Pak jsem šel zavolat z budky u stanice Waltovi.

Přišel k telefonu hned.

„Tak co, jak je?“ zeptal se.

„Matt vyjel z Kingmanu do Las Vegas v půl osmé, takže se asi trochu zpozdí.“

„Jak to, z Kingmanu?“

Vysvětlil jsem mu, že si jel napřed pro svůj vůz.

„Když sem dojel, jeho ford asi ještě nebyl připravený, ale vzal si ho, nejede tím půjčeným vozem.“

„Jste v pořádku?“ zeptal se Walt vážně.

„Samozřejmě.“

„Máte divný hlas.“

To jsem ignoroval. „Je tu Sam Hengelman, spí v motelu Mojave.“

Jakmile se tam vrátím, tak ho vzbudím a vyrazíme.“

„Je na farmě všechno jak má být?“ ptal se ustaraně.

„Je tam pusto a prázdno,“ uklidňoval jsem ho. „Včera tam byl taky klid a dnes celý den také. Byl tam jen Matt, nikdo jiný se tam neukázal. Přestaňte si dělat starosti. Hezky se s Mattem sejděte, spusťte na něho tu vaši hantýrku a pak se vraťte do Santa Barbary. Jakmile budu vědět, že se Sam bezpečně dostal z téhle oblasti, přijedu za vámi. Sejdeme se za dvanáct hodin... u snídáně.“

„Dobře. A... dejte si bacha.“

„Vy taky.“

„Jasně, já ale nejsem cvok.“

Než jsem stačil odpovědět, zavěsil. Měl jsem pocit, že jsem mu měl ještě něco důležitého říci, ale nemohl jsem si vzpomenout, co to bylo.

V motelu jsem šel zaklepat na Samovy dveře.

Přišel mi otevřít, ospalý, protahoval se, rozsvítil a pozval mě dál.

„Budu hned,“ prohlásil a začal hledat boty a kravatu.

„Poslyšte, Same, nemusíte jezdit se mnou.“

„Cože?“

„Jestli chcete, můžete klidně spát dál, já pro ty koně dojedu sám, aspoň se do ničeho nenamočíte.“

Posadil se na pelest postele a zadíval se na podlahu. „Do Lexingtonu je ale mám odvézt, ne?“

„Ani to nemusíte, když nechcete. Můžete tu vůz nechat a letět domů letadlem.“

„To ne, když už jsem to jednou slíbil, tak z toho přece nevycouvám. Taky mi tam jde špatně zpátečka... možná, že by vám ten krám dělal starosti.“

Usmál jsem se a už jsem o tom přestal hovořit.

Byl jsem samozřejmě rád, že pojede se mnou, chtěl jsem ale, aby jel dobrovolně, nechtěl jsem ho nutit.

Uvázal si kravatu, přičísl si vlasy a pak si po očku prohlédl, jak vypadám já. S ním jsem soutěžit nemohl.

Sam byl statný mužský, bylo mu tak padesát, začínal mít pleš, a byl klidný, nic ho nevyvedlo z míry.

Zaplat' pánbůh za to, říkal jsem si, o to líp to spolu dnes zvládneme.

„Tak, můžeme vyrazit.“ prohlásil vesele, „zaplatil jsem předem.“

Šel jsem za ním k vozu a vyšplhal se do kabiny.

Sam nastartoval, oznámil mi, že tankoval benzín, hned jak přijel do Kingmanu, a vyrazil na jihovýchod směrem k farmě. V matném světle přístrojů vypadal úplně klidný a spokojený a s tím obrovským vozem, do kterého se vešlo šest koní, zacházel, jako by to bylo autíčko pro děti. Osm mil jsme ujeli mlčky. Pak prohlásil: „Teda, řeknu vám, takhle daleko od města bych nechtěl bydlet, tady není kam jít na pivo.“

Minuli jsme poslední křižovatku před farmou a vyjeli na poslední, opuštěný desetimílový úsek. Když jsme ujeli asi tři míle, Sam poplašeně zabručel a zastavil.

„Co se děje?“ zeptal jsem se.

„Podívejte se na teploměr,“ řekl. Jehla ukazovala na červenou.

„Musím se podívat, co s tím je,“ zabručel a vypnul motor. Když zmizel z dohledu, začal jsem v duchu klít.

Na horším, nebezpečnějším místě se nám auto porouchat nemohlo.

Vrátil se a otevřel dvířka na mé straně kabiny.

Když jsem seskočil dolů, zavedl mě dozadu a ukazoval mi výfuk.

„Koukejte se, je tam voda.“

Z výfuku pomalu stékala stužka a leskla se ve světle jeho baterky.

„To bude těsnění,“ prohlásil znalecky. Bylo vidět, co si myslí o zlomyslnosti osudu, který nám tohle připravil.

„V chladiči není žádná voda, že?“

„Není.“

„Kdybychom jeli dál, tak bychom to asi zadřeli, ne?“ zeptal jsem se.

„Jo.“

„Vy s sebou nemáte žádnou vodu?“

„Ale jo, mám, vždycky беру s sebou vodu.“

„A nemůžeme tedy dolít vodu do chladiče?“

„Jo, to můžeme, mám s sebou dva galony. Můžeme tam nalejt čtvrtku a na to ujedeme tak tři míle, než nám to vyteče, pak tam zas můžem nalejt čtvrtku a tak dál. Na čtyři čtvrtky ujedeme dvanáct mil a jsme na suchu.“

Byli jsme třináct mil za Kingmanem, s vodou, kterou jsme měli, bychom jen tak tak stačili dojet zpátky. K farmě nám zbývalo sedm mil. Tam by sice Sam mohl nabrat, vodu, ale bylo vyloučené, aby se vydal na cestu dlouhou dva tisíce mil s ukradenými koňmi bez vody v chladiči.

„Teda, copak vo to... těsnění bych měl,“ řekl.

„Vy máte rezervní?“

„Jasně. Beru si s sebou vždycky skoro všechno do rezervy, člověk nikdy neví, co se může stát. Mám extra těsnění, palce do rozdělovače, brzdový vobložení, vodní pumpu, pojistky, všechno беру s sebou. Každý, kdo má trochu rozumu, tak s sebou bere rezervní součástky.“

„To je dobře,“ řekl jsem s úlevou. „Jak dlouho vám může trvat, než to vyměníte?“

Sundal kryt motoru a chvíli si svítil baterkou.

„No jo, těsnění pod hlavou je v háji. No, to bude trvat tak tři hodiny.“

„Tři hodiny!“

„Jo, dřív to nestihnu, to se nedá nic dělat.“

Podíval jsem se na hodinky, bylo za deset minut devět. Za tři hodiny bude za deset minut dvanáct. Než bychom dojeli k farmě a naložili koně... nemohli bychom to stihnout zpátky do Kingmanu před čtvrt na dvě.

Matt dojede k domu na Pittsville Boulevardu tak v půl desáté, řekněme, že stráví tak hodinu stou pojišťovací záležitostí. Kdyby potom jel přímo domů, dojel by na farmu asi o půlnoci. Pokud Sam vymění těsnění včas, dojeli bychom tam také ve dvanáct.

Pokud by se Matt zastavil v některé herně, zdrží se nejméně o hodinu. Podle toho jak byl oblečený jsem předpokládal, že se někde zastaví, ale těžko člověk mohl tušit, jestli se zdrží hodinu nebo šest hodin.

„Dobře, tak se do toho pusťte,“ řekl jsem stručně. „Uvidíme, jak to dopadne.“

Sam rozvážně přikývl. Kdyby se mu nehoda byla stala jinde a za jiných okolností, stejně by se byl pustil do opravy. Neztrácel čas, šel si vyndat náradí a začal odšroubovávat součástky.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zeptal jsem se.

Zavrtěl hlavou a připevnil svítilnu na šikovní místo, aby dobře viděl na práci. Zdálo se, že nechvátá, ale neudělal ani jediný zbytečný pohyb a bylo vidět, že si ví rady. Na kusu plátna, který rozestřel na zem, rostla hromada odmontovaných součástek.

Kousek jsem poodešel a sáhl jsem po cigaretách.

Už jsem měl jen dvě, zase jsem si je zapomněl koupit. Zapálil jsem si, ale pořád jsem ještě neměl jasno. Nevěděl jsem, jestli máme jet dál, nebo se vrátit.

Už předtím jsem se rozhodl, že se spolehnu na to, že se Matt v městě zdrží. Kdyby bylo šlo o Yolu, byl bych předpokládal, že tam zůstane celou noc, její bratr ale nemusel být tak vášnivý hráč, možná, že se chtěl zastavit v herně, jen aby se trochu pobavil po tom nudném domácím vězení na farmě. Jenže, na jak dlouho? Jak dlouho tam asi zůstane? Rozhodnutí, ke kterému jsem dospěl, vlastně žádné rozhodnutí nebylo. Řekl jsem si, že jednoduše počkám, kdy to Sam spraví, a pak že se uvidí.

Mimo okruh světla Samovy baterky byla noc úplně temná, jen vysoko na nebi blikaly vzdálené hvězdy a nekonečné prostory americké pevniny jen zdůrazňovaly lhostejnost dalekých planet k lidskému pokolení. Co znamenal jeden člověk v tak nekonečných prostorách?

Kdybych odešel do pouště...

Opatrně jsem uhasil cigaretu a vstrčil nedopalek do kapsy. Byl by ze mne dobrý zločinec, říkal jsem si pobaveně, vždycky jsem k tomu projevoval nadání.

Teď ale musím dokončit rozdělanou práci, a až ji dokončím, do pouště neodejdu, vrátím se do Santa Barbary, na snídani s Waitem, Eunis a Linny. Ta představa mně v tu chvíli připadala skoro neskutečná. V pustých arizonských horách jsem byl na tisíce mil daleko od úrodného, vlídného pobřeží, byl jsem v pustině a i ve mně bylo pusto.

Vrátil jsem se k Samovi a zeptal se ho, jak mu to jde. Měl už odšroubovanou hlavu válců a snímal právě vadné těsnění.

„Ale jo, jde to, lámu rekordy.“

Pokusil jsem se o úsměv. Zabručel a prohlásil, že by měl chuť na hrnek kafe. Řekl jsem, že bych si taky dal říci. Kávu jsme si s sebou ovšem nevzali. Pokračoval v práci. Bylo teplo, tepleji než uprostřed anglického léta v pravé poledne, a Sam si každou chvíli stíral hřbetem umaštěné ruky pot s čela. Světlo svítilny osvětlovalo jeho krátké, silné prsty a zvonění náradí se neslo do dálky pustinou.

Ručičky na mých hodinkách se neúprosně pohybovaly. To těsnění nás připravilo o polovinu noci. Kam se ale poděl Matt?

Po dvou hodinách sklouzl Samovi klíč s matky a Sam zaklel. Poznal jsem, že je také rozčilený, klidný byl jen napovrch. Přestal na chvíli dělat, protáhl se, několikrát se zhluboka nadýchl, zadíval se na hvězdné nebe a čekal, jestli něco řeknu.

„Jde vám to dobře,“ poznamenal jsem.

„Co se stane, jestli nás tu zastihnou?“

„Přijdeme o ty koně.“

Ušklíbl se a vrátil se k práci. „Co jste vy dělal celej den?“

„Nic, celý den jsem proseděl.“

„Vypadáte polomrtvej. Podejte mi támhle ten klíč, jo?“ Podal jsem mu klíč. „Jak to ještě může dlouho trvat?“

„Jo, to vám neřeknu.“

Včas jsem se zarazil a nepožádal ho, aby si pospíšil. Věděl jsem, že dělá co může. Čas však plynul a já se už konečně musel rozhodnout. Odvrátil jsem se od pouště, která mě sváděla, a vyšplhal se do kabiny. Bylo za deset minut půl dvanácté. Matt už je možná v Kingmanu... nebo také možná stojí přikovaný k

ruletě v Las Vegas.

Tak co?

Půl hodiny jsem se díval okénkem do tmy, ale žádné zázračné osvětlení se nedostavilo. Bude to prachobyčejný hazard, řekl jsem si, musím se jen rozhodnout, jestli ti koně za to stojí. Kdybych byl jel sám, bylo by to rozhodování podstatně jednodušší.

Ačkoliv, kdybych byl jel sám, nedokázal bych těsnění vyměnit.

Ve tři čtvrtě na dvanáct mi Sam oznámil, že musí spravit také vodní pumpu, prý zůstává viset.

„jak to bude dlouho trvat?“

„Dvacet minut.“

Chvíli jsme se na sebe zoufale dívali.

„No dobře, to se nedá nic dělat,“ řekl jsem nakonec.

Neměli jsme na vybranou.

Vystoupil jsem z kabiny a šel kus po silnici směrem na Kingman.

Bál jsem se, že se každou chvíli musí objevit světla Mattova vozu a snažil jsem se vymyslet, jak bychom měli v takovém případě postupovat. Byl jsem víc než ochotný mu vzít to, co mu nepatřilo, nebyl jsem ale ochoten mu ublížit, i když jsem dobře věděl, že on takové zábrany nemá. Určitě by nesmělo dojít k žádnému krveprolití, nesmělo, kvůli Samovi.

Dvě minuty po půlnoci na mě zavolał, že už to dokončil, a já se rychle vrátil k vozu. Nalil vodu do chladiče a právě přišroubovával uzávěr.

„Už je to dobrý,“ hlásil. Ruce měl špinavé a zamaštěné od oleje a vypadal unaveně. „Tak co, kam jedeme?“

„Jedeme dál.“

Přikývl s širokým úsměvem. „To se dalo čekat, co mně se týče, tak je to O. K.“

Vyhoupł se do kabiny a sedl si za volant. Motor krásně chytil na první otočení startéru, Sam rozsvítil reflektory, povolil ruční brzdu a pomalu vyjel.

„Kdyby nás teď někdo chytil, tak se skrčte,“ řekl jsem.

„Cože?“

„Abyste se skrčil.“

„Tak já vám něco povím, já mám docela slušnej levej hák.“

„Jenže ten pán, s kterým bychom měli co dělat, míří na hlavu, a to většinou tlustým klackem.“

„To tedy máte pěkný kamarády,“ řekl klidně. „Tak si to tedy budu radši pamatovat.“

Zbytek cesty jsme dojeli slušným tempem a mlčky. Vůz konečně vyjel z poslední zatáčky a světla osvětila farmu před námi.

Položil jsem ruku na Samovu paži a on zastavil kousek před vjezdem do dvora.

„Vypněte to, prosím vás, světla taky.“ Seskočil jsem rychle dolů a snažil se v několika drahocenných vteřinách přivyknout tmě a tichu.

V domě nesvítla žádná světla, všude bylo naprosté ticho, ozývalo se jen sotva slyšitelné chvění vzduchu nekonečných prostor.

Telata spala, slepice spaly, koně spali. Zabouchal jsem na dveře kabiny a Sam znovu zapnul reflektory a popojel na dvůr. Pak slezl dolů a připojil se ke mně. Motor nechal běžet. Široké kuzele světla dopadaly na průčelí domu, nemusel jsem mít strach, že oslní koně, až je budu vyvádět ze stodoly. Na temné straně dvora zela do široka otevřená vrata garáže. Kousek před námi se tyčila hora odpadků a vrhala neskutečné stíny na prašný dvůr. Zápach zdviňající se z té hromady nám stoupal do nosu.

Sam to všechno přehlédł zkušeným okem. „No, valný to tady nemají,“ prohlásil.

„To ne... prosím vás, sundejte rampu, já dojdu pro koně, přivedu napřed jednoho a potom druhého.“

„O. K.“ Dýchal zrychleně a ruce měl zaťaté v pěsti.

Přece jen nebyl na podobné podniky zvyklý.

Spěchal jsem ke stodole. Teď, když už se nedalo couvnout, jsem si toužebně přál, aby to už bylo za námi, abychom byli pryč, v bezpečné vzdálenosti za Kingmanem, než se Matt vrátí. Možná že už je na cestě, že už jede po silnici k farmě...

Pak najednou všechno dostalo strašlivý spád, všechno se udáło šíleným, zmateným tryskem.

Za mnou se ozval výstražný výkřik.

„Gene!“

Bleskově jsem se otočil. Tam, kde byly jen dva reflektory se najednou objevily čtyři.

Matt.

Znovu se ozvalo zvolání: „Gene! Pozor!“ Přes dvůr ke mně někdo běžel. Otočil jsem se a díval se přímo

do světla dalšího páru reflektorů, které byly strašně blízko..., ještě blíž...

Řítily se ke mně.

Byl jsem oslněný a ztratil jsem rovnováhu, nebyl bych stačil uskočit. Člověk, který ke mně běžel, po mně skočil jako hráč ragby s rozpřaženýma rukama a srazil mě z cesty. Zahlédl jsem ještě, jak vůz tvrdě narazil do letícího člověka a odmrštil jeho rozbité tělo na mě.

Vůz se na konci dvora velkým obloukem otočil a mířil zpátky.

Světla reflektorů se do mne zabodla jako dvě slunce a já si ve zlomku vteřiny pomyslel, jak je teď absurdní, že teď, když jsem se konečně rozhodl žít, tak zemřu.

V polosedě, polokleče jsem rychle vytáhl pistoli z pouzdra a vystřelil všech osm kulek do předního skla vozu. Byl jsem oslněný, nemohl jsem pořádně mířit... oči mě pálily od toho světla... Nepočítal jsem s tím, že něco dokážu... řidiče jsem nemohl trefit... střílel jsem ze špatného úhlu. Když jsem vystřelil poslední kulku, byla ode mne světla vozu jen šest stop.

Zaťal jsem zuby a připravoval se na ten zničující náraz... v posledním zlomku vteřiny se však světla zakymácela... vůz narazil předním blatníkem do mého ramene, přední kolo mi přešlo přes košili a zadní mě minulo sotva o dva palce.

Než jsem si stačil uvědomit, že mě vůz minul, ozvalo se za mnou skřípění a praštění drceného dřeva a plechu, vůz narazil do zdi budovy za mými zády. Karosérie se bortila a praskala. Světla zhasla, motor ztichl. Z prasklé pneumatiky sykavě unikal vzduch.

Lapal jsem po dechu a děsil se toho, co uvidím.

Naklonil jsem se nad postavu, která ležela na mých nohách. V tom jsem uslyšel, jak se ke mně přes dvůr blíží rychlé kroky.

Zoufale, bezmocně jsem vzhlédl... nemohl jsem už nic dělat... nezbýval mi už ani jeden náboj... nic.

„Vy jste naživu!“ ozvalo se u mého ucha: Klečel vedle mne Sam Hengelman. Tupě jsem se na něho díval.

Lapal po dechu. „Myslel jsem... že vás nabral.“

Zavrtěl jsem hlavou.

Pomohl mi zvednout tělo člověka, který mě zachránil. Zaplavila mě vlna nevolnosti a nesnesitelné lítosti, když jsem se mu podíval do obličeje.

Byl to Walt.

Položil jsem ho na záda na prašnou, udusanou půdu.

„Jděte se podívat do toho vozu.“

Sam se mlčky zdvihl a odešel.

Walt otevřel oči. Naklonil jsem se nad něho a vzal jsem ho za ruku. S novou nadějí jsem se snažil mu nahmatat puls.

„Gene?“ mluvil nezřetelně.

„Ano.“

„On nepřišel.“

„Nepřišel?“

„Přijel jsem ti na pomoc...“

„Ano, děkuji ti, Walte...“

Odvrátil se.

„Pane bože... tohle je konec... doopravdy... konec.“

„Walte...“ Jeho ruka byla teplá, ale nepohnula se.

„Do háje...“ řekl, „chtěl jsem... chtěl jsem...“

Ne. Nedomluvil. Puls jsem necítil. Tep srdce taky ne. Nic. Vůbec nic.

Pomalu jsem položil Waltovu ruku na zem a zatlačil mu oči. Měl jsem to být já, ne Walt. Třásl jsem se bezmocným vztekem, protože to, co mělo potkat mě, potkalo Walta, ukradl mi smrt... Kdybych byl zemřel já, bývalo by to bylo jedno, úplně jedno.

Walt... Walt...

„Je mrtvej?“ zeptal se Sam.

Přikývl jsem; ani jsem nevzhlédl.

„V tom voze je nějaký mladý chlap, je taky mrtvej,“ řekl.

Pomalu, s námahou jsem se zdvihl a šel se podívat.

Rozbitý vůz byl bledě modrý ford a ten mrtvý byl Matt.

Automaticky jsem si povšiml, že vůz při nárazu prorazil pravé křídlo vrat u garáže a narazil do zdi za vraty.

Přední sklo bylo roztržštěné na tisíce drobných úlomků, kterými byl poset vnitřek vozu, jen v jednom rohu zbýval kus skla a uprostřed toho kusu zel kulatý otvor.

Matt ležel tělem na volantu, ruce mu visely na zem, oči měl otevřené. Nad levým obočím měl proraženou lebku a na levém předním sloupku jsem zahlédl krev a chomáč vlasů. Mrtvého jsem se nedotkl a vrátil se k Waltovi.

„Co budeme dělat?“ Zeptal se Sam Hengelman.

„Počkejte, nechte mě ještě chvíli...“

Mlčky čekal. Rozhlížel jsem se po dvoře, stále ještě osvětleném dvěma páry reflektorů.

„Je tamhle to Waltův vůz?“ zeptal jsem se.

„Jo, přiletěl sem jak blázen, vyskočil a běžel za vámi...“

Otočil jsem se a zadíval se na prázdnou garáž.

„Ten chlap tam musel celou tu dobu bejt, čekal tam na nás,“ řekl Sam. „Vyjel odtamtud jak blesk a rovnou na vás. Nemohl jsem ho zarazit, byl jsem moc daleko... a Walt už byl mezitím v půli cesty přes dvůr...“

Přikývl jsem. Matt tam skutečně musel celou tu dobu být, nebyl v Las Vegas... ani na silnici... číhal na nás. Po cestě nás nepředjel a jiná cesta na farmu nevedla. To znamená, že musel přijet před námi. Asi se otočil, jakmile dojel do Las Vegas a projel Kingmanem, zatímco jsem seděl v autobusové stanici a čekal, až budu moci zavolat Waltovi.

Ale proč? Proč se vrátil? Nemohl přece vidět, že ho sleduji, byl jsem daleko za ním a vrátil jsem se, jakmile vjel na dálnici.

Bylo to vlastně jedno, proč se vrátil. Vrátil se.

Sam Hengelman se zadíval na Walta. Bylo vidět, že uvažuje o zoufalé situaci, ve které jsme se ocitli.

„Co si teď počneme?“ zeptal se.

Zhluboka jsem se nadýchl.

„Mohl byste mi přinést vaši svítilnu?“ požádal jsem ho. Přikývl a došel pro ni do vozu. Prohlédl jsem si v její světle pečlivě Mattův vůz, kousek po kousku. Neviděl jsem o nic víc než předtím, jen láhev Bourbonu, která se rozbila při nárazu. Uražené hrdlo láhve leželo s ostatními střepy v kaluži whisky na podlaze vedle řidiče.

Vešel jsem do garáže a prohlédl si vůz zepředu.

Byl naprosto nepojízdný.

Svítilna jasně osvětlila celý prostor. Nebylo tam nic, jen hromádka nedopalků z cigaret vlevo u zdi. Matt kouřil a pil, zatímco čekal. Čekal dlouho. Otvor po průstřelu v předním skle se na mě tázavě díval a já věděl, že se musím dozvědět odpověď na tu nejtěžší otázku.

Musím.

Stoupl jsem si vedle Matta a kousek po kousku prohlížel jeho tělo až do pasu. Světlé sako předtím svlékl, měl na sobě kostkovanou pracovní košili. Nikde jsem nenašel žádnou díru, nikde na těle nebyl vstřel.

Hlavu měl těžkou. Jemně jsem ji položil na volant a odstoupil jsem.

Žádná z kulek Matta nezasáhla, jen ta jediná roztránila přední sklo, střepy vletěly řidiči do obličeje, ten strhl volant, najel do zdi místo do mne a narazil hlavou do předního sloupku. Pomalu jsem se vrátil k Samovi Hengelmanovi, který stál u Walta, skleslý, zdrcený, nešťastně se na mě díval.

„Sundal jste tu rampu?“ zeptal jsem se krátce.

Zavrtěl hlavou. „Ne, nestačil jsem to.“

„Tak ji jděte sundat teď. Dojdu pro koně.“

Byl zděšený. „To nemyslíte vážně!“

„Musíme koně naložit. Kvůli Waltovi, kvůli vám, kvůli Davidu Tellerovi, i kvůli mně. Co jste myslel? Chtěl byste snad zavolat policii a začít vysvětlovat, co tu děláme?“

„To přece ale stejně budeme muset udělat,“ řekl zoufale.

„Nesmysl, to nepřichází v úvahu. Jděte sundat tu rampu.“

Chvilí váhal, nechtěl uvěřit, že to myslím doopravdy, pak mě ale uposlechl. Koně stáli pokojně ve stodole, všechen ten zmatek a hluk je zřejmě vůbec nevyrušil z klidu, nepolekali se ani výstřelů, ani toho nárazu.

Odvázal jsem toho, který stál blíž k vratům, a pomalu jsem ho vyvedl ven a do vozu. Byl to Showman.

Sam mlčky přihlížel, když jsem koně uvazoval.

„To nám nikdy neprojde,“ řekl.

„Ale ano, projde, když ty hřebce bez úrazu dovezete do Lexingtonu a pokud nikdy nikomu nepovíte, ale opravdu nikomu, co se tu teď odehrálo. Snažte se na to zapomenout. Až dojedete domů, pošlu vám vzkaz, je-li všechno v pořádku. Všechno také bude v pořádku, když nikde nic nebudete zbytečně povídat.“ Tvářil se vystrašeně.

„Prostě naložíte a odvezete dva koně,“ řekl jsem věcně, „a to je přece váš chleba nakládat a převážet koně, ne? Na to ostatní zapomeňte.“

Vrátil jsem se do stodoly, odvázel Allyxe a zavedl ho do vozu.

Sam se ještě ani nepohnul.

„Poslyšte,“ řekl jsem mu, „já už jsem v minulosti zařizoval všelijaké záležitosti... My u nás máme takové pravidlo... když člověk riskuje a dostane se do maléru, musí se z něho zase sám dostat.“ Zamrkal. „Walt tomu vozu vběhl do cesty,“ pokračoval jsem, „Matt ho nechtěl zabít... to, co jste viděl, nebyla vražda.

A Matt se naboural do té zdi sám... to byla také jen nešťastná náhoda... prostě jste byl svědkem automobilového neštěstí... a těch jste už musel vidět víc. Zapomeňte na to.“ Neodpověděl a já energicky dodal: „V kanystru už není žádná voda, měl byste ji doplnit, voda je tamhle.“

Sam se otrásl, zdvihl kanystr a šel, kam jsem mu ukázal. S povzdechem jsem zkontroloval, jestli vzal s sebou dost krmení pro dva hřebce na tři dny, a když se vrátil, společně jsme vůz zavřeli.

„Prosím vás, nemáte náhodou nějaké rukavice?“ zeptal jsem se.

„Mám jen takový starý, bavlněný, ve vercajku.“

Chvilí se hrabal v nářadí a pak mi přinesl dva odporně špinavé, umaštěné předměty, které by zaručeně na všem zanechaly ještě nápadnější stopy než jsou otisky prstů. Obrátil jsem rukavice naruby a zjistil, že jsou dostatečně silné, aby nebyly promaštěné skrz naskrz. Sam mlčky přihlížel, jak si je navlékám rubem nahoru.

„Tak. A teď prosím vás otočte vůz a připravte se k odjezdu.“

Opatrně otáčel vůz co nejdál od Walta. Já pak nastoupil do vozu, kterým Walt přijel, a pomalu jsem zajel do dvora, k hlavnímu vchodu do domu. Vypnul jsem motor, zhasl světla, zatáhl ruční brzdu a vrátil se k Samovi, který seděl v kabině.

„Musím ještě udělat tři věci, ale budu se snažit, aby mi to netrvalo dlouho. Nechcete se pokusit, jestli byste si nemohl na chvíli zdřímnout?“

„To si snad děláte legraci.“

Pokusil jsem se o úsměv a viděl jsem, jak napjaté svaly v Samově obličeji na zlomek vteřiny povolily.

„Já si pospíším,“ dodal jsem.

Přikývl a polkl na sucho.

Prohlížel jsem si s jeho svítilnou pečlivě dvorek.

Měl jsem automatickou pistoli, která vyhazovala nábojnice po každé ráně. Vypálené kulky by těžko kdo hledal, ale lesklé, kovové nábojnice rozházené kolem Waltova těla by byly něco jiného. Sedm jsem jich našel a vstrčil do kapsy, osmá nábojnice nebyla k nalezení.

Otvor, kterým nábojnice vypadávaly, byl po straně pistole, stalo se ale někdy, že nábojnice vylétla kolmo vzhůru místo do strany.

Napadlo mě, že se ta ztracená osmá mohla zatoulat až pod Waltovo tělo. Nechtěl jsem s ním hýbat, ale tu nábojnici jsem našel musel.

Našel jsem ji, když už jsem se málem vzdával.

Byla zaprášená, zploštělá, ležela kousek od místa, kde jsem předtím poloseděl pololežel, když se na mne řítíl vůz. Matt nábojnici přejel.

Pak jsem si začal prohlížet prašnou půdu dvorku. Na nerovném povrchu nebylo vidět stopy pneumatik, bylo však možno rozeznat stopy koňských kopyt.

Došel jsem do stodoly pro koště a stopy jsem zametl.

Potom jsem odešel do garáže. Vylomil jsem zbytek předního skla, ve kterém byl otvor po průstřelu, posbíral jsem všechny cigaretové nedopalky a naházel jsem je do plechovky na odpadky u vchodu do domu. Podle množství nedopalků bylo snadné uhodnout, jak dlouho na nás Matt musel čekat.

Dům nebyl zamčený. Vešel jsem dovnitř, abych se dozvěděl jednu nanejvýš důležitou informaci, adresu domu a jméno majitele.

Světlo svítilny dopadlo na omšelé čalounění a zchátralý nábytek.

Po chvilce hledání jsem zjistil, že všechny listiny farmář schovával v zásuvce velikého prádelníku. Na hromádce účtů a dopisů jsem našel to; co jsem potřeboval: pan Wilbur Bellman, farma Far Vallcy, Kingman. Na notýsku vedle telefonu mi Matt nechal krásný dárek.

Bylo tam jeho rukou velikými písmeny napsáno: v 9 večer pojišťovna.

Než jsem odešel, ještě jednou jsem se rozhlédl.

Světlo svítilny dopadlo na velkou fotografii v papírovém rámečku na příborníku. Tvář na obrázku mi připadala povědomá. Šel jsem si ji prohlédnout.

Usmíval se na mě flegmatický obličej. Tvářil se klidně a spokojeně, jako když Waltovi a mně vyprávěl o Offenových klisnách. Dole bylo na obrázku připsáno nevypsáním, dětským rukopisem: Drahému tatínkovi a drahé mamince. Kiddo.

Jestli Offen poslal svého hlavního stájníka za rodiči do Miami, mohl si být jist jeho věrností. Chtě nechtě jsem musel obdivovat Offenův mistrný tah, kterým si koupil naráz ideální skryš pro kradené koně a loajálního zaměstnance, který bude mlčet.

Ted' zbýval Walt, zbývalo se rozloučit.

Klekl jsem si vedle něho do prachu, ale tiché tělo už jako by nepatřilo Waltovi, patřilo smrti. Dotkl jsem se jeho ruky. Byla ještě teplá v horkém vzduchu, ale život z ní vyprchal.

Nemělo smysl, abych Waltovi říkal, co cítím. Pokud se jeho duch vznášel někde v blízkosti, rozuměl mi.

Nechal jsem ho tam v té tmě ležet a šel jsem za Samem.

Podíval se mi do očí a pak se zděšeně zeptal: „Snad ho tu nechcete nechat?“

Přikývl jsem a mlčky jsem nastoupil do kabiny.

„To přece nemůžete udělat...“

Znovu jsem přikývl a dal mu znamení, aby nastartoval a vyjel.

Vyrazil tak prudce, že to muselo oběma hřebcům málem podrazit nohy, a vyjel na Kingman bez jediného slova. Vyzařoval z něho odpor a znechucení nad tím, jak jsem se zachoval.

Bylo mně to jedno. Cítil jsem jen zoufalou, nekonečnou lítost a bolest pro člověka, kterého jsem tam zanechal.

Osmnáctá kapitola

Linny položila svoji snědou ruku na moji: „Co je s vámi, Gene?“ zeptala se.

„Nic se mnou není.“

„Vypadáte mnohem hůř, než když jste se tehdy vrátil s Chrysalisem.“

„Asi jsem něco špatného snědl.“

„Prosím vás!“ odtáhla ruku. Seděli jsme na terase u moře a čekali, až Eunis sejde k večeři. Slunce pospíchalo k obzoru a v našich dakiri civilizovaně cinkal led.

„Už se vrátil Walt?“

„Ne.“

„On je trochu legrační, vidíte?“ pokračovala Linny. „Je náladový a pořád se mračí, a pak se najednou usměje a člověk si uvědomí, že je vlastně prima. Já ho mám docela ráda.“

„Já taky,“ řekl jsem po chvíli.

„Jaké bylo San Francisco?“ zeptala se.

„Mlhavé.“

„Co je s vámi?“

„Nic.“

Vzdychla a potřásla hlavou.

Eunis se snesla dolů ve žlutém obláčku z šifonu, a když se natahovala po skleničce, náramky jí cinkaly na paži. Jiskřila skvělou náladou, přímo zářila, bylo to skoro k nesnesení.

„Tak co, vy uličníku, kdy jste se sem vplížil?“

„Ted' odpoledne,“ odpověděl jsem.

„Co je nového?“

„Rozhodl jsem se, že už ty hřebce nechám plavat.“

Eunis sebou škubla. „No, to mě teda podržte!“

„Vyrazím co nevidět domů, asi zítra večer.“

„Ne!“ protestovala Linny.

„Obávám se, že budu muset, dovolená mi končí.“

„No, nevypadáte moc odpočatě,“ podotkla Eunis.

„A ted' mi řekněte, jak se s tím vypořádáte?“

„S čím?“

„S tím, že jste to prošvihl, že jste neuspěl.“

„Postavím se tomu hrdě čelem, ať mě to třeba kousne.“

„A ono vás to asi kousne. Mě to už skoro sežralo.“

Dopila skleničku a zamyšleně se na mě zadívala.

„Tak ale koukám, že vás to taky pořádně nahlodalo.“

„Asi začnu hrát golf.“

Rozesmála se. Tak spokojenou a vyrovnanou jsem ji ještě nikdy neviděl. „Hry jsou milé,“ prohlásila.

Nedokázal jsem se přinutit k jídlu, proto když se obě zvedly a šly na večeři, odjel jsem raději k farmě Orfeus pro pásky z magnetofonu, schovaného mezi balvany. Ta krátká cesta vozem mi připadala mnohem namáhavější než jindy. Z Kingmanu do Santa Barbary jsem musel ujet skoro čtyři sta padesát

mil, a nestál jsem za nic, přestože jsem se v motelu osprchoval a oholil.

Když jsem se vrátil do svého pokoje v motelu, přehrál jsem si celý čtyřhodinový záznam, První tři telefonické hovory se týkaly obchodních záležitostí a došlo k nim patrně předešlý den ráno, hned poté, co Walt vyměnil pásku. Pak jsem vyslechl rozhovor Offena a pána z plemenářského ústředí, hovořili skoro půl druhé hodiny. Předtím si už zřejmě prohlédli oba koně a Offen pak hromadil jeden důkaz za druhým, že hřebci v jeho stáji jsou skutečně Moviemaker a Centigrade, Dostavil se také stájník, který měl na starosti Centigrada během jeho první dostihové sezóny. Požádali ho, aby podepsal prohlášení, že koně poznal a že je ochoten přísahat na jeho totožnost před soudem, kdyby bylo třeba.

Pán z ústředí se ustavičně omlouval za to, že se někdo odvážil Offena podezřívát. Offen se očividně celou záležitostí skvěle bavil. Když oba návštěvníci odešli, rozesmál se nahlas. Přál jsem mu to veselí, věděl jsem, že ho brzy smích přejde.

Pak se z pásky ozval znovu Offen. Dával svému správci instrukce, jak má doplnit zásoby pití v domě, potom následoval hodinový televizní pořad. Pak zavolal Matt.

Nerozuměl jsem vůbec, co říká, slyšel jsem jen Offenovy odpovědi, ale ty mi stačily.

„Nazdar Matte.“

„Prosím tě, ne tak rychle, nestačím tě sledovat. Odkud jsi říkal, že voláš?“

„Jak to, že jsi na cestě do Las Vegas?“

„Dobře, dobře, chápu, že musíš mít dům pojištěný.“

„Co že jsi našel pod tou přihrádkou?“

„Jak víš, že to je odposlouchávací zařízení?“

„Já se v těhle věcech nevyznám.“

„Kdo ti to tam prosím tě mohl dát?“

„Počkej, teď jsem ti nerozuměl. Co to vykládáš o žluté barvě?“

„Ale policie přece říkala, že to byli nějakí vandalové.“

„Dobře, dobře, Matte, nemusíš tak křičet, já tě slyším. Tak počkej, jestli tomu rozumím správně, tak když jsi sahal po cigaretách, nahmátl jsi to zařízení, které se odlepilo a spadlo, to ucho nebo co. A ty si teď myslíš, že ti to tam dal Hawkins nebo Prensela a že ti možná taky poznačili auto žlutou barvou, aby tě třeba mohli sledovat domů. Je to tak?“

„Matte, já myslím, že z toho děláš příliš velkou aféru.“

„Počkej, viděl jsi skutečně tu helikoptéru, která tě údajně sledovala?“

„Prosím, jak myslíš, když myslíš, že by ses měl vrátit, tak se vrať. Konejš jsou samozřejmě důležitější než barák. Já si ale myslím, že se pleteš. Hawkins a Prensela se soustředili sem, na Moviemakera a Centigrada, poštvali na mě dokonce lidi od prokuratury a nějakého člověka z plemenářského ústředí, měl jsem tu teď dva dny úplný bláznec a cirkus. Když ti dva jsou přesvědčeni, že jsou koně tady, proč by je měli hledat jinde?“

„Dobře, uznávám, že nevím, kdo ti to mohl do vozu dát.“

„Prosím, jak chceš, tak se tedy vrať.“

„Ráno mi zavolej.“

„Dobrou noc, Matte.“

Slyšel jsem, jak položil sluchátko. Po chvíli si Offen mumlavě začal celou konverzaci opakovat a občas při tom pochybovačně a nespokojeně zabručel.

Vypnul jsem na chvíli magnetofon a uvažoval hořce o tom, jak Matt našel to odposlouchávací zařízení. Neměl jsem možnost přístroj odstranit. Když jsem byl první noc na farmě, Matt tam svého forda neměl, v garáži byl vypůjčený vůz. Tehdy mně to ale nedělalo zvláštní starosti, zařízení bylo lehké, malé a dobře připevněné.

Nemohl jsem dost dobře předpokládat, že až bude potmě sahat po cigaretách, přístrojek shodí.

Cestou zpátky na farmu ho pravděpodobně muselo napadnout, že ta schůzka se zástupcem pojišťovny musela být nahaná, že jsme ho chtěli zase odlákat do Las Vegas, jednou už se nám to přece povedlo. Pokud jsme ho chtěli dostat pryč z farmy, jistě nám šlo o to, ukrást oba hřebce. Rozhodl se proto, že na nás počká a že nás zaskočí.

Když tam seděl tak dlouho, zatímco jsme tři hodiny měnili to těsnění, musel si už myslet, že se mýlil, že pravdu měl strýc Bark, ale přece jenom to nevzdal a čekal dál. Nakonec se dočkal.

Zapnul jsem znovu magnetofon a vposlechl zbytek záznamu. Noc se promítla do několika vteřin ticha, protože další Offenův hovor se uskutečnil až ráno.

„Yolo, jsi tam?“

Ozvaly se nezřetelné štekavé zvuky. Yolin vysoký, rozčilený hlas bylo přece jen trochu slyšet.

„Už jsi dnes mluvila s Mattem?“

„...“

„Ne, řekl, že zavolá ráno, ale zatím se neozval. Já se k němu nemůžu dovolat, nebere to.“

„...“

„Jo, na slepice a telata zapomněl.“

„...“

„Ne, totiž, volal mě pozdě večer, napadl ho takový nesmysl, měl dojem, že Hawkins a Prensela zjistili, kde je a kde jsou koně...“

Yola něco rozčileně vykřikovala.

„Vykládal něco odposlouchávacím zařízením a o žluté barvě...“

Pak chvíli mluvila Yola. Když se znovu ozval Offen, měl ustaraný hlas.

„Ano, to je pravda, toho prvního taky našel, přestože jsme mysleli, že to je vyloučené... ty si tedy myslíš, že Matt může mít pravdu?“

„...“

„To je naprosto vyloučené, Yolo, proč tam nejedeš ty?“

„...“

„Tak je všechny posli domů a zavři ranč.“

„...“

„Poslouchej, jestli máš pravdu a Matt opravdu... předpokládejme, že se Matt vrátil včera večer domů a že tam na něho čekali lidi z prokuratury... co když tam ještě sedí a čekají, až se tam přijedu podívat, abych zjistil, proč Matt nebere telefon? Ba ne Yolo, já na tu farmu nejdu, nejsem zvědavý na to, abych musel zbytečně odpovídat na různé otázky, jako kde se tam беру a kde se berou ti dva koně ve stáji a proč mají v hubě vytetovaná registrační čísla Moviemakera a Centigrada. Kdepak, nikam nepojedu.“

„...“

„Prosím tě, nemůžeš vědět, co má Matt v plánu, buhví kde je.“

„...“

„Ne, dnes ještě počkáme, jestli se do zítřka neozve, tak uvidíme, co podnikneme dál.“

Poslední Yolina věta byla jasná a zřetelná, rozuměl jsem každé slovo, měla strach a byla nešťastná.

„... jestli se Mattovi něco přihodilo...“

Páska skončila a já vypnul magnetofon. Pro Yolu, stejně jako pro Waltovu ženu, nebude život již nikdy takový, jaký býval.

Šel jsem si lehnout, ale nespál jsem. Snažil jsem se uvolnit všechny svaly, ale mozek mě neposlouchal. Měl jsem celý den stále před očima představu Walta, jak leží na zádech na prašném dvoře, jak nad ním slunce vychází, jak na něho pálí, jak zase zapadá.

Walt tam leží sám, bez přístřeší, a bude tak ležet až do příštího dne. Věděl jsem, že do té doby neusnu.

Snažil jsem se o to, ale marně.

Na cestě do Santa Barbary jsem se zastavil v jednom podniku na kávu a také jsem si tam vyměnil drobné na telefon. Zavolał jsem panu Paulu Zeissenovi do společnosti Butress Life na třicáté třetí ulici. Bylo právě šest hodin newyorského času a pan Zeissen se chystal domů na víkend. Trochu ustaraně jsem mu sdělil, že mám starost o Walta, který jel zařizovat nějakou záležitost týkající se životní pojistky na jednu farmu v Arizóně a od té doby se neozval. Chvíli jsme o tom s panem Zeissenem klidně civilizovaně hovořili a nakonec jsme se dohodli, že neuslyším-li do rána nic, společnost Putress Life požádá arizonskou státní policii v Kingmanu, aby se na tu farmu zajela pro jistotu podívat.

Ráno zavolám panu Zeissenovi domů, říkal jsem si, takže policejní vůz z Kingmanu by mohl na farmě být tak v poledne. Až obhlédnou místo neštěstí, musí dojít k tomuto závěru: zástupce pojišťovny se dostavil na smlouvenou schůzku s klientem a vystoupil z auta.

Klient, který se vracel vozem, také spěchal na schůzku, zahlédl návštěvníka v posledním okamžiku, narazil do něho a úlekem a hrůzou ztratil vládu nad řízením a prudce najel do zdi budovy.

Matt bude mít v krvi alkohol a ve voze najdou rozbitou láhev whisky. Na notýsku v obývacím pokoji najdou poznámku: v 9h večer pojišťovna. Nic víc.

Žádní hřebci. Žádné stopy po jiných návštěvnících. Všechno bude nasvědčovat tomu, že šlo o tragickou nešťastnou náhodu.

Matt uměl dobře vymýšlet nešťastné nehody.

Já také.

Ležel jsem celé dopoledne na pláži a vedle mne seděla Linny a prsty prosypala jemný písek. Eunis odjela na jih, do Santa Moniky.

„Vy skutečně chcete dnes večer odjet?“ zeptala se Linny.

„Z Los Angeles, ano.“

„Vadilo by vám moc... mohla bych jet s vámi?“

Překvapeně jsem se ohlédl.

„Myslel jsem, že tu chcete zůstat navěky.“

„To jsem říkala, když jsem tu byla s vámi a s Eunis. Ted vy odjíždíte... a Eunis celý tenhle týden byla pořád někde ve větru.“

Byla jsem tu věčně sama, a ono na pláži není celkem co dělat, zvlášť když je tu člověk pořád...“

„Kde se Eunis toulala?“

„Byla skoro pořád v Santa Monice. Našla tam nějaký podnik, kde tráví většinu času, mají tam importovaný porcelán, drobné plastiky a všelijaké drahé drobnosti a tak. Především mě tam vzala... je to tam opravdu krásné, taky tam mají fantastické látky.“

„Nebude ji mrzet, když se tak najednou seberete a odjedete?“

„Myslím, že ne, já už jsem to ráno nadhodila a zdálo se mi, že se Eunis skoro ulevilo. Říkala, že jestli skutečně chci odjet, tak že je to O. K., že se stejně za pár dní asi odstěhuje do Santa Moniky.“

„Tak dobře, když tedy opravdu chcete. Já poletím dnes večer do Washingtonu, musím se zítra ráno zastavit v Lexingtonu. Pak poletím do New Yorku a potom domů.“

„Nevadilo by vám tedy, kdybych poletovala s vámi?“

„Když se to tak vezme, vlastně by to bylo docela výhodné, aspoň byste dohlédla na to, abych nikde nepřeletěl.“

V poledne jsem si objednal sendviče, které jsem nedokázal sníst, a ve dvě hodiny pro mě přišla slečna z recepce, že prý mám telefon. Pan Paul M. Zeissen mně příslušně ztlumeným hlasem sdělil, že arizonská policie projevila značnou ochotu, že ihned někoho vyslali na farmu pana Bellmana a že tam našli Walta mrtvého. Projevil jsem přiměřené zděšení a zármutek. Pan Zeissen se mě pak zeptal, zda bych nebyl ochoten zabalit Waltovy věci a jestli bych je neodeslal do New Yorku. Řekl jsem, že samozřejmě.

„Předpokládám,“ zeptal se nesměle, „že jste asi tamtu záležitost nevyřídili?“

„Myslíte ty hřebce?“

„Jednoho hřebce,“ řekl vyčítavě. „Jen Allyxe, ten druhý byl pojištěný u jiné společnosti.“

„Hm... ano, vyřídili. Allyx by měl být znovu v provozu, zcela v pořádku a s ověřenou totožností tak asi během jednoho měsíce.“

Předpokládám, že se s vámi co nejdříve spojí zástupci Svazu chovatelů plnokrevníků. Musím ale zdůraznit, že Walt na tomto případě velmi intenzivně pracoval a že je to zcela jeho zásluhou, že vaše společnost získá zpět částku jednoho a půl miliónu, kterou za koně vyplatila.“

„Kde jste ho našli?“

„To vám nepovím... vadí vám to?“

„Ani ne...“ řekl zamyšleně. „Když dostaneme zpátky to, co nám patří, zbytečně se na nic neptáme, to je naše zásada, stejně jako u ostatních společností.“

„V pořádku. Předpokládám, že vyplatíte příslušnou provizi vdově po panu Prensellovi?“

„Samozřejmě... ostatně, Walt u nás pochopitelně také uzavřel životní pojistku... řekl bych, že paní Prensellová bude dobře zaopatřená.“

Bude dobře zaopatřená. Bude mít peníze. Nebude mít Walta. Nebude žádný piknik.

Rozloučil jsem se s panem Zeissenem a zvolna jsem se vrátil k Linny. Když jsem jí řekl, že Walt zemřel, dala se do pláče.

Nahoře v pokoji jsem zabalil jeho věci: Nad zarámovanou fotografií Walta s Amy a s dětmi jsem chvíli váhal a pak jsem ji uložil do svého kufru místo do jeho. Jeho žena jistě měla ještě jiné fotografie a doufal jsem, že ji příliš nezarazí, když obrázek mezi jeho věcmi nenajde.

Eunis se vrátila ze Santa Moniky unavená a roztržitá. Když se vypořádala s otřesnou novinou o Waltově smrti, – přijala bez jakéhokoliv překvapení nebo rozladění zprávu, že se mnou Linny chce odjet domů.

„Je to docela rozumné, že budeš cestovat s mužským, zlato,“ prohlásila roztržitě a pak si mě najednou ostře prohlédla. „Jen doufám, že si na tebe nebude nic dovolovat.“

Linny vzdychla. „To ho ani nenapadne.“

„Hm.“ Eunis se tvářila pochybovačně. „Budete mluvit s Davidem, až se vrátíte do Londýna?“ zeptala se pak.

Přikývl jsem. „Určitě s ním budu mluvit co nejdřív.“

„Prosím vás, řekněte mu, že jsem objevila ideální malý podnik v Santa Monice. Hledají partnera, který by do podniku mohl vložit nějaký kapitál, chtějí otevřít novou pobočku. Jestli zjistím, že mají účetnictví v

pořádku, docela ráda bych se do toho pustila.

Já to Davidovi samozřejmě napíšu, ale kdybyste mu mohl vysvětlit... myslím, si, že byste mu to mohl vysvětlit líp než kdo jiný.“

„Já mu to vysvětlím.“

Řekla, abychom se nezlobili, ale že je příliš unavená a nepojede s námi na letiště do Los Angeles.

Rozloučili jsme se v hale motelu. Objala Linny a mě políbila na tvář s překvapující srdečností. Když jsme se vzdalovali, Linny najednou prohlásila:

„Víte, že se mi po ní bude stýskat? Je to zvláštní, ale opravdu se mi bude po ní stýskat.“

„Vždyť se sem zase podíváte.“

„Ale to už nebude ono...“

Vrátil jsem vypůjčený vůz zástupci společnosti Hertz na letišti, nasedli jsme do letadla na Washington a já se cestou snažil dohonit spánek; který jsem v uplynulých třech nocích zameškal.

V Lexingtonu Linny prohlásila, že už chápe, proč jsem potřeboval cestovat s někým, kdo by dohlédl, abych při přestupování nezaspal.

Odjeli jsme taxíkem do domu Jeffa Rootse. Rootsovy dospívající dcery se odešly s Linny koupat do bazénu a my se zatím usadili s pánem domu na terase, obrostlé vínem. Obdivoval jsem ho, jak ve své sváteční košili vypadá blahobytně a spokojeně:

„Sam Hengelman by měl do Lexingtonu dorazit někdy během odpoledne nebo k večeru,“ řekl jsem.

„Zavolá vám, jakmile přijede, potřebuje vědět, kam koně dopravit.“

„To už je všechno zařízené,“ přikývl Jeff Roots.

„Mohl byste mu prosím ode mne něco vyřídit?“

„Samozřejmě.“

„Tak mu prosím vás řekněte, že je všechno v pořádku, že mu to vzkazuji.“

„Dobře, vyřídím. Poslyšte, vy jste si úplně, na sto procent jist, že ti dva hřebci jsou skutečně Showman a Allyx?“

„Na sto procent, nemám o tom ty nejmenší pochybnosti.“

Vzdychl. „No, dobře, tak zahájíme zjišťování totožnosti. Řekněte mi ale, kdo si bude ještě po deseti letech pamatovat Showmana?“

Je to hnědák bez odznaků... byly mu jen čtyři roky, když přijel do Států z Anglie.“ Odmlčel se a pak dodal:

„Poslyšte, máte nějakou představu, jak bychom měli spustit stíhání Offena pro podvod a krádež?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Já nejsem policista, mě tresty nezajímají, zajímá mě jen prevence,“ usmál jsem se.

„Mým úkolem bylo najít koně a vrátit je majiteli, nic víc. No... koně jsem vrátil, úkol jsem tedy splnil a nic víc mě nezajímá.“

Pátravě se na mě zadíval. „A to je vám úplně jedno, že Offen bude dál pobírat ty obrovské sumy v přípouštěcích poplatcích?“

„To pobírat nebude, určitě nebude, když někdo rychle pustí mezi lidi fámu, že Moviemaker i Centigrade trpí nějakou záhadnou virovou chorobou, která určitě ovlivní jejich reprodukční schopnosti. Vlastníkům klisen by taky někdo mohl diskrétně poradit, aby odmítli cokoliv platit, dokud hříbata neprokáží své kvality. No, a pak... Offen přece Moviemakera a Centigrada získal zcela legálně, takže mu právem patří takové přípouštěcí poplatky, jaké si ti dva hřebci sami vyslouží.“

„Vy jste zvláštní člověk, to vy skutečně nestojíte o to, vidět Offena za mřížemi?“

„Ne, ani ne.“ Pro Offena znamenala jeho pověst skoro víc než jeho příjmy a teď ztratí oboje. „A Yola... bude muset těžce pracovat, bez Matta... pravděpodobně se bude muset obejít bez toho drahého domu v Las Vegas. Mříže by už byly skoro příliš.“

Zavrtěl nechápavě hlavou a vzdal to se mnou.

„No, stejně budeme muset Offena stíhat; určitě, budu se muset poradit s právníky, jak bychom do toho měli jít.“

Zavolal sluhu, aby nám přinesl něco k pití, a vzdychl, když jsem prohlásil, že chci jen neslazený tonik jako on.

Popíjeli jsme ten neškodný nápoj s ledem a Roots mě začal znovu přesvědčovat, že Offena budou muset žalovat, když už pro nic jiného, tak pro to, aby mohli nějak vysvětlit, proč byli oba hřebci tak dlouho nezvěstní a proč mají v hubách vytetovaná čísla.

„Nedívám se, že jste došel k tomuto závěru, ale domnívám se,“ namítl jsem, „že budete velice těžko dokazovat, že klisny připuštěné na papíře Moviemakerem a Centigradem byly ve skutečnosti připuštěny Showmanem a Allyxem. Musím vás upozornit, že jsem Showmana a Allyxe na Offenově farmě nenašel a pochybuji, že by někdo byl ochoten dosvědčit, že tam ti dva hřebci vůbec kdy byli: Offen to samozřejmě

popře a bude to zapírat až do konce, je to jeho jediná naděje.“ Na chvíli jsem se odmlčel. „Mně se sice podařilo natočit nějaké magnetofonové záznamy, ale i kdyby je bylo možno u soudu použít, moc vám to nepomůže, protože v žádném ze zaznamenaných hovorů nenazval Offen oba hřebce jménem.“

Roots se zasmušile díval do prázdna.

„Vidím, že to nebude tak jednoduché. Vy prostě tvrdíte, že přestože s jistotou víme, že Offen ty hřebce vyměňoval, jak taky lze vyvozovat podle těch vytetovaných čísel, my mu to nebudeme moci dokázat, že?“ Díval jsem se k bazénu, kde právě s velkým šploucháním Linny závodila s Rootsovými dcerami ve skocích do vody. Její mladý, bezstarostný smích doléhal až k nám.

„Já bych se o to ani nepokoušel,“ řekl jsem. „Možná že jsem udělal chybu, možná že ne, ale ty dva hřebce jsem získal nazpět tak, že jsem je ukradl. Udělal jsem to takhle jednak proto, aby je Offen nemohl odstranit, aby je nezabil. Další důvod byl ten, že než by se při normálním postupu právníci o celé záležitosti dohodli, trvalo by to léta a celou tu dobu by ti hřebci zaháleli a byli by chovatelsky nevyužití. Třetí důvod, který mě vedl k tomu, abych koně jednoduše vzal, byl vlastně skoro nejdůležitější. Šlo mi o to, aby Offen nemohl získat ty dva hřebce zpátky, až by se všechno trochu uklidnilo. Pokud by byl Offen chytrý, přísahal by, a sehnal by další svědky ochotné přísahat, že ti dva sporní hřebci jsou bezvýznamní polokrevníci, u kterých zkoušel registrační tetováz novým typem inkoustu. Určitě by řekl, že přece bylo logické, že při tom tetování na zkoušku použil čísla svých dvou nejvýznačnějších koní. Znělo by to docela věrohodně, určitě by se tohle vysvětlení zdálo pravděpodobnější, než že Offen ukradl dva hřebce světového významu a podnikl s nimi velkorysý podvod. Offen působí velice dobrým dojmem.“

Roots přikývl. „Já vím, já ho znám.“

„O Showmana a Allyxe se staral Offenův synovec,“ pokračoval jsem.

„Offen by jednoduše řekl, že mu ty dva bezvýznamné koně půjčil, aby se mohl tu a tam na nich svézt a že nechápe, proč by je někdo chtěl ukrást,“

„Ano, vidím, že by se mohl dobře bránit,“ připustil Roots.

„Jeho hlavní stájník není do celé věci zasvěcen,“ dodal jsem, „působil by u soudu naprosto věrohodně. Když to všechno necháte plavat, Offen ty koně nemůže získat nazpět. Kdybyste ho žaloval, bůhví jak by to dopadlo.“

Tvářil se zničeně. Díval se do skleničky a já viděl, jak se mu ve zkušeném mozku promítají všechny sporné detaily toho ošidného problému.

„Mohli bychom to zkusit s krevními zkouškami,“ řekl konečně.

„S krevními zkouškami?“

„Ano, zkoušky paternity. Když je sporné, kterým hřebcem byla vlastně klisna připuštěna a cíí je tedy hříbě, děláme krevní zkoušky. Má-li jeden z možných otců podobnou skupinu jako hříbě a druhý zcela odlišnou, uzavřeme, že otcem hříběte je hřebec s podobnou krevní skupinou.“

„Já vím, to je jako u lidí; můžete sice na základě zkoušek vyloučit otcovství, ale nemůžete se stoprocentní jistotou tvrdit, kdo otcem je, že?“

„Ano, je to tak,“

Chvíli jsme o tom ještě uvažovali. „Kdybychom mohli dokázat, že žádné z hříbat, jejichž otcem byl údajně Moviemaker, nemůže ve skutečnosti být Moviemakerovo,“ řekl náhle potěšen, „ale kdybychom mohli naopak dokázat, že všechna ta hříbata mají podobnou skupinu jako Showman, měli bychom Offena v hrsti.“

„Ano, ale nezapomeňte, že je možné, že Offen na tohle myslel, a když kupoval Moviemakera, přesvědčil se napřed, jestli má podobnou krevní skupinu jako Showman. Jako pořádný chovatel jistě o krevních zkouškách ví.“

Roots se znovu zasmušil. „Možná, že máte pravdu. Možná že Centigrade a Allyx také mají podobné skupiny,“ Vzhlédl, podíval se na mě a viděl, že se usmívám. „Jo, vám se to směje,“ řekl suše, „vy tenhle zmatek nemusíte dávat do pořádku. Řekněte mi prosím vás, co si probiha počneme s plemennou knihou?“

Moviemakerova... vlastně Showmanova hříbata... už taky mají hříbata... Ten zmatek už přestoupil do další generace a já si neumím představit, jak to kdy dáme do pořádku.“

Snažil jsem se tvářit vážně. „To je marné, protože i kdybyste dokázal, že to nebyla Moviemakerova hříbata, nedokázal byste, že byla zaručeně Showmanova.“

Zoufale se na mě podíval. „Prosím vás, z jakého jiného hřebce by mohli být tak skvělí koně?“ Zavrtěl hlavou. „Ba ne, nakonec Offena musíme dostat, i kdybychom měli čekat, až bude u Showmana i Allyxe potvrzena jejich totožnost, až budou řádně ustaveny syndikáty, které budou hřebce vlastnit a až oba koně budou mít hříbata a až se ta hříbata proslaví tak, jako ta z dřívějších dob. Pak bude Offen těžko tvrdit, že

šlo o dva nevýznamné polokrevníky, které dal synovci na tahání. Jen počkejte, my ho nakonec dostaneme.“

„No, pak z toho bude největší dostihová aféra roku.“

„Prosím vás, to bude největší aféra století.“

V noci jsme s Linny odletěli letadlem Super DC 10 z Kennedyho letiště. Večeřeli jsme o půlnoci nad Kanadou a o tři hodiny později jsme se nasnídali nad Irskem. Mezitím jsem trávil čas tím, že jsem se díval, jak vedle mne spí na sklopeném sedadle.

Měla pleť jak miminko a obličej jako dítě. Žena v ní byla ještě skrytá, stočená jako poupě a věděl jsem, že ještě potrvá dlouho, než se rozvine.

Keeble na nás čekal na letišti v Heathrow. Jako obvykle přšelo.

S Linny se láskyplně přivítal a mně dokonce potřásl rukou. Byl jako vždy špatně oholený a jeho mírumilovné oči za brejličkami stále pomrkávaly. Santa Barbara byla vzdálená šest tisíc mil.

Byli jsme doma.

Keeble navrhl, abychom si ještě na letišti vypili společně kávu, a zeptal se dcery, jak se jí vedlo. Dvacet minut bez přestávky vyprávěla. Její opálená pleť zářila v šedivém anglickém ránu a oči jí nadšeně svítily. Pak se Keeble konečně otočil ke mně a výraz obličeje se ihned nepatrně změnil.

„A co vy jste podnikal?“ zeptal se.

Když jsem se neměl k odpovědi, promluvila za mne Linny. „Strávil hodně času s námi na pláži...“ řekla váhavě. Keeble ji pohladil po ruce.

„Našel jste ty koně?“ zeptal se.

Přikývl jsem.

„Všechny tři?“

„Ano, ale ne sám.“

„Slíbil jsem Davidovi, že vás vysadím na cestě z letiště u nemocnice. Je ještě na extenzi, ale doufá, že mu to příští týden sundají.“

„Mám pro něho spoustu zpráv, taky bude muset řadu věcí rozhodnout.“ Nejtěžší rozhodování bude, říkal jsem si, jestli se má přestěhovat na novou farmu vedle Offenovy, nebo jestli od toho má ustoupit a zklamat Eunis, která si na západním pobřeží našla nový životní zájem. Nic není jednoduché, nic není snadné.

„Nevypadáte dobře,“ řekl Keeble krátce.

„Já to přežiju,“ odpověděl jsem a zahlédl, jak Keeblovi zasvitlo překvapeně v očích. Usmál jsem se a opakoval jsem: „Já to přežiju.“

Zdvihli jsme se k odchodu. Místo aby mi podala ruku, Linny mě náhle chytla kolem pasu a položila mi hlavu na prsa.

„Já se nechci rozloučit,“ zamumlala nezřetelně, „já vás chci zase vidět.“

„Vždyť mě uvidíte,“ řekl jsem věčně.

„Ale já vás chci vidět... často.“

Zadíval jsem se přes její hlavu na Keebla. Hleděl na nás vážně, ale klidně, bez starosti.

„Je na mě příliš mladá,“ řekl jsem a bylo mi jasné, že ví, jak to myslím, že jsem nechtěl říct, že na ni jsem příliš starý, ale že ona je skutečně příliš mladá, příliš nezkušená, něžná a nechápe lidi, nezná zlobu.

„Já budu brzo starší,“ škemrala. „Stačilo by vám jedenadvacet?“

Její otec se dal do smíchu, ale Linny mě zoufale chytla za ruku.

„Stačilo by vám to?“

„Ano, stačilo,“ řekl jsem nerozvážně a po vteřině jsem si uvědomil, že jsem to vlastně myslel doopravdy.

„Do té doby si to rozmyslí,“ řekl Keeble s klidnou jistotou.

„To já vím,“ odpověděl jsem, ale Linny zavrtěla hlavou a dívala se mi do očí.

Než jsem se dostal domů, byl už skoro večer. Uklizené, neútulné místnosti se nezměnily. Nahlédl jsem do kuchyně a vzpomněl si, jak mi tam Linny nachystala připálená míchaná vajíčka, a náhle jsem zatoužil po tom, aby zase brzy přišla.

Začal jsem vybalovat. Předě mnou byl dlouhý, šedý večer:

Pak jsem si sedl a díval se do prázdna.

Kdyby... to bylo ošklivé slovo, říkal jsem si. Kdyby byl Sam Hengelman spravoval to těsnění déle, Walt by nás byl dohonil na silnici a nebyli bychom na farmu jeli. Kdyby to byl Sam spravil včas, byli bychom dojeli na farmu dřív a Matt by byl zabil mne místo Walta, tak jak chtěl. Kdybych se nebyl rozhodl, že koně získám zpět tak, že je ukradnu, Walt by ještě žil. Možná, že ti hřebci měli dohromady cenu pěti miliónů dolarů, Waltův život byl ale cennější.

Přál jsem si, abych se do celé záležitosti nebyl pouštěl.

Soumrak se měnil ve tmu. Vstal jsem, rozsvítil světlo. Položil jsem dvě věci na stůl vedle křesla, ve kterém jsem seděl.

Položil jsem tam pistoli a fotografii Walta s rodinou.

Když člověk dostane darem něco, o co vlastně nestojí, je potíží v tom, že ten dar nemůže s čistým svědomím zahodit. Zvláště když dárce za ten dar musel zaplatit víc, než kolik si mohl dovolit.

Věděl jsem, že Waltův dar nezhodím, budu žít, i kdyby si to Linny rozmyslela.

Byl jsem nepředstavitelně unavený. V deset hodin jsem si šel lehnout. Pistoli jsem si dal pod polštář a obrázek jsem pověsil na zeď.

Hluboce jsem usnul.

Dick FRANCIS

CENA KRVE Detektivní příběh z dostihového prostředí

Z anglického originálu Blood Sport, vydaného nakladatelstvím Pan Books Ltd., Londýn 1971, ve druhém vydání, přeložila Jaroslava Moserová-Davidová.

Obálka Zdeněk Ziegler.

Odborná spolupráce MVDr. O. Bečka.

Odpovědná redaktorka Ljuba Vašáková.

Technický redaktor Petr Turek.

Vydala Olympia, Praha, roku 1978, jako svou 1801. publikaci.

První vydání, 283 stran,

14,71 AA, 15,50 VA.

Vytiskla Státní tiskárna, n. p., závod 1, Praha 1, Karmelitská 6.

Náklad 70 000 výtisků.

Tematická skupina 13/34.

Cena brožovaného výtisku 16,– Kčs.

605/22/826. 27-DO1-78